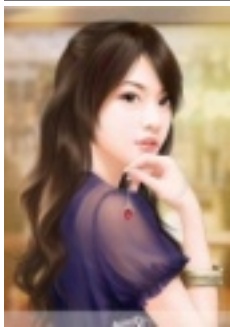

Phép Màu

Contents

Phép Màu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17: Ngoại Truyện	62

Phép Màu

Giới thiệu

Câu chuyện hài hước về một cặp vợ chồng trẻ vừa mới cưới, là sống chung với nhau dưới một mái nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phep-mau>

1. Chương 1

Mây mù vây kín che hết tầm mắt không thể nào xua tan, trước mắt sương trắng trải dài đến vô tận.

Giang Noãn Đông, không biết là rốt cuộc mình đã lạc lối trong làn sương mù này bao lâu, khắp nơi đều trắng xóa, không có đến một âm thanh, xung quanh trống rỗng, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng cô không ngờ rằng trong lòng mình lại bình tĩnh lạ thường, bước từng bước nhẹ nhàng trên mặt đất, cả người cũng bay nhẹ như không có gì trói buộc, đã thật lắm rồi cô không có được cảm giác nhẹ nhàng như vậy.

Đây là chết sao? Nếu sớm biết chết đi là thoải mái tự tại như vậy đáng lẽ cô nên sớm chết đi mới đúng.

Không sai, cô đã chết.

Cô không nhớ rõ lúc đó xảy ra chuyện gì, lúc làm cô hồn tiêu phách tán ở đầu đường, một chiếc xe màu đỏ đột nhiên xuất hiện tại chỗ rẽ, cô cơ bản là không kịp phản ứng, chiếc xe lao nhanh như một đạo tên lửa cao tốc bay về phía cô, cô bị chiếc xe đánh bật ra mà gần như chẳng cảm thấy đau đớn gì, sau đó cô cảm thấy như cả người mình như đang bay nhẹ trong không khí.

Cảnh vật trước mắt hiện tại tựa như một cuốn phim quay chậm, cô cảm thấy chính mình đang dần dần chạm mặt đất.

Phanh! Thân thể của cô nặng nề ngã trên mặt đất, đau đớn đột nhiên ập đến, trong nháy mắt từ tim lan đến tứ chi, chỉ có điều là cảm giác đó rất nhanh, nhanh đến nỗi mà cô dường như lại không có lại cảm giác đau đớn.

Trong mắt chỉ còn đọng lại vài hình ảnh cuối cùng, Giang Noãn Đông nhìn thấy ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ đâm vào mình là một cô gái đang hoảng sợ, cô ta trang điểm đậm, tuy rằng bị bản thân mình làm cho hoảng loạn nhưng cô ta vẫn như trước đây vẫn xinh đẹp như vậy.

Giang Noãn Đông nằm yên trên mặt đất, rất muốn nói với cô gái xinh đẹp đó một tiếng xin lỗi, chính mình đã dọa đến cô ta, rất muốn an ủi cô rằng cái chết của mình không liên quan gì đến cô ấy. Dù sao từ trước đến nay cô cũng chỉ có một mình, dù sống hay chết thì trên thế giới này cũng không có gì quan hệ.

Mí mắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, mọi thứ dần dần không còn nhìn rõ được nữa, cũng tốt, không thấy thì cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng hình như là cô vẫn còn nghe được tiếng hét chói tai của người đi đường, đâu đó xa xa còn truyền tới âm thanh của xe cứu thương, âm thanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa.....

Cô.... Cô đâm chết người.

Mặc dù lúc nhìn thấy cô gái đó Bạch Thủy Ương đã vội vàng ngay lập tức đạp phanh thắng gấp, nhưng chiếc xe đang đi với tốc độ cao vẫn hướng về phía cô gái đó mà đâm tới.

Cô gái đó thật là gầy guộc, thậm chí là chút suy dinh dưỡng. Bạch thủy ương chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể ốm yếu đó bay thẳng lên rồi nặng nề rơi xuống đất, máu tươi từ trán bắn ra, loang đầy mặt đất.

Bạch Thủy ương cảm giác được cô gái đó đang nhìn mình, cô không muốn như vậy, cô chỉ muốn tự sát thôi, bởi vì trên con đường này có rất ít người qua lại cho nên cô mới lái xe nhanh như vậy.

Cô cũng biết bản thân mình uống nhiều thuốc ngủ, thần trí không tỉnh táo, nhưng cô thực sự không cố ý, cô chỉ là muốn tự tử thôi, không hề muốn hại chết ai cả.

Lưu Thanh Chu đã ra đi, một mình cô sống trên đời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cô cứ nghĩ là mình chỉ cần mình lẳng lặng mà đi là tốt rồi, đến nơi mà hần đã ra đi để đi theo hần, cô thực sự không nghĩ rằng mình lại tống xe vào người khác.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi.... thuốc ngủ trong cơ thể đang dần dần phát huy tác dụng, cô ngừng xin lỗi cô gái bị đụng phải đó, đưa tay sờ soạng tìm túi tiền, dựa vào trí nhớ ấn vào dãy số kia trên di động của mình, hiện tại chỉ còn có thể dựa vào hần, nhất định phải cứu cô gái đó, cô không muốn hại chết bất kì ai.

“Cứu cô ấy, cứu cô ấy, nhất định phải cứu cô ấy...”

Bạch Thủy Ương chậm rãi nhắm đôi mắt lại, cô nghĩ, Thanh Chu anh ở đâu? Vì sao không đến đưa em đi?

Trong căn phòng cao cấp của bệnh viện, ý tác, bác sĩ mặc đồng phục trắng tạt bật chạy ra chạy vào, không thể nào làm giảm bớt không khí trầm trọng trong phòng bệnh, mấy ông bác sĩ tuổi đã trung niên, ông nào ông nấy đầu đều đã hói, tùm tùm cùng nhau, thảo luận hồi lâu mới có thể thống nhất ý kiến, cẩn thận giải thích với người nhà đang chờ ở một bên.

“Ông Bạch, Bà Bạch, Anh Thẩm, tình hình của Cô Thẩm không đáng lo ngại, chỉ là trước khi xảy ra tai nạn cô ấy đã uống quá nhiều thuốc ngủ, chúng tôi đã giúp cô ấy rửa ruột, chỉ cần được tính giảm xuống, cô ấy sẽ tỉnh lại thôi”. Bác sĩ phụ trách nói xong liền giơ tay xoa xoa lau mồ hôi lạnh trên trán, không tự chủ được mà nuốt nước miếng, không phải là ông một kẻ nhát gan chưa từng trải qua sự đời, nhưng thực sự là trong căn phòng này có một luồng khí thật đáng sợ, rõ ràng là giữa mùa hè mà trong phòng tràn ngập hơi khí rét lạnh của mùa đông.

Bạch Tín Hùng gật đầu với bác sĩ rồi đưa mắt ra lệnh cho quản gia đưa toàn bộ bác sĩ ra ngoài.

Căn phòng rộng rãi bớt đi nhiều người liền trở nên càng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng rung động nhẹ nhàng của các thiết bị điều trị.

“Tương Tương, thật là ngại quá, là ta không biết dạy con, nên mới...” Đã ngoài năm mươi nhưng Bạch Tín Hùng vẫn giữ được vẻ phong độ trẻ trung, nhưng tai nạn của Bạch Thủy Ương lần này đối với ông thật sự là một đả kích lớn, thậm chí mái đầu xanh đã lộ ra sắc bạc, ông mang vẻ mặt bất đắc dĩ, đứng trước người thanh niên trẻ xuất sắc này càng thêm áy náy.

Bạch Tín Hùng từ tay trắng mà gây dựng sự nghiệp, lăn lộn trên thương trường đã hai ba mươi năm, không ai có thể làm cho ông phải nhún nhường nhưng thực sự lần này ông thật sự là không biết phải làm sao.

Hai năm trước ông biết rõ trong lòng con gái mình đã có người khác. Nhưng hấn lại là một tên vừa nghèo vừa ngốc nên ông đã ép Bạch Thủy Ương gả cho Thẩm Tương Tương – người mà ông lựa chọn. Tuy rằng trước khi kết hôn cô đã kịch liệt chống đối, nhưng sau khi kết hôn cả hai lại cũng không có ý kiến gì, nhưng lại đối xử với nhau không giống vợ chồng.

Lần này, đứa con gái này lại uống nhiều thuốc ngủ rồi lái xe với tốc độ cao như vậy, chắc là đã chuẩn bị sẵn sàng đi tìm cái chết, lại còn cố tình chọn địa điểm đó....

Nơi xảy ra tai nạn của Bạch Thủy Ương gần nơi đã xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng trong ba tháng trước, người chết trong vụ tai nạn đó chính là Lưu Thanh Chu người đàn ông mà Bạch Thủy Ương yêu thương nhất, bất cứ ai có đầu óc cũng có thể nhìn ra Bạch Thủy Ương là tự tử vì tình. Đội cái nón xanh to như thế trên đầu. Thẩm Tương Tương biết để mặt mũi đi đâu?

Đây cũng chính là nỗi áy náy day dứt trong lòng ông, ngay cả Bạch phu nhân cũng đứng một bên nhìn Thẩm Tương Tương mà đau lòng không kìm được nước mắt, tuy con gái mình cũng người thanh niên này mới kết hôn hai năm mặc dù hai vợ chồng cũng không có gì là ân ái, nhưng Thẩm Tương Tương vẫn luôn đối với hai vợ chồng bà vô cùng hiếu thuận, thậm chí so với con gái mình thì chỉ có hơn chứ không có kém, nhưng chính đứa con gái này lại hết lần này đến lần khác tổn thương hấn.

“Tương Tương, con ngàn vạn lần đừng đừng so đo với Thủy Ương, con bé...” Vừa bắt đầu nói Bạch phu nhân lại rớt nước mắt.

“Ba, mẹ con đã biết, hai người cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, cũng nên về nghỉ ngơi trước đi, ở đây đã có con lo liệu”. Thẩm Tương Tương hiểu được tiếp theo bọn họ muốn nói gì, lại càng đau long cho hai người họ, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà như già đi cả mười tuổi.

Hấn là kẻ mồ côi không cha không mẹ, nếu năm đó không có ân tình của Bạch Tín Hùng, hấn cũng không có ngày hôm nay, tuy rằng năm đó đồng ý cùng Bạch Thủy Ương kết hôn chủ yếu là để báo ân, nhưng dù sao cũng là con đường hấn đã chọn, bây giờ xảy ra chuyện này thì hấn cũng nên là người chịu trách nhiệm, sao có thể trách cứ hai người mà hấn luôn yêu thương.

Bạch Tín Hùng vui mừng nhìn Thẩm Tương Tường, con mắt mình nhìn người quả không sai, Thẩm Tương Tường quả không phải người tầm thường, muốn trách chỉ có thể trách con gái mình không có phúc, người đàn ông tốt như thế mà không để ý lại chỉ biết chung tình với tên họa sĩ Lưu Thanh Thủy.

Sau khi quản gia trở lại, Thẩm Tương Tường giao cho hắn đưa hai người về nhà, dặn dò họ ăn uống nghỉ ngơi cho tốt, nếu có việc gì hắn sẽ thông báo cho bọn họ, lúc này hai người mới miễn cưỡng rời đi.

Trong phòng bệnh lúc này cũng chỉ còn lại Thẩm Tương và Bạch Thủy Ương, sau khi xử lý xong một vài công việc rồi hắn mới đến ngồi bên cạnh chăm sóc cho vợ vẫn còn nằm trên giường.

Hắn luôn biết rõ hình dáng của vợ mình, lần đầu tiên lúc nhìn thấy Bạch Thủy Ương hắn cũng đã động tâm, cho nên mới chịu đồng ý đề nghị của Bạch Tín Hùng cùng cô kết hôn, nhưng cho dù kết hôn đã hai năm thì bọn họ cũng vẫn chỉ là hai người xa lạ cùng sống dưới một mái nhà.

Thẩm Tương Tường ngắm nhìn khuôn mặt Bạch Thủy Ương nhớ lại buổi chiều hắn đang tiến hành một cuộc họp hội đồng quản trị quan trọng, thì tiếng chuông điện thoại của hắn lại vang lên, vốn định gác lại thì lại thấy người gọi là Bạch thủy Ương, người vợ đã kết hôn hai năm lần đầu tiên chủ động gọi điện cho hắn, vì vậy mà hắn không tự chủ được mà bắt máy,

Nhưng lúc hắn bắt máy thì bên đầu bên kia lại truyền đến một âm thanh mỏng manh.

“Cứu cô ấy, cứu cô ấy, nhất định phải cứu cô ấy.....”

Thẩm Tương Tường không biết người mà Bạch Thủy Ương nhắc đến trong điện thoại là ai, nhưng hắn có một loại cảm giác không tốt, đầu tiên hắn thông báo rồi sau đó đến hiện trường, lúc này hắn mới đoán được người trong miệng Bạch Thủy Ương là một cô gái khác trong vụ tai nạn, tình trạng của cô ta so với Bạch thủy Ương còn nghiêm trọng hơn nhiều, bây giờ vẫn còn nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt chưa rõ sống chết ra sao.

Thẩm Tương Tường tuy rằng không hiểu rõ lắm con người Bạch Thủy Ương. Nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Thủy Ương để lộ dáng vẻ khẩn cầu trước hắn.

Phía trước có ánh sáng trắng xóa, Giang Noãn Đông từ từ bước đến nơi ánh sáng đó, càng tới gần thì càng cảm thấy lực hút càng lớn, ánh sáng kia tựa như một cơn lốc xoáy muốn đem cô cuốn vào trong.

Ánh sáng mạnh mẽ khiến cô không thể mở mắt, nơi nơi đều là màu trắng.

Ngay lúc cô tránh luồng ánh sáng trắng đó, cô liền cảm thấy bản thân mình như đang bay giữa không trung, toàn thân nhẹ nhàng không trọng lực.

Cô hình như là đang ở trong một phòng bệnh, đúng vậy là một phòng bệnh hơn nữa lại là phòng cao cấp, mọi thiết bị đều vô cùng xa hoa, toàn những thứ mà cô chỉ có thể nhìn thấy trong TV.

Trên giường bệnh có một cô gái xinh đẹp đang nằm, cho dù sắc mặt trắng bệch nhưng cũng không thể che lấp được vẻ đẹp của cô ấy.

Là cô ấy.... Cô gái đã đâm xe vào mình.

Khuôn mặt xinh đẹp như vậy làm cho không thể nào quên được cho dù là trước khi chết cô chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, Giang Noãn Đông nhanh chóng nhớ lại, ngay cả bản thân cô là con gái cũng không thể kìm nén được ngạc nhiên với vẻ xinh đẹp của cô ấy.

Cô gái xinh đẹp như vậy sao lại suy yếu nằm trên giường bệnh? Cô gái trên giường vẫn nhắm nghiền hai mắt, Giang Noãn Đông không thể nhìn thấy đôi mắt của cô ta chỉ đành than thở tiếc nuối, nếu như cô ấy mở mắt ra không biết là xinh đẹp đến mức độ nào.

Giang Noãn Đông trung nhìn các nhân viên y tế đang bận rộn làm việc, đôi vợ chồng trung niên luôn đứng bên cạnh chắc là ba mẹ của cô ta.

Cô nhìn người đàn bà lặng lẽ khóc, lại nhìn người đàn ông uy nghiêm không có lấy một tiếng động than thở, thậm chí chắc hẳn họ rất yêu thương con gái mình.

Giang Noãn Đông chăm chăm chú quan sát khuôn mặt sầu khổ của hai vợ chồng họ, nếu cô mà có ba mẹ như vậy, cô chắc chắn, chắc chắn sẽ.....Cô thực sự không biết mình bị làm sao, bởi chính cô không có cha mẹ, cô không biết rằng cảm giác cha mẹ yêu thương là như thế nào.

Đến tối lại có thêm một người đến phòng bệnh, là Thẩm Tương Tường.

Thật là chuyện không thể nào ngờ tới, nhưng GiangNoãn Đông lại cảm thấy như mặt mình đang đỏ lên, cô không nghĩ đến là mình lại vẫn có thể nhìn thấy hắn.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy hắn đã trôi qua cách đây sáu năm, sáu năm liền cô chỉ có thể theo dõi tin tức của hắn từ báo chí và TV dù chỉ có được một chút thông tin về hắn cô cũng cảm thấy thỏa mãn.

Hai năm trước hắn kết hôn, đối tượng là một thiên kim tiểu thư, là thế gia trong thế gia, cô không có chút ảo mộng nào bởi cô biết hắn cũng chỉ là một người qua đường trong cuộc đời mình, vội vàng và không bao giờ có thể gặp lại,

Không ngờ là lần gặp lại này lại ở khoảng cách gần như vậy, cô cẩn thận khống chế thân thể của mình chậm rãi tiến đến trước mặt hắn, nếu cô có hồn siêu phách lạc thì trước lúc ra đi mong muốn duy nhất của cô chỉ là hy vọng hắn có thể nhìn cô một cái là đủ rồi.

Hắn xuất hiện ở đây, vậy thì cô gái nằm trên giường kia là vợ của hắn?

Giang Noãn Đông cố gắng nhớ lại, lúc bọn họ kết hôn trên báo có in hình đám cưới của họ, nhưng cô không xem, vì không muốn đi ghen tị với cô gái may mắn được gả cho hắn.

Thật không ngờ rằng vợ hắn lại xinh đẹp như vậy.

Giang Noãn Đông không biết bộ dạng mình như vậy có thể sống được bao lâu, lúc ban ngày cô cảm thấy nhàm chán nên bay tới bay lui trong bệnh viện, đến tối lúc Thẩm Tương Tường đến cô sẽ ngoan ngoãn trở lại trong phòng bệnh, tới bên cạnh để lắng lẽ cảm thụ hơi thở của hắn. Như thế trong lòng cô dần dần thấy vô cùng thỏa mãn,

“Cô thích anh ta sao?” m thnah từ phía sau truyền đến

Ai? Giang Noãn Đông lập tức quay đầu lại, trong phòng rõ ràng không có người khác, sao lại có âm thanh? Cho dù bây giờ cô đã là quỷ thì cũng sẽ bị dọa, có được không.

“Cô thích anh ta” Lần này không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định.

Giang Noãn Đông theo tiếng nói mà tìm được người đang nói chuyện với mình, quả nhiên là cô gái xinh đẹp nằm trên giường.

Cô ta có thể thấy mình? Giang Noãn Đông mở to mắt không thể tin, mặt có chút thộn ra, cô lượn thân mình trong suốt của mình đến đối diện cùng với cô gái nằm trên giường.

Mắt của cô ấy thật đẹp, đen láy lại còn sáng long lanh.

“Hãy chăm sóc anh ta thật tốt”. Bạch Thủy Ương nhìn cô mỉm cười, vẫn yếu ớt như vậy rồi chậm rãi vươn cánh tay về phía Giang Noãn Đông, những ngón tay mảnh mai xòe ra, giống như muốn dắt tay cô bước qua.

2. Chương 2

Dường như có một lực hấp dẫn nào đó từ cánh tay cô gái ấy làm người ta không thể khống chế, Giang Noãn Đông cảm thấy thân thể đang bay nhẹ nhàng của mình đang bị hút lại, chậm rãi hướng đến gần giường bệnh, càng lúc càng gần dù có muốn vùng vẫy thoát ra cũng không thể được, cùng lúc đó cánh tay của Bạch Thủy Ương đã lập tức vươn đến, lực hút cũng thêm mạnh mẽ như một cơn lốc xoáy, chỉ trong nháy mắt cô đã bị kéo vào một đường hầm tối tăm chật chội.

Ngày thứ ba sau tai nạn, Thẩm Tương Tường vẫn như mọi khi sau khi kết thúc công việc thì đến bệnh viện, thay cho vợ chồng Thẩm Tín Hùng, dẫn dò bọn họ chịu khó nghỉ ngơi, rồi lại một mình trong phòng bệnh trống trải một mình làm nốt công việc chưa xong.

Trong lòng Bạch Thủy Ương chậm rãi mở mắt, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là màu trắng của trần nhà.

Đây là đâu? Cô nhìn xung quanh căn phòng lạ lẫm, sao mình lại ở đây?

Cơ thể vẫn hơi khó cử động, Bạch Thủy Ương phải dùng khá nhiều sức lực mới có thể quay đầu nhìn về phía bên kia, dường như không hề bị cô ảnh hưởng, dưới ánh đèn trên người đàn ông cao lớn vẫn ngồi trên sofa, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên một bên khuôn mặt, phản chiếu lên ngũ quan anh tuấn, có nhìn thế nào cũng đều cảm thấy thật đẹp.

Cô dường như tìm được cảm giác rất quen thuộc trên khuôn mặt người đàn ông này, đột nhiên cô cảm thấy thật an tâm trong căn phòng xa lạ này.

Dường như cảm giác được mình đang bị nhìn chăm chú, Thẩm Tương Tường quay đầu lại phía giường bệnh lại không ngờ lại vừa vặn đụng phải ánh mắt của Bạch Thủy Ương.

Cô ấy đã tỉnh? Thẩm Tương Tường không nghĩ tới Bạch Thủy Ương sẽ tỉnh lại vào lúc này, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy ngỡ ngàng cả người.

Bạch Thủy Ương cũng không biết bộ dạng của mình bây giờ ra sao, nhưng ánh mắt của Thẩm Tương Tường làm cô thấy thật thẹn thùng, không biết phải làm thế nào chỉ đành ngượng ngùng cười với hắn.

Lần này Thẩm Tương Tường triệt để ngây dại!

Bạch Thủy Ương có một khuôn mặt trái xoan điển hình, cằm nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh tươi như hoa đào, sau khi tỉnh dậy sắc mặt có dù có hơi nhợt nhạt, nhưng làn da vẫn trắng nõn mịn màng như nước.

Ngày thường Bạch Thủy Ương đều thích trang điểm đậm, tôn lên vẻ đẹp diễm lệ kiêu sa, nhưng lúc này lại tươi cười như một đóa hoa sen dịu dàng mà lại có chút ngượng ngùng thật là không giống bình thường chút nào, cứ như vậy khuôn mặt với nụ cười thanh khiết cùng với vẻ thẹn thùng đã in sâu vào lòng Thẩm Tương Tường.

Bỗng tập tư liệu vì trượt tay mà rơi xuống đất, hắn cúi người xuống nhặt lên để che dấu thoáng ngượng ngùng vừa hiện lên trên khuôn mặt.

Thật đáng chết, rõ ràng trong lòng cô ta đã yêu kẻ khác, hắn việc gì mà cúi xuống để tránh ánh mắt tươi cười đó. Nghĩ đến đây Thẩm Tương Tường lại ngay lập tức khôi phục bộ mặt lạnh lùng không lộ chút cảm xúc, lạnh lẽo như băng thậm chí còn gây cho người khác chút sợ hãi.

Hắn đi đến, ấn vào cái nút ở đầu giường rồi hỏi: “Đã tỉnh rồi sao?”

Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng, khuôn mặt tuấn đạt rất quen thuộc, nhưng tại sao trong đầu cô lại trống rỗng, cái gì cũng không thể nhớ ra.

Nhưng theo tình hình hiện tại, thì chính mình cùng người đàn ông này chắc chắn là có quan hệ đi?

Cô mở trừng mắt nhìn, đôi môi có chút khô ráp, ngại ngần hỏi: “Anh là ai?”

Cơ thể Thẩm Tương Tường có chút cứng lại, khuôn mặt vẫn vô cảm như trước tiến đến ngồi xuống chiếc ghế tựa bên giường, trầm mặc chờ các bác sĩ đến.

Khi bác sĩ vừa đi đến, Thẩm Tương Tường liền nói nhỏ với bác sĩ: “Cô ấy mất trí nhớ”

Bác sĩ gật đầu với hắn, sau đó khi cô còn kịp phản ứng lại, thì đã thấy bọn họ đã hối hả lên lên xuống xuống, ra ra vào vào làm tất cả các loại kiểm tra trên người mình, rồi hỏi cô các loại vấn đề như là cô là ai, tên là gì, bao nhiêu tuổi, cha mẹ tên gì...

Nhưng trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng chẳng trả lời được câu nào, mỗi khi không trả lời được cô đều liếc sang một bên nhìn Thẩm Tương Tường mỗi lần như vậy cô dường như lấy được lại cảm giác yên tâm, thế giới này đối với cô hoàn toàn xa lạ, người quen thuộc duy nhất cũng chỉ có hắn.

Tuy rằng đã tỉnh lại từ sau giấc ngủ dài, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lúc các bác sĩ còn đang còn tất bật báo cáo với tên đàn ông mặt lạnh đang đứng ở một bên, mí mắt cô đã bắt đầu trĩu xuống.

“Anh Thẩm, nguyên nhân sản sinh hiện tượng này là do di chứng của vụ tai nạn đã làm cho thần kinh của cô Thẩm phải chịu một áp lực rất lớn, thế nên cô ấy phải tự khóa lại trí nhớ để bảo bản thân”

Tai nạn giao thông, cô đã ra tai nạn giao thông? Bỗng nhiên cô cảm thấy có chút bi thương trong lòng.

Cô Thẩm mà họ đang nói tới là mình sao? Bạch Thủy Ương lại chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Sang ngày thứ hai, sau khi lại tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy trước mắt là một cặp vợ chồng lớn tuổi, người đàn ông có chút nghiêm túc, nhưng trên khuôn mặt người phụ nữ thì lại tràn đầy lo lắng, đến khi thấy cô từ từ mở mắt ra, trên mặt hai vợ chồng lập tức phảng phất niềm vui sướng.

“Thủy Ương, là mẹ đây, con tỉnh lại rồi, thật tốt quá, !” Tuy rằng đã nghe Thẩm Tương Tường và bác sĩ nói về việc con mình bị mất trí nhớ, nhưng Bạch phu nhân vẫn không thể tin đứa con gái mình đã mạng thai mười tháng, nuôi dưỡng hơn hai mươi năm trời giờ lại quên mất mình.

Thủy Ương, đây là tên của cô sao?

Thủy Ương nhìn người phụ nữ đang kích động mà không biết làm gì cho phải, muốn an ủi nhưng lại không hiểu được chuyện gì, cô đành bất lực nhìn hai người họ.

Nhìn thần sắc xa lạ của con gái, Bạch Tín Hùng chỉ còn biết lặng lẽ thở dài, trấn an cảm xúc của vợ, “Đừng kích động, con bé vừa mới tỉnh lại, mình cùng con từ từ chuyện không chừng nó có thể nhớ ra”

Bạch Thủy Ương nhìn Bạch Tín Hùng một cách đầy cảm kích rồi cười với ông một tiếng coi như cảm ơn, tuy rằng không biết ông là ai, nhưng cô cảm thấy hai người này chắc chắn không phải người xấu, bởi ánh mắt họ nhìn cô thật hiền từ.

Cứ như vậy, Bạch phu nhân sau khi ổn định cảm xúc liền ngồi một bên cùng Bạch Thủy Ương nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Cô đã biết tên mình là Bạch Thủy Ương, tuy rằng cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng họ đều khẳng định đây là tên của cô.

Người đàn ông nghiêm túc này là ba cô, người phụ nữ này là mẹ cô, còn người đàn ông đẹp trai mà tối hôm qua nhìn thấy kia chính là chồng cô Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường, Thẩm Tương Tường.... Cô lặp đi lặp lại để có thể nhớ rõ cái tên này trong đầu.

Trong vụ tai nạn lần này, Bạch Thủy Ương bị mất đi trí nhớ nhưng khi cô hỏi đến nguyên nhân vì sao mình lại xảy ra tai nạn, thì lại cảm giác được không khí trong phòng dường như ngưng đọng, nét mặt ba mẹ cô có chút cứng ngắc, không ai chịu trả lời câu hỏi của cô.

Sau bữa cơm tối, người đàn ông đem lại cho cô cảm giác vô cùng quen thuộc tối hôm qua lại đến, cô thấy anh ta gọi ba mẹ của mình là ba mẹ, còn rất lễ phép mời bọn họ về nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại chăm sóc cô.

Chăm sóc của Thẩm Tương Tường đơn giản là ngồi một bên làm việc, cứ khoảng nửa tiếng lại hỏi cô có đói bụng không, có khát nước không.

Bạch Thủy Ương nhàm chán chẳng biết làm gì chỉ đành nằm trên giường chăm chú nhìn trần nhà, chỉ hận là không thể từ đó mà nhớ ra cái gì, chỉ vì ban ngày đã ngủ quá nhiều đến nỗi mà bây giờ không tài nào mà ngủ được.

Cô nhìn đông nhìn tây, ánh mắt cuối cùng vẫn là dừng trên người đàn ông đang nghiêm túc ngồi bên đó.

Thẩm Tương Tường cảm thấy rất rõ nét ánh mắt của cô, liền ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô một cái rồi hỏi: “Có đói bụng không, hay là khát nước?”

Lại là hai câu này, cô bắt đầu dĩ chép chép miệng, chẳng lẽ hẳn không biết nói gì khác hay sao?

Cuối cùng vẫn là cô không nhận được mà phá vỡ sự yên tĩnh “Tôi thực sự tên là Bạch Thủy Ương à?”

Thẩm Tương Tương thậm chí còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng coi như câu trả lời.

Cô cũng chẳng cảm thấy có gì mất hứng, ngược lại lại còn cảm thấy như nhận được nguồn cổ vũ to lớn, liền bắt đầu cùng hắn nói chuyện phiếm, “Tôi cảm thấy đây hình như không phải tên mình, dù sao cũng cảm thấy chẳng quen tí nào, nếu bây giờ tự nhiên có ai gọi tôi bằng tên này chắc tôi cũng không biết là họ gọi mình mất”

Biết là Thẩm Tương Tương vẫn đang nghe mình nói chuyện, cô cúi đầu cắn cắn ngón tay làm ra vẻ rất tủi thân, chính bản thân mình tự nhiên lại bị gọi bằng một cái tên hoàn toàn xa lạ, nhưng một chút trí nhớ cũng không có, ngay cả quyền lợi phản bác cũng không có.

“Thủy Ương.”

“Hả?” Cô ngẩng đầu về phía Thẩm Tương Tương hỏi lại.

Hắn liếc nhìn cô một cái trong mắt có mang theo ý cười như muốn cười nhạo câu nói vừa rồi, xem đi xem đi, vừa rồi có người còn không biết tên mình là gì cơ đấy.

Mặt Bạch Thủy Ương lập tức đỏ bừng, cảm thấy chắc chắn rằng tên đàn ông mặt lạnh này rõ ràng đang chơi xấu mình “Anh.....Anh không tính a,Dù sao thì anh cũng không tính”.

Trong lòng cô nghĩ rằng, bất luận là anh ta có gọi cô là gì, thì cô đều đáp lại.

Cũng may là Thẩm Tương Tương không tiếp tục theo đuổi đề tài này, mà vẫn yên lặng nghe cô thao thao bất tuyệt biểu đạt nỗi sợ hãi của mình.

“Haizzz... tuy rằng ba mẹ đối xử với tôi rất thân thiết, nhưng thực sự tôi không tìm thấy có chút cảm giác quen thuộc nào trên người bọn họ, anh nói xem có phải tôi quá bất hiểu không? tự nhiên lại quên mất ba mẹ mình rồi khiến cho bọn họ lo lắng, họ nói tôi mất trí nhớ là do tai nạn giao thông, nhưng khi tôi hỏi nguyên nhân tại sao thì không ai chịu nói cả”

Cô cứ thế mà oán trách một cách hồn nhiên, mà không để ý rằng Thẩm Tương Tương đang cứng đờ người vì lời nói của mình.

“Thế còn em? Em muốn biết nguyên nhân xảy ra tai nạn của mình sao?” Thẩm Tương Tương đột nhiên xen vào một câu, nhưng vẫn cúi đầu xem tài liệu không chịu ngẩng đầu lên.

Bạch Thủy Ương cau mày nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Thôi bỏ đi, bọn họ đã không muốn nói chắc vì có chút không vui khi nhớ lại, nếu đã quên thì chắc đó cũng là những chuyện không quan trọng, vừa không vui vẻ vừa không quan trọng, thì tại sao lại phải nhớ lại để tự làm khổ mình? Tôi cảm thấy như bây giờ rất tốt, tuy rằng cái gì cũng xa lạ, nhưng lại nhìn cái gì cũng có cảm giác tươi mới, có thể có cơ hội thứ hai khám phá thế giới, tôi thật sự rất cao hứng”.

Cô chịu trách nhiệm nói, hắn chịu trách nhiệm nghe, thỉnh thoảng hắn lại chen vào hỏi mấy vấn đề, cuộc hàn huyên bằng phương thức kì quái cứ thế tiếp tục đến rất lâu sau đó.

Cuối cùng vẫn là Bạch Thủy Ương không chịu nổi nữa liền bắt đầu ngáp, lúc này Thẩm Tương Tương mới buông tập tài liệu xuống, đi đến bên giường kéo chăn đắp lên cho cô, “Ngủ đi, ngày mai còn có kiểm tra”.

Cô vừa dụi mắt vừa gật đầu, mơ mơ màng màng bắt lấy bàn tay hắn, cười với hắn một điệu cười ngây ngô “Nhưng đối với anh, tôi cảm thấy rất quen thuộc.” Nói xong câu đó Bạch Thủy Ương lúc này mới an tâm đi vào giấc ngủ.

Đối với hắn rất quen thuộc? Bạch Thủy Ương này kết hôn với hắn đã hai năm nhưng nói chuyện với chồng cũng không quá mười câu tự nhiên lại cảm thấy hắn rất quen thuộc? Thẩm Tương Tương bỗng nhiên cảm thấy thập phần buồn cười.

Ánh mắt hắn nhìn về phía bàn tay mình, trên tay dường như vẫn còn dư âm cái nắm tay của cô vừa rồi, có chút nóng rực, hơi ấm kia theo làn da truyền thẳng đến trái tim.

Hắn chưa từng thấy trên khuôn mặt Bạch Thủy Ương nét tươi cười trẻ con như vậy, trong kí ức của hắn cô luôn điềm lệ, tự tin, có chủ kiến, là điển hình của người sùng bái chủ nghĩa nữ quyền thời đại mới, chỉ vì

quan hệ hôn nhân mới chịu cười nhạt với hắn, nhưng tối nay Bạch Thủy Ương lại dường như biến thành một cô bé mười mấy tuổi, có chút ngốc nghếch cũng có chút đáng yêu.

Thẩm Tương Tương lẳng lặng chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của Bạch Thủy Ương, hắn đột nhiên không thể nhìn thấu được cô gái này, không phải cô ta yêu Lưu Thanh Chu đến mức không thể dứt ra được sao? Thậm chí còn tình nguyện hy sinh sinh mệnh trẻ tuổi của mình để tự sát theo hắn sao? Bây giờ lại nói mất trí nhớ một cách dễ dàng như vậy, bảo quên là quên ngay, lại còn nói với hắn cái gì quen thuộc với không quen thuộc.

Nếu hiện tại có một chiếc gương trước mặt, nhất định hắn sẽ thấy trong đó là một kẻ đang tức giận, một tên đàn ông đang tức giận với chính bản thân mình, một kẻ vì bị trêu chọc mà căm giận bản thân.

Bạch Thủy Ương, rốt cuộc em coi tôi là cái gì?

Ngoại trừ vết thương trên trán ra, trên người Bạch Thủy Ương cũng không có vết thương nào khác, vì thế mà sau khi tỉnh lại thể lực cô liền khôi phục một cách nhanh chóng.

Bệnh viện này tuy thoải mái nhưng lại vô cùng nhàm chán, mỗi ngày được ăn ngon ngủ ngon, bác sĩ đến giờ đều đến kiểm tra rồi hỏi cô vài vấn đề đơn giản, có những thứ đơn giản đến mức ngay cả trẻ ba tuổi cũng có thể trả lời.

Cô là mất trí nhớ, không phải thiếu năng a!

Ngoài việc mỗi ngày cùng ba mẹ nói chuyện phiếm, Bạch Thủy Ương mỗi ngày đều tự mình đến vườn hoa bệnh viện tản bộ, tận hưởng ánh nắng mặt trời, cảm giác thoải mái như vậy giống như đã rất lâu rồi cô mới cảm nhận lại.

Bạch Thủy Ương mong chờ nhất trong ngày chính là lúc trước khi đi ngủ, từ khi cô tỉnh lại thì có thể tự do đi lại, nhưng Thẩm Tương Tương lại không đến thường xuyên như trước kia, mẹ cô nói hắn đang bận chuyện công ty, nhưng bất kể Thẩm Tương Tương bận đến đâu, mỗi ngày trước lúc đi ngủ cố đều sẽ thấy hắn, nghiêm chỉnh trong bộ âu phục, cặp đựng tài liệu màu đen, tóc tai chải chuốt tỉ mỉ, tất cả đều là phong cách trang phục của hắn.

Hắn lại ngồi bên cạnh giường đọc tài liệu, cô thì kể lại những chuyện xảy ra trong ngày, ngay cả lúc chuyện phiếm người đàn ông này cũng đều nghiêm túc đến đáng sợ.

Không biết tại sao, cô cảm thấy hắn chắc chắn không phải người như vậy, nhưng không phải như vậy thì hắn có bộ dạng như thế nào?

Bạch Thủy Ương lau khô khuôn mặt ướt nhẹp, treo khăn bông lên rồi đến trước gương bắt đầu công trình trước khi đi ngủ của mình, lần đầu nhìn thấy đồng chai chai lọ lọ trước mắt làm cô sốc đến mức không thể khép nổi miệng vào, nhiều như vậy....., một người dùng khi nào mới hết a ?

Đã thế mẹ cô còn nói đây chỉ là một phần trong số những thứ cô dùng bình thường, ở nhà vẫn còn nhiều.

Còn nhiều ? Cô không thể tưởng tượng nổi là như thế nào, còn người không phải chỉ có một khuôn mặt thôi sao?

3. Chương 3

Cô đứng trước gương cứ hết soi trái lại nhìn phải, có nhìn đến thế nào cũng cảm thấy khuôn mặt trong gương xinh đẹp một cách quá đáng, rõ ràng đã hai mươi tám tuổi, nhưng làn da vẫn trắng nõn như tuyết, đừng nói đến nếp nhăn ngay cả một lỗ chân lông nhỏ cũng không thấy, nhưng khuôn mặt vô cùng xinh đẹp này đối với cô lại rất xa lạ, giống như là cơ bản không quen biết vậy, thật sự là rất hồ đồ, tự nhiên ngay cả mặt mình cũng quên.

Bạch Thủy Ương lại nhìn đồng chai lọ trước mặt mà bất đắc dĩ thở dài, đúng là làm người đẹp không hề đơn giản chút nào, rồi bắt đầu thoa nước hoa hồng lên mặt.

“Làm sao vậy? Bị chính sắc đẹp của mình mê hoặc sao?” Tiếng nói trầm thấp của Thẩm Tương Tường đột nhiên từ phía sau vang lên, lại còn hàm chứa vài phần ý cười.

Lúc cô còn đang đứng trước gương ngó trái ngó phải vì bị dung nhan của mình mê hoặc, anh đã đi vào.

Bạch Thủy Ương bị anh dọa cho giật nảy mình, trợn tròn hai mắt nhìn người đàn ông trong gương, anh cũng không lảng tránh cái nhìn của cô, bầu không khí dường như có rất nhiều đốm lửa đang lan tỏa.

Hôm nay hình như anh đến sớm hơn mọi ngày.

Hai gò má trắng nõn bắt đầu đỏ ửng, hai người rõ ràng là vợ chồng, thế mà chỉ vì bị nhìn cũng sinh ra ngượng ngùng như vậy, sau đó cô liền nghiêng đầu né tránh tầm mắt của Thẩm Tương Tường.

Bạch Thủy Ương lại tiếp tục công việc diễn thuyết với Thẩm Tương Tường về những tin tức mình nghe được trong ngày, rồi cả việc hoa gì đó trong công viên bệnh viện bắt đầu nở, cây nào bắt đầu ra lá...

Mí mắt cô càng ngày càng nặng đến nỗi chẳng mở ra được nữa, thấy thế Thẩm Tương Tường liền đến bên cạnh giúp cô đắp chăn rồi nói: “Ngày mai xuất viện, em sắp xếp lại đồ đạc một chút, đến chiều anh sẽ đến đón em, chúng ta về nhà.”

“Biết rồi...” Bạch Thủy Ương đáp lại rồi cọ cọ đầu vào chăn mấy cái, liền thoải mái nhắm mắt ngủ.

Về nhà thật tốt, trong mơ màng trên môi Bạch Thủy Ương nở ra một nụ cười thật tươi đẹp.

Thẩm Tương Tường đem tất cả thu vào trong mắt, không tìm được mà đem cô so với Bạch Thủy Ương trước kia, một Bạch Thủy Ương xinh đẹp mà kiêu ngạo, không thích nói nhiều, ngoại trừ Lưu Thanh Chu cô ấy không tươi cười với bất cứ kẻ nào. Còn cô gái hiện tại này thì hoàn toàn ngược lại, dường như đối với anh có nói mãi cũng không hết chuyện, thậm chí buồn ngủ đến riu cả mắt vào vẫn còn luyến tiếc không muốn dừng, ý tá chăm sóc cũng nói cô ấy rất hòa đồng với các bệnh nhân khác, luôn miệng tươi cười làm theo đúng lời bác sĩ dặn.

Một lần tai nạn giao thông, một lần mất trí nhớ có thể gây nên biến đổi lớn như vậy sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Thủy Ương đã thu thập xong hết mọi thứ, vui vẻ ngồi đợi Thẩm Tương Tường đến đón mình về nhà.

Ba giờ chiều xe của Thẩm Tương Tường xuất hiện tại cổng bệnh viện, Bạch Thủy Ương đứng ở trên lầu nhìn thấy, liền ngay lập tức lao nhanh như tên bắn chạy xuống sân, nhưng đến nơi lại không thấy người cô chờ đợi.

“Cô Thẩm, ở công ty đang có cuộc hội nghị, anh Thẩm giao cho tôi đến đây đón cô về nhà trước”. Người lái xe này họ Vương, trước kia làm việc ở Bạch gia, sau khi Bạch Thủy Ương lấy chồng thì liền đi theo đến nhà họ Thẩm.

“Cảm ơn chú Vương”. Bạch Thủy Ương đưa hành lý cho lái xe, nháy mắt đã không còn chút tức giận nào.

Cô ngồi trên xe mờ mịt ngắm phong cảnh trên đường. Ra khỏi bệnh viện, cảnh vật xa lạ tưởng cái từng cái xẹt qua trước mắt Bạch Thủy Ương, sau một lúc lâu, ô tô dừng lại trước một khu chung cư cao cấp, xe đi từ từ, qua kính xe cô thấy bảo vệ gật đầu với mình giống như cô rất quen thuộc ở khu này vậy.

Sân tennis, sân bóng rổ, bể bơi, các khu mua sắm xa hoa làm cho Bạch Thủy Ương không rời được tầm mắt, vừa này còn vì Thẩm Tương Tường không đến mà không vui, bây giờ đã vì những cảnh mới mẻ này mà quên không còn một nỗi.

Cô xuống xe rồi theo người lái xe lên thang máy.

Thì ra cô ở tầng mười sáu.

“Phu nhân, đây là mật mã”. Nhà của Thẩm Tương Tường có sử dụng mật mã, chỉ cần bấm vào bàn phím ở cạnh cửa thì có thể tự động mở ra.

Nhận tờ giấy từ lái xe, những con số trên đó dường như có ma lực nhện nhạo trong lòng bàn tay cô.

Đây là nhà của Thẩm Tương Tường, bên trong liệu có cất dấu bí mật gì của anh không? Cô liền cảm thấy có chút căng thẳng.

Cô cẩn thận bấm theo số mật mã ghi trên tờ giấy, chỉ nghe thấy ding một tiếng, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Giống như cánh cửa thần kì của Đôrêmon vậy, phía bên kia cánh cửa chính là một thế giới khác.

Sau đó lái xe Vương tạm biệt đóng cửa lại rồi nhanh chóng rời đi, Bạch Thủy Ương đoan trang ngồi trên sofa đã ngay lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, ngay cả chính cô cũng không biết là vì sao, chỉ biết là từng tế bào trong cơ thể cô như đang muốn gào lên, gào lên đây là nhà của Thẩm Tương Tường.

Cảm giác hưng phấn này cứ như là từ những nơi sâu thẳm nhất trong trí nhớ mà tuôn ra vậy.

Cô xem xét căn nhà cứ như là thăm quan viện bảo tàng vậy, phòng khách, phòng bếp, phòng sách, phòng ngủ.....Cô giữa hai căn phòng đối diện nhau, hai cánh cửa đều đã khóa chặt, xem bên trái trước hay là bên phải trước?

Lúc Bạch Thủy Ương còn đang do dự, chuông cửa bỗng vang lên, thông qua lỗ nhỏ trên cửa nhìn thấy là mẹ mình đến cô liền mở cửa.

“Mẹ sao mẹ lại đến đây? Không phải nói nói buổi chiều nay mẹ có việc sao?” Sau nhiều ngày chung sống cuối cùng Bạch Thủy Ương đã chấp nhận những người xung quanh mình.

Bà Bạch có thể nói là một người vợ điển hình, ngoại trừ cùng những bạn bè tụ họp ở bên ngoài, bà đều dành trọn thời gian cho con gái và gia đình.

Sau khi tụ họp bạn bè xong, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm, bà liền đi thẳng đến đây, “Không có gì, chuyện bên kia xong rồi, bà Trần có nấu chần mẹ thuận tiện mang đến cho con.”

“Cám ơn mẹ” Bạch Thủy Ương cầm hộp chần rồi hạnh phúc ôm chầm lấy mẹ, má tự lên vai bà tựa như một đứa trẻ vậy.

“Con bé này, nói cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, dù có xảy ra chuyện gì thì con vẫn vĩnh viễn là con của mẹ”. Bà Bạch lén lút lau nước mắt, đứa con gái này của bà vốn tính cách kiên cường, từ lúc trưởng thành thì không còn dính lấy ba mẹ nữa, Bạch Thủy Ương bây giờ tuy không còn nhớ gì nhưng thực sự vẫn đúng là con gái của bà.

“Thủy Ương con nghe mẹ nói, Tương Tường thật sự là người đàn ông tốt, dù là đối với con hay đối với ba mẹ con đều vô cùng tốt, hai đứa trước kia sống chung có chút không tốt, mẹ hy vọng lần này hai đứa sẽ biết thông cảm cho nhau, chấm nhận đối phương, hai đứa là vợ chồng, là vợ chồng thì phải sống với nhau cả đời.”

Trong lúc mẹ con tình thâm trong nhà, ở bên ngoài khi về nhà sau khi kết thúc cuộc họp Thẩm Tương Tường không ngờ là gặp ông Bạch ngay ngoài cửa.

“Ba, sao ba lại ở đây? Thủy Ương không mở cửa cho ba sao?” Một tiếng chiếc ông Vương đã báo lại với hán là đã đưa Bạch Thủy Ương về nhà rồi, chẳng lẽ cô ấy lại ra ngoài? Thẩm Tương Tường có chút thâm trầm.

“Mẹ con đang ở bên trong, ba ở đây chờ con”. Lời nói của Bạch Tín Hùng làm cho không khí trở nên thêm nghiêm trọng lạ thường.

Hai người đàn ông nghiêm túc đi đến cuối hành lang.

“Tương Tường, có còn nhớ năm đó vì sao hai đứa kết hôn không?” Bạch Tín Hùng nhìn người cấp dưới thân tín nhất của mình, chính ông là người theo dõi từng bước Thẩm Tương Tường trưởng thành cho đến khi anh có thể tự mình vững vàng đảm nhận công việc, thậm chí có thể nói còn có thể nói là tài năng còn vượt cả thầy, năm đó ông thực sự là không có nhìn nhầm người.

“Nhớ, là do ba đề nghị, Thủy Ương là người con gái xinh đẹp, con không có lý do gì để từ chối.” Điều này anh cũng chưa bao giờ dấu giếm.

Năm đó anh thực sự là đối với vẻ đẹp của Bạch Thủy Ương nhất kiến chung tình, nhưng trong đêm tân hôn, khi vừa mới nói xong lời thề ngay cả lễ phục cũng chưa thay ra, cô ấy liền nói với anh là mình yêu người khác, chấp nhận cùng anh kết hôn cũng chỉ là giận dỗi nhất thời, nay đối phương đã hối hận cầu xin cô quay lại, cũng trong đêm tân hôn đó cô liền quyết định bỏ đi gặp lại tình cũ của mình.

Trong đêm tân hôn vợ của anh cũng đã quăng trên mặt anh một cái tát. Thẩm Tương Tương rất nhanh hiểu được trong cuộc hôn nhân này, mình chỉ là công cụ của cô ta mà thôi, là công cụ để trêu tức một người đàn ông khác.

Vợ chồng Bạch Tín Hùng với anh có ơn tri ngộ, tuy rằng biết mục đích kết hôn của Bạch Thủy Ương, nhưng anh vẫn cố ý giấu diếm, nhưng giữa hai người bọn họ vẫn thấy được có gì đó không ổn, chuyện Bạch Thủy Ương tự tử lần này càng làm rõ thêm nghi ngờ đó.

“Ba biết hai năm nay hai đứa vốn không hề hạnh phúc, nhưng ba tin con là người đàn ông tốt, là người chồng tốt, Thủy Ương không biết trân trọng con là vì nó không có phúc này”. Bạch Tín Hùng đối diện cùng Thẩm Tương Tương, ánh mắt kiên định một chút cũng không bởi vì rút khỏi thương trường mà trở nên yếu ớt.

Hai năm nay là Bạch Thủy Ương có lỗi với Thẩm Tương Tương, nhưng anh không hề than trách lấy một tiếng, việc này không phải là việc một người đàn ông bình thường có thể làm được. (anh này có vấn đề mà)

Thẩm Tương Tương cũng chỉ gượng gạo yếu ớt cười đáp lại lời nói của Bạch Tín Hùng.

“Kì thực năm đó người đề nghị hai đứa kết hôn không phải là ba, mà là Thủy Ương”.

Lời nói của Bạch Tín Hùng là Thẩm Tương Tương hơi nhú mày, nhưng anh cũng không có mở lời.

“Thủy Ương tuy rằng tâm tư kín đáo, nhưng năm đó đàn ông bên cạnh nó không chỉ có một mình con, nhưng nó lại chủ động nhắc đến con, làm ba cùng mẹ con cứ nghĩ là nó thích con, không nghĩ tới.....”.

Đứng vậy, chẳng ai có thể ngờ rằng một Bạch Thủy Ương tự tin xinh đẹp như vậy lại có thể vì tình mà suýt mất mạng.

“Nhưng lần này sau khi Thủy Ương tỉnh lại thì liền thay đổi, không chỉ có ta và mẹ con, ta tin con cũng cảm nhận được, hiện tại Thủy Ương bây giờ không giống với trước đây, chuyện gì nó cũng không nhớ được, nhưng lại chỉ duy nhất đối với con là tỏ ra thân mật, ba hy vọng hai đứa có thể thử sống chung một lần nữa, nếu mà vẫn không được thì.... ly hôn đi”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn Thẩm Tương Tương thấy Bạch Tín Hùng nói đến chuyện ly hôn, xem ra tai nạn của Bạch Thủy Ương lần này đã kích không nhỏ đến ông.

“Tương Tương, con có thể chứ?” Bạch Tín Hùng vô cùng hy vọng hai người có thể sống chung lại với nhau một lần nữa để xem có thể thực sự trở thành vợ chồng.

Bạch Thủy Ương bây giờ....Trong đầu Thẩm Tương Tương toàn là hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp tươi ngượng ngùng cùng với nụ cười ấm áp, mấy phần ngu dần, một chút đáng yêu, Bạch Thủy Ương này so với trước kia lại càng thêm mê người.

“Vâng” Thẩm Tương Tương gật đầu đồng ý.

Bạch Tín Hùng vừa lòng gật đầu, Thẩm Tương Tương là người đàn ông không cần phải nói nhiều, chỉ cần một cử chỉ như vậy là có thể biểu đạt tất cả.

Hai người đàn ông không nói thêm gì nữa, cho đến khi bà Bạch từ trong nhà đi ra liền trao đổi ánh mắt với Bạch Tín Hùng, gần ba mươi năm làm vợ chồng hai người lập tức hiểu được.

“Tương Tương, Thủy Ương giao cho con” Tuy rằng đây là lần thứ hai Bạch Tín Hùng nói câu này, nhưng lần này so với lần trước càng thêm nghiêm túc.

Sau khi vợ chồng Bạch Tín Hùng rời đi, Thẩm Tương Tương mới mở cửa vào nhà.

“Anh đã về rồi” Vừa mới mở cửa ra một bóng người liền vọt nhanh đến cửa, tiếp theo là một loạt các động tác nguy hiểm, Thẩm Tương Tương suýt chút nữa còn tưởng rằng cô cứ thế mà ngã nhào lên người anh.

Chỉ là khi thấy cô dừng lại trong lòng anh có chút thất vọng.

Bạch Thủy Ương mặc một bộ váy liền màu vàng, trên khuôn có chút ánh sáng mơ hồ, đèn lớn trong phòng khách cũng không bật chỉ có chiếc đèn nhỏ bên ghế sofa là bật nhưng ánh sáng cũng là màu vàng ấm áp dạt dào.

“Anh đã về”

Lần đầu tiên “bị” hoan nghênh như vậy, lần đầu tiên vừa vào cửa đã có người dùng khuôn mặt tươi cười như vậy chào đón, lần đầu tiên có người một tay giúp anh cầm cặp tài liệu một tay cầm áo khoác của anh, những lần đầu tiên này làm cho anh cứ ngỡ rằng Bạch Thủy Ương trước mắt này chỉ là ảo ảnh.

Bạch Thủy Ương đưa đôi dép lê cho Thẩm Tương Tường thay xong, liền vào phòng khách ngồi lên ghế sofa, sau đó thực sự cô có chút không biết phải sao.

Cô chưa bao giờ làm vợ người khác, những việc lúc này đều là học được từ trong TV, tiếp theo phải làm gì? Cô ở trong phòng khách nhìn trái nhìn phải, trên trán có chút mồ hôi chảy ra, hai gò má liền có chút sắc hồng nhạt.

Tivi trong phòng khách đang phát bộ phim của Nhật, cô vợ đang mặc tạp dề bưng đồ ăn mang lên bàn, đúng rồi, ăn cơm, anh là phải ăn cơm nhưng cô đâu có biết nấu cơm.

Hai người đều đang xem TV, Bạch Thủy Ương có chút quẩn bách, vụng trộm liếc nhìn Thẩm Tương Tường, không may lại vừa vụng đụng trúng ngay tầm mắt anh.

Hiện tại Thủy Ương bây giờ không giống với trước đây, chuyện gì nó cũng không nhớ được, nhưng lại chỉ duy nhất đối với con là tỏ ra thân mật, ba hy vọng hai đứa có thể thử sống chung một lần nữa.

Lời nói của Bạch Tín Hùng một lần nữa lại vang lên trong đầu Thẩm Tương Tường, mắt nhìn thấy chớp mũi thấm mồ hôi của Bạch Thủy Ương, cô ấy như vậy thực sự làm cho người ta không thể nào mà kháng cự lại được ma lực.

Thử lại lần nữa, có lẽ lần này sẽ không giống với.....

Hai mắt Thẩm Tương Tường tối lại dường như mạng theo lực hấp dẫn vô tận, ngay lúc Bạch Thủy Ương cảm thấy chính bản thân mình đang bị cuốn vào đó, cô liền đột nhiên đứng dậy, đổ mặt tránh ra.

4. Chương 4

“Em.....em đi nấu cơm”

Thẩm Tương Tường cứ thế ở sau lưng Bạch Thủy Ương mà cổ nhin cười, thật sự là một cô gái ngốc ngếch đáng yêu, lần đầu tiên là mê muội bởi vẻ ngoài của cô ấy, nhưng đã qua hai năm, vẻ bề ngoài cũng đã làm đông cứng trái tim của anh, anh những tưởng đối với cuộc hôn nhân này anh chỉ là nhiệm vụ của một người chồng để trả ơn, nhưng không ngờ, anh lại bị mê hoặc, và lần thứ hai bị mê hoặc là bởi tính cách mà cô chưa bao giờ để lộ ra ngoài, anh không ngờ mình lại quỳ gối hai lần dưới chân một người phụ nữ. Thẩm Tương Tường có chút tự giễu cột chính mình, có chút không biết phải làm sao những cũng không hề kháng cự.

Phòng bếp được thiết kế theo phong cách mở, ngồi ở phòng khách vẫn có thể biết được người trong bếp đang làm những gì, anh thấy Bạch Thủy Ương mặc chiếc tạp dề xanh nước biển, rồi lấy ra một đồng nguyên liệu nấu ăn từ tủ lạnh.

Cô ngồi đó do dự một hồi, nhúu mày nhìn nhìn đồng nguyên liệu vẫn còn tươi nguyên, có chút hoang mang cùng mong chờ hỏi Thẩm Tương Tường, “Trước kia em có hay nấu ăn không?”

Có đi, nhất định là có, cô thật sự muốn cố gắng để có thể trở thành một người vợ tốt của anh.

“Không có” Thẩm Tương Tường mặt không đổi sắc phun ra hai chữ.

Mười ngón không bao giờ chạm nước của đại tiểu thư sao có thể dùng để rửa rau nấu cơm, những lời nói kia thực sự chỉ là nói nhảm mà thôi.

Không nấu ư.....Thế phải làm sao bây giờ?

Bạch Thủy Ương ngượng ngùng đứng trong bếp nhúu mày nhìn xoong nồi, hôm nay mới là ngày đầu tiên, chẳng nhẽ giấc mơ làm người vợ tốt của cô cứ thế mà tan vỡ sao?

Thẩm Tương Tường đứng dậy cởi cúc, xắn tay áo, cởi tạp dề của Bạch Thủy Ương mặc lên người mình rồi nói: "Vẫn là để anh nấu vậy".

Bạch Thủy Ương cứ như vậy bắt tri bắt giác nhường lại vị trí bếp chính của mình, đứng xem Thẩm Tương Tường xào rau nấu cơm, một bên rửa rau quả, một bên là chảo nóng, động tác nhàn nhã thành thạo đầu vào đấy, tuyệt đối không giống với kẻ chỉ biết ngồi ở văn phòng chuyên chỉ tay ra lệnh.

"Nhà chúng ta trước kia đều là anh nấu cơm sao?" Bạch Thủy Ương đứng trước bồn rửa hỏi Thẩm Tương Tường vẫn đang bận vừa thái, vừa rửa rau dưa.

Tuy rằng cô không nhớ rõ, nhưng mẹ có nói với cô rằng Thẩm Tương Tường không có thuê người giúp việc, việc dọn vệ sinh cũng là do công ty vệ sinh hàng tuần đến làm.

Thẩm Tương Tường nhúu mày lại nhưng cũng không trả lời, anh không muốn phải nói với cô rằng từ khi kết hôn đến nay đây là lần đầu tiên phòng bếp này được sử dụng, nhưng dù sao từ "chúng ta" mà cô dùng làm anh rất thích.

Bạch Thủy Ương liếc anh một cái rồi nói: "Dù sao em cũng không có công việc, ban ngày cũng không có việc gì để làm, chi bằng để em đi học nấu ăn, được không?"

"Tùy em, nếu thích thì cứ làm" Thẩm Tương Tường ngoài mặt thì không biểu cảm gì nhưng trong lòng cũng bắt đầu mong đợi, Bạch đại tiểu thư tự tay nấu ăn, vinh dự chắc chắn này ngay cả Lưu Thanh Chu cũng chưa từng được hưởng qua.

Nguyên liệu nấu ăn đầy màu sắc đã được thái ra thành từng khối nhỏ, nồi chảo va vào nhau liên phát ra những tiếng leng keng, trong phòng bếp rộng lớn vì hai người đứng dường như trở nên nhỏ hẹp, mang lại cảm giác bọn họ tựa như cặp vợ chồng già cùng nhau vào bếp người rửa chén, người nấu cơm.

Dòng nước lạnh chảy qua đầu ngón tay làm Bạch Thủy Ương giảm bớt cảm giác khô nóng trong lòng.

Nhân lúc vẫn chưa nấu xong thức ăn, Bạch Thủy Ương hỏi: "Chúng ta vì sao mà phải kết hôn? Có liên quan đến ba mẹ sao?". Từ sau khi biết được quan hệ của hai người, đây vẫn là vấn đề cô luôn canh cánh trong lòng.

Tay Thẩm Tương Tường dừng lại một chút, anh quay lưng về phía cô, thấp giọng nói "Đúng vậy, hai năm trước, anh chỉ là trợ lý của ba em, có lần ông ấy mời anh đến nhà em ăn cơm, lần đầu tiên gặp mặt, em giống như một cô công chúa rất xinh đẹp nhưng cũng rất xa cách, hai tháng sau ba đưa ra đề nghị hy vọng muốn chúng ta kết hôn, hơn nữa em cũng đồng ý, lúc đó anh chưa có bạn gái, ba em lại có ơn tri ngộ với anh, anh cũng không muốn trái lời ông ấy nên chúng ta đã kết hôn."

Những lời Thẩm Tương Tường nói đều là sự thật, cũng may là anh đối với Bạch Thủy Ương là nhất kiến chung tình, nhưng còn cô chỉ là muốn lợi dụng anh mà thôi.

Thì ra là đúng là như vậy, Bạch Thủy Ương đã sớm nghe các y tá trong bệnh viện kể qua chuyện này, nhưng nghe lại từ chính miệng Thẩm Tương Tường nói ra lại giống như có sức tổn thương rất lớn, đáy lòng ê ẩm, tuy biết rằng đây là sự thật nhưng phụ nữ trong tình yêu vẫn luôn là người có những ảo tượng lãng mạn.

"Còn muốn biết chuyện gì khác sao" Thẩm Tương Tường hỏi.

Còn có sau khi kết hôn, cuộc sống như thế nào? Còn có anh có thích cô không?

Trong lòng Bạch Thủy Ương tràn ngập dấu chấm hỏi, nhưng không có dũng khí mở miệng, cô sợ từ miệng Thẩm Tương Tường nghe được đáp án đau lòng nhất, cô lắc đầu không muốn hỏi tiếp.

Trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng nước sôi trào từng đợt bốc lên. Tay nghề của Thẩm Tương Tường quả thực là không tầm thường, Bạch Thủy Ương không hề biết rằng người đàn ông mà cô nghĩ chỉ toàn ngồi ở văn phòng chỉ đạo này đã có hơn bốn năm kinh nghiệm sống một mình ở nước ngoài, bốn năm đó thực sự đã thay đổi triệt để con người anh.

Đề tài vừa rồi làm cho không khí giữa hai người trở nên có chút nặng nề, Bạch Thủy Ương không thích như vậy, rõ ràng ở chung một nhà, ngồi ăn cùng một bàn, lại còn là vợ chồng với nhau mà tại sao lại lạnh lùng như vậy?.

Cô liền gấp vào bát Thẩm Tương Tường một miếng sườn sào chua ngọt, phá vỡ cục diện bế tắc của hai người, Thẩm Tương Tường ngồi ở vị trí đối diện liếc mắt nhìn cô.

Bạch Thủy Ương liền cười thật to một cái; “Thức ăn nấu rất ngon, anh ăn nhiều một chút”

Đã biết là kết hôn theo ý của ba mẹ mà cô ấy anh vẫn đối với anh cười hiền lành như vậy, tươi cười như vậy dường như có sức cuốn hút đặc biệt, làm cho khóe miệng Thẩm Tương Tường bỗng dưng cứng ngắc.

Lời khích lệ của cô làm đầy lòng anh có chút mừng thầm.

Vợ anh bây giờ cùng với trước kia là hai người hoàn toàn khác biệt, là một người chủ động cùng anh nói chuyện phiếm, lại vì anh mà nở nụ cười ấm áp như vậy, chẳng lẽ sự thay đổi này là vì trời cao muốn cho bọn anh có một khởi đầu mới sao?

Ý nghĩ này làm Thẩm Tương Tường có chút trầm mặc.

Sau khi ăn xong Bạch Thủy Ương chủ động đề nghị thu dọn bát đĩa, anh tuy có chút lo lắng khả năng nội trợ của Bạch đại tiểu thư, nhưng cũng không ngăn cản.

Lúc Bạch Thủy Ương rửa chén, nhân lúc cô không biết anh liền đi đến hành lang khóa trái lại căn phòng bên trái cũng cầm luôn chìa khóa, căn phòng này lúc Bạch Thủy Ương bị tai nạn anh đã vào mấy lần, nếu có thể anh thật sự mong muốn một lần cũng không phải bước vào.

Anh mở cửa phòng bên phải ra, đây là căn phòng mà anh cùng Bạch Thủy Ương vì đối phó với vợ chồng Bạch Tín Hùng mà đặc biệt chuẩn bị, trong phòng bên trái là tủ quần áo của anh, bên phải là của cô, trên bàn trang điểm toàn là mỹ phẩm, trên giường là cặp gối đôi, trong phòng tắm không chỉ có kem cạo râu của anh mà còn có cả sữa rửa mặt cùng sữa tắm của cô.

Thẩm Tương Tường vốn không thích căn phòng này, nên sau khi kết hôn anh chủ yếu là ở lại công ty, không thì cũng đều ngủ ở phòng khách.

Căn phòng này vốn chỉ để diễn trò cho ba mẹ xem, hôm nay có lẽ sẽ dùng nó để nghênh đón một sự bắt đầu mới.

Bạch Thủy Ương vô cùng thuận lợi dọn dẹp xong phòng bếp, thỏa mãn một chút về thành quả của mình, xem ra năng lực làm việc nhà của cô cũng không tệ.

Trong phòng khách đã không còn bóng dáng của Thẩm Tương Tường, cô liền hướng đến phòng ngủ. Đã có một cánh cửa được mở ra, nội thất bên trong cũng trang trí lịch sự trang nhã đồng bộ với phong cách của căn nhà, căn phòng tuy xa lạ nhưng Bạch Thủy Ương thực sự rất thích, vì đây là phòng ngủ chung của hai người.

Tiếng xả nước trong phòng tắm ngừng lại, lưng Bạch Thủy Ương bỗng cứng đờ, ánh mắt không tự chủ động liếc về phía phòng tắm.

Cửa phòng tắm mở ra, Thẩm Tương Tường trên người quần khăn tắm, tay cầm khăn bông lau tóc bước ra từ trong làn hơi nước, khuôn ngực cường tráng, cơ bắp cánh tay đẹp hoàn mỹ, hai chân gầy gò thon dài lộ ra bên ngoài.

Cho dù là mất trí nhớ, nhưng hiển nhiên là bà xã của anh tuyệt đối là không quên cái tính ham thích thưởng thức thân hình đàn ông, dựa trên biểu cảm mê mẩn của Bạch Thủy Ương mà Thẩm Tương Tường rất nhanh chóng đưa ra kết luận.

Đẹp quá đi thôi, thì ra đàn ông cũng có thể đẹp đến như vậy.

Bạch Thủy Ương cũng biết dáng vẻ của Thẩm Tương Tường vốn rất tuấn mỹ, nhưng thật sự không nghĩ rằng thân hình cả ngày bị bao bọc bởi âu phục cũng cường tráng lại còn ngập tràn đường cong như vậy, cô không tự chủ được mà nuốt nước miếng, thầm nghĩ nếu ai có thể có được người đàn ông này chắc sẽ điên lên mất, không đúng, người đàn ông này không phải là của cô sao? Trời ơi cô hạnh phúc muốn chết đi thôi, ha ha ha ha.....

Bạch Thủy Ương hoàn toàn không ý thức được tiếng cười trộm của mình đã sớm lộ ra ngoài.

Thẩm Tương Tường lắc đầu không biết phải làm sao, nhìn bà xã xinh đẹp của mình vẫn đang mơ mộng trên chín tầng mây cũng chỉ có thể tốt bụng đưa khăn bông đến trước cằm của cô mà nhắc nhở: “Coi chừng nước miếng”

Bạch thủy Ương ừ trong tiếng trêu đùa của anh mà hồi phục tinh thần, trên mặt đỏ rực, chân tay tự nhiên luống cuống, ánh mắt không biết giấu vào đâu, chỉ có thể chạy vọt nhanh vào phòng tắm, đóng cửa lại tránh ánh mắt trêu đùa của anh.

Phù phù...., BạchThủy Ương dựa vào cửa phòng tắm hít sâu từng ngụm khí một, lại tát lên chính khuôn mặt đang đỏ ửng của mình: “BạchThủy Ương, mày đang làm cái gì vậy? Chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông hay sao? Làm sao lại như vậy, anh cũng không phải chân quá dài, bộ ngực quá cường tráng, nhan sắc quá đẹp mắt, đường cong quá hoàn mỹ, mà mày tự nhiên lại háo sắc như vậy, lại chỉ còn thiếu nước chảy nước miếng.”

BạchThủy Ương một bên tự chửi mình, một bên lại không tự chủ mà hồi tưởng lại hình ảnh lỏa lồ lúc nãy, cảm giác khô nóng từ lòng bàn chân xông thẳng lên mặt, cô đứng dưới vòi sen tùy ý để dòng nước từ phía trên xối xuống, mong muốn có thể cuốn trôi những ý nghĩ xao động trong đầu.

Cô không biết mình đã ở trong phòng tắm bao lâu, cho mãi đến khi da trên đầu ngón tay nhẩn nhúm hết lại mới miễn cưỡng lau khô người, sau đó mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng khác, cô tắm mà không có mang theo quần áo.

Nhưng cô cũng không có dũng khí chỉ bọc một cái khăn tắm mà đi ra ngoài.

Lúc này Thẩm Tương Tường vẫn đang nằm tựa vào đầu giường lật xem cuốn tạp chí thương mại của anh, vài sợi tóc rũ xuống trước trán, đôi mắt dài nhíu lại làm cho người ta không đoán được ánh mắt anh sâu xa thế nào, chỉ có chính anh mới biết được tờ tạp chí trước mắt này anh đã xem đàng đàng mười phút, nhưng là không có một chữ nào là truyền từ mắt vào vỏ đại não.

Suy nghĩ của anh hoàn toàn đã bị tiếng nước trong phòng tắm không ngừng truyền ra đoạt mất.

Kéo kẹt.....Cửa phòng tắm mở ra một khe hở nhỏ, giữa khe hở lộ ra một đôi mắt đen, ngượng ngùng không biết phải làm sao.

Anh quay đầu nhìn vào đôi mắt lộ ra ngoài của Bạch Thủy Ương.

“Aó ngủ....Người ta quên lấy đồ ngủ”. Bạch Thủy Ương trốn mặt sau tấm ván, hai tay nắm chặt cửa, cười đến vô cùng ngượng ngùng, trên mặt không biết là vì hơi nước nóng mà hồng hay bởi vì quần bách quá mà đỏ cả lên.

Thẩm Tương Tường cùng cô nhìn nhau trong mấy giây mới xuống giường mở tủ quần áo bên phải ra lấy một bộ váy ngủ, lại mở ngăn kéo lấy một chiếc quần lót rồi mới đi đến trước phòng tắm, thông qua khe hở đưa cho cô.

“Cám ơn”. Bạch Thủy Ương nhận quần áo rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Đối phương lập tức đóng cửa phòng tắm lại, Thẩm Tương Tường bỗng nảy sinh cảm giác ngoài ý muốn, khóe miệng trước nay luôn lạnh lùng tự nhiên lại cong lên một đường cong hoàn mỹ.

Anh không hề biết rằng vợ mình lại là một cô gái hay quên.

Chiếc áo đáng chết! BạchThủy Ương.....mày sao lại có thể làm ra việc mất mặt như vậy.?

Bạch Thủy Ương vừa hối hận vừa mặc đồ, trước khi ra ngoài còn liếc gương nhìn một cái, không được, sao lại có thể hở hang nhiều như vậy.

Trên người cô là một bộ váy ngủ màu xẫm, nói là váy nhưng thực chất cũng chỉ là một cái áo ngủ chỉ là ngắn trên đầu gối khoảng mười phân, nếu dài thêm chút nữa thì hoàn toàn có thể làm thành trang phục cho trẻ con, quần lót màu đen bên trong như ẩn như hiện dưới làn váy, không chỉ phía dưới mà ngay cả bên trên cũng là..., Từ lần đầu tiên tỉnh lại sau khi tắm xong cô cũng đã nhận thấy dáng người mình vô cùng chuẩn, chân dài, eo nhỏ, ngực cao, áo lót dùng size D, hơn nữa bộ ngực lại rất lớn, dù có không mặc nội y cũng rất nhon.

Lớp vải ren bao lấy một nửa bộ ngực tròn, phần da thịt trắng nõn lộ ra ngoài đối lập hoàn toàn với màu thẫm của chiếc áo, nhìn hấp dẫn vô cùng.

Ôi trời ạ, làm sao lại có thể loại quần áo thế này?

Lần này Bạch Thủy Ương không còn dũng khí lại bảo Thẩm Tương Tường tìm cho cô một bộ áo ngủ khác, một tay che ngực một tay giữ váy, cô bước ra khỏi phòng tắm với một tư thế kì quái, sau đó đi đến giường kéo chăn ra, tiếp theo lên giường dùng chăn bao lại thân mình.

“Ngủ ngon”. Nói xong một câu với Thẩm Tương Tường vẫn đang xem tạp chí cô liền xoay người sang chỗ khác thu người lại giả bộ ngủ.

“Ngủ ngon” Thẩm Tương Tường đáp lại, gấp lại cuốn tạp chí rồi tắt đèn sau đó nằm xuống, trong bóng đêm ánh mắt anh lại vô cùng trong trẻo, vừa rồi Bạch Thủy Ương vốn che canh chẳng được bao nhiêu, da thịt xinh đẹp dưới làn váy ngủ đã sớm xâm nhập vào trong đầu anh, trực tiếp truyền xuống phía dưới.

Trong đầu con sói lớn đang tính toán làm thế nào với tốc độ nhanh nhất để có thể nhanh chóng ăn con thỏ trắng vào bụng.

Mà con thỏ nhỏ nằm bên kia lại hoàn toàn không biết chính mình đã trở thành mục tiêu đi săn của kẻ khác, thân thể cứng ngắc tự ép chính không được động đậy.

Thói quen nghỉ ngơi ổn định ở bệnh viện làm Bạch Thủy Ương dường như không thể chống đỡ quá lâu, mí mắt trĩu xuống cô chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Thấy thân thể người bên kia đã dần dần thả lỏng, Thẩm Tương Tường vươn cánh tay kéo thân thể mềm mại tiến vào ngực mình, hơi ấm da thịt cách một tầng áo mỏng tỏa ra hòa lẫn vào nhau.

Bạch Thủy Ương từ bây giờ anh sẽ không buông tay đâu.

Trước kia tuy rằng cô là vợ của anh, nhưng cô cho tới bây giờ cũng chưa từng thực hiện vai trò của một bà nội trợ, cô là công chúa xinh đẹp của xã hội thượng lưu, được mọi người ca tụng, làm sao có thể vì một người đàn ông mà ở nhà rửa rau nấu cơm, giặt quần áo, những việc này phải để người giúp việc làm mới đúng.

5. Chương 5

Bây giờ từ miệng mọi người Bạch Thủy Ương đã biết rõ ràng về những chuyện trước kia, nhưng cô thực sự không thích con người trước kia của mình, cô đã là vợ của Thẩm Tương Tường, người đàn ông của cô phải vất vả ở bên ngoài phấn đấu, thì cô phải có nghĩa vụ vì anh mà chăm lo tốt việc trong nhà, ví dụ như là chuyện mua thức ăn bỏ vào tủ lạnh, bổ sung những nguyên liệu, vật dụng đã dùng hết còn có nấu cơm mỗi bữa cho Thẩm Tương Tường, cô cảm thấy đây đều là những việc một người vợ phải làm.

Bạch Thủy Ương còn phải làm một chuyện khác đó là đi mua đồ để lấp đầy tủ lạnh trống không.

Cô cảm thấy hôm nay cần gì thì mua đó là tốt rồi, nhưng cô lại phát hiện Thẩm Tương Tường dường như là một người rất thích lấp đầy tủ lạnh, đồ không tươi mới thì liền bỏ hết ra sau đó lại mua một lần nữa rồi lại nhét vào, việc này làm cho Bạch Thủy Ương phải há hốc mồm, có nhiều tiền cũng không cần hoang phí như vậy chứ.

Cô thấy ở siêu thị có nhiều loại đồ ăn vừa ngon lại vừa tiện lợi, cứ mỗi đợt có khuyến mãi, giảm giá là cô lại giành thời gian để mua hết thứ này thứ nọ, tuy biết việc này là không cần thiết nhưng cô thích thế, nó giống như việc chỉ cần cô bớt xa hoa một chút thì Thẩm Tương Tương sẽ không cần phải mỗi ngày làm tăng ca ở nhà.

Ngoài thời gian học nấu ăn và đi chợ thì thời gian còn lại cô đều nhà, nhưng lại rảnh rỗi không có việc gì làm.

Cô không thích lên mạng, xem TV thì cũng chỉ xem những tiết mục mà mình thích, cũng không ham mê những thể loại phim Hàn quốc, Nhật bản tràn ngập trai xinh gái đẹp.

Cô thường lấy mấy quyển sách từ trong phòng sách của Thẩm Tương Tương để đọc nhưng cũng chỉ đọc những tiểu thuyết linh tinh.

Quá nhiều thời gian rảnh rỗi làm Bạch Thủy Ương có chút không biết phải làm sao, cô cảm thấy bản thân mình cần phải làm một cái gì đó.

Cô cũng nghĩ qua việc ra ngoài làm việc, nhưng lại không dám nói với Thẩm Tương Tương vì cảm thấy anh nhất định sẽ không đồng ý, cuối cùng cô đã thuyết phục Thẩm Tương Tương không cần phải thuê công ty vệ sinh mà cô sẽ dành thời gian rảnh rỗi của mình để lau dọn nhà cửa, tủ giường sạch sẽ không có bám lấy một hạt bụi.

Bạch Thủy Ương tuy rằng không nhớ được chuyện trước kia, nhưng cô cũng cảm thấy chắc hẳn là bản thân mình không có bạn bè, bởi trong suốt thời gian nằm viện ngoài trừ ba mẹ cùng Thẩm Tương Tương ra thì không có ai khác đến thăm mình. Đôi khi tuy có chút cô đơn nhưng cứ nghĩ tới việc đây là nơi mà cô và anh gắn bó trong lòng Bạch Thủy Ương lại tràn đầy hạnh phúc.

Thẩm Tương Tương không ngờ rằng Bạch Thủy Ương có thể nhanh như vậy có thể thích nghi với đời sống nội trợ, không có những bữa tiệc trà chiều sang trọng, không có cuộc sống về đêm, Bạch Thủy Ương cứ như vậy mà nhanh chóng hòa nhập với sinh hoạt của anh.

Sau ngày thứ hai Thẩm Tương Tương liền phát hiện váy ngủ gợi cảm trên người của bà xã đã không cánh mà bay, thay vào đó là một bộ váy liền rộng thùng thình lại còn có một cái mặt khỉ thật thật to, anh nhú mày nhưng không nói gì, chỉ có thể thầm tiếc cho phúc lợi buổi tối của mình.

Ngày thứ ba Bạch Thủy Ương lại dùng một giọng điệu cầu khẩn nói với anh là cô muốn đi học học nấu ăn, anh liền nói với trợ lý liên hệ mấy giáo viên danh tiếng trong nghề, cuối cùng cũng tìm được một nữ giáo viên bốn mươi tuổi.

Lúc được anh đồng ý cho đi học, cô liền sung sướng nhảy dựng lên, còn hôn lên khóe miệng anh một cái, hành động thân mật này liền kích thích nửa thân dưới của anh, thế nhưng nhân vật chính trên chộc anh lúc này lại thẹn thùng chạy vào trốn tiệt trong phòng.

Khi anh đưa thẻ tín dụng, cô do dự một lúc rồi mới nhận lấy, anh cho rằng nhất định là phải đến cửa hiệu hàng giới hạn, năm nay bởi vì tai nạn mà cô không thể mua được mẫu mới trước khi sản phẩm ra mắt.

Nhưng hóa đơn anh nhận được lại không phải đến từ siêu thị mà lại là từ hiệu sách, ngoài ra không có chỉ tiêu nào khác, hơn nữa đơn giá lại rất ít thậm chí còn không bằng một cái túi sách cô mua trước kia.

Thẩm Tương Tương cũng không ngờ rằng tay nghề nấu ăn của Bạch Thủy Ương tiến bộ nhanh như vậy, anh chưa bao giờ biết Bạch Thủy Ương thân là con gái Bạch gia lại có tay nghề nấu canh thiên phú, chương trình học nấu ăn cô cũng chỉ học hai ngày là liền có thể nấu xong hoàn chỉnh một bữa ăn gồm ba món mặn một món canh, đường đường chính chính tiếp nhận vị trí bếp chính làm cho anh bị hạ cấp xuống dọn rửa chén dĩa.

Mỗi ngày anh về nhà đều sẽ có người thân thiết ân cần thăm hỏi, anh đã về rồi, hôm nay có mệt quá không? Giúp anh thay đồ ra, sau đó chỉ cần ngồi vào bàn là thức ăn nóng hổi được mang lên.

Mỗi khi anh muốn tắm rửa thay quần áo thì trong nhà tắm đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc anh ở phòng sách thì lại có người rón rén bước chân bưng trà đi vào, thấy anh nhú mày cô lại nói với anh là uống nhiều cà phê không tốt, uống trà có vẻ tốt hơn.

Nhưng Thẩm Tương Tường không đoán ra được tâm tư của Bạch Thủy Ương, anh lo sợ cuộc sống hoàn mỹ này sẽ như bong bóng xà phòng đẹp dễ nhưng sẽ nhanh chóng vỡ tan, nhưng chỉ cần một câu cảm ơn, một tiếng khen đồ ăn ngon của anh là đã có thể làm cho cô gái kia vui vẻ đến nỗi hai mắt đều cong hết lên, xem ra cô thật là đã đem anh để vào trong lòng rồi.

Nhưng nếu Bạch Thủy Ương lại mặc vào bộ áo ngủ gợi cảm thì anh lại càng thích.

Người đàn ông đã bắt đầu rục rịch. Vào buổi trưa của một tuần sau, con sói bị đè nén dục vọng đã lâu rốt cuộc đã lộ ra rằng nanh tã ác của anh.

Gần đây chương trình học nấu ăn của Bạch Thủy Ương đều lấy món tây làm chủ đạo, đặc biệt là món điểm tâm ngọt kết hợp với trà chiều.

Rõ ràng đó phải là thứ mà một đại tiểu thư quen thuộc nhất nhưng Bạch Thủy Ương lại cảm thấy nó hoàn toàn xa lạ, nhưng điều này cũng làm cô cảm thấy đặc biệt hứng thú với trường trình học.

Giáo viên dạy cô cách pha hồng trà, từng loại bánh nướng với từng tỷ lệ là bao nhiêu. Làm thế nào để bày biện mới có thể phù hợp với bộ dụng cụ.

Bạch Thủy Ương rất nhanh chóng phát hiện trong tủ bát nhà mình có mấy bộ ly chén rất đẹp đã sớm nóng lòng muốn thử, bình thường cũng chỉ có một mình cô ở nhà, lại luôn cảm thấy thiếu cái gì đó nên không thể khơi dậy nổi hứng trí chuẩn bị trà chiều.

Hôm trước Thẩm Tương Tường nói cuối tuần này anh không cần phải cùng đối tác đánh golf cũng không có hoạt động xã giao nào khác, có thể toàn bộ cuối tuần này sẽ ở nhà, Bạch Thủy Ương hưng phấn thiếu chút nữa không ngủ được, cũng bắt đầu tìm cách thực hiện buổi trà chiều hoàn mỹ của mình.

Cuối tuần là một ngày đẹp trời, đã là cuối mùa thu, những ngày có ánh nắng mặt trời ấm áp trở nên ít dần.

Không có gió, trên ban công tràn ngập ánh nắng mặt trời, lúc này là một khoảng thời gian rảnh rỗi sau bữa trưa, ban công rộng rãi của nhà hai người có bày hai chiếc ghế nằm, và một chiếc bàn tròn, còn khoảng không gian trống thì trang trí thêm bằng một ít hoa cỏ, đây đều là những thứ sau khi Bạch Thủy ưng trở về mà bổ sung thêm.

Bạch Thủy bày trên bàn nhỏ gọn có một cỗ hồng trà, một đĩa bánh, một đĩa mật, mỗi thứ một ít bởi hai người vừa ăn xong cơm trưa nên không tài nào nhét thêm gì nữa, bày biện đẹp để đơn giản như vậy làm Bạch Thủy ưng vô cùng cao hứng.

Trước ánh mắt chờ mong của bà xã, Thẩm Tương Tường cầm cuốn tiểu thuyết trinh thám đang đọc dở ngồi vào ghế nằm, tuy rằng cảm thấy trà chiều là những công việc những cô gái ngu xuẩn mới có thể làm ra, nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt cô tươi cười thì anh lại cảm thấy ngốc một chút cũng không có gì là không tốt.

Ánh nắng ấm áp, hồng trà ấm áp, còn có nụ cười ấm áp của Bạch Thủy Ương nói lỏng trái tim anh.

Bạch Thủy Ương hài lòng nhìn Thẩm Tương Tường ngồi vào ghế, cô vẫn còn một việc quan trọng, hôm nay cô không cần hướng dẫn của giáo viên tự mình nướng bánh ngọt, đứng ở phòng bếp chuẩn bị bơ cùng mút hoa quả, theo vị trí của cô thì có thể nhìn thấy một góc của ban công, nhìn thấy đôi chân thon dài của anh cô liền cảm thấy an tâm không ít.

Lò nướng kêu đình một tiếng, cô đeo bao tay lấy bánh ra, không có biến dạng thật là tốt quá.

Bạch Thủy Ương tự cổ vũ mình, đem kem trắng từng lớp từng lớp quét loạn lên trên, sau đó cận thận vẽ hoa, xếp hoa quả, cuối cùng dùng mút trang trí một chút, tất cả đều vô cùng thuận lợi.

Cô bê bánh ngọt đến ban công, cắt một miếng nhỏ đưa cho Thẩm Tương Tường.

“Đây là lần đầu tiên em làm bánh, anh ăn thử xem.”

Ánh mặt trời ảm áp chiếu lên một bên mặt, gió khẽ thổi lên tóc đuôi ngựa cọ cọ lên mặt làm cô có chút ngứa.

“Cám ơn”. Thẩm Tương Tường cầm lấy đĩa bánh, thuận tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi loạn của cô ra sau vành tai, đầu ngón tay chạm đến da thịt càng làm cho mặt Bạch Thủy Ương đỏ hơn, cô dùng đĩa xắn một miếng bánh nhỏ để ăn ra vẻ trấn tĩnh nhưng ánh mắt cũng không tự chủ được mà liếc về phía Thẩm Tương Tường.

“Thế nào? Mùi vị có được không?.” Cô có chút khẩn trương hỏi.

Thẩm Tương Tường gật đầu, “Ăn ngon lắm, bánh rất mịn, kem cũng không ngọt, mùi vị rất ngon”.

Bạch Thủy Ương thấy thế mới yên tâm nở nụ cười, nhận được lời nhận xét như thế của anh cho dù không có ăn bánh ngọt thì trong lòng cô cũng cảm thấy ngọt lên.

Thấy khoe miệng Bạch Thủy Ương cong lên cười, anh cảm thấy lời nói dối của mình cũng thật đáng giá, thật ra anh không thích ăn đồ ngọt, tuy rằng Bạch Thủy Ương đã làm giảm độ ngọt cho bánh nhưng đối với đàn ông mà nói thì cũng chỉ là những thứ con gái thích ăn thôi.

Nhưng nếu cô vui vẻ, anh cũng không ngại nói dối nhiều một chút, ai bảo cô là vợ của anh.

Có một chút kem trắng dính ở khóe miệng cô, Thẩm Tương Tường nghiêng đầu thấy Bạch Thủy Ương dùng đầu lưỡi liếm kem trên khóe miệng vẽ ngốc nghếch như một đứa trẻ sáu tuổi, Bạch Thủy Ương cứ cho rằng anh là đang đọc sách, căn bản không hề biết tầm mắt của anh đã hoàn toàn ngưng tụ trên thân thể mình, lúc cô nhận ra thì cơ thể cao lớn của anh đã vươn tới che đi ánh mặt trời phía trước mình, khóe miệng ngay lập tức bị thứ gì đó mềm mại giữ lấy.

Ánh mặt trời mùa thu lan tỏa khắp bốn phía,

Thẩm Tương Tường lần đầu tiên hôn môi Bạch Thủy Ương, nếu không tính cái hôn nhẹ lần đó thì đây thật là lần đầu tiên; Nếu không tính số lần Bạch Thủy Ương khi chưa mất trí nhớ cùng người đàn ông khác hôn môi, thì xác thực đây cũng là lần đầu tiên.

Môi Thẩm Tương Tường hôn môi Bạch Thủy Ương nhân lúc môi cô khẽ nhếch lên đầu lưỡi của anh liền nhanh chóng luồn vào mà không cần tốn nhiều sức, đầu lưỡi đi vào ra sức khiêu khích, lấy lòng, tiến thêm một bước thành công chiếm đất, trao đổi nước bọt trong miệng.

Bạch Thủy Ương dường như bị đôi môi kia phủ lên mà trong nháy mắt liền ngơ ngẩn, ngay cả thở cũng đều ngừng lại.

Đây là hôn sao? Cùng cánh môi đối phương gắt gao dán lại với nhau, có thể nghe thấy hơi thở của đối phương, thân mật xâm nhập vào trong miệng nhau cảm thụ độ ẩm, hôn như vậy làm người ta cảm thấy thật thẹn thùng.

Lúc Bạch Thủy Ương từ trong nụ hôn mà chậm rãi tỉnh táo lại, xấu hổ làm cô định lui về phía sau, nhưng mà Thẩm Tương Tường đã sớm trước một bước biết trước động tác này, liền dùng bàn tay dày rộng của mình giữ chặt gáy lại làm cô không có đường lui.

Nhân lúc lưỡi của anh rời khỏi khoang miệng ngay lúc cô nhanh chóng thở dài nhẹ nhõm một hơi thì anh lại mút giữ đôi môi cô một lần nữa rồi lại liếm, thậm chí những lúc cô phân tâm anh lại dùng răng cắn vào môi dưới.

Toàn thân Bạch Thủy Ương mềm nhũn ra, cô không biết mình đã rời khỏi ghế ghế nằm từ bao giờ để ngồi lên hai chân của anh, độ cao vừa vặn để hôn môi.

Anh cứ lần lượt xâm nhập rồi lại lần lượt rời đi giống như cổ tình khiêu khích.

Cô thẹn thùng nhắm chặt hai mắt, lại càng cảm thấy rõ ràng hơn sự di chuyển của môi anh, nụ hôn dừng ở mắt, dừng ở mũi, dừng ở má, rồi lại dừng ở môi trên tiếp tục tra tấn.

“Rất mềm rất ngọt.” m thanh trầm thấp đó cứ mãi vờn quanh tai Bạch Thủy Ương lâu mãi không chịu tan đi.

Đôi môi Thắm Tương Tường thoáng rời đi, ngay tại lúc Bạch Thủy Ương cho rằng đã kết thúc, đôi môi nóng rực của anh lại lần nữa phồng lên, động tác lúc này của anh thật mạnh mẽ và táo bạo, nếu lúc trước anh có ý muốn dỗ dành cô nên hòa hoãn như vậy thì lúc này đây anh chính là một con mãnh thú ra sức cắn quết.

Anh thô lỗ ngậm đôi môi cô không tha, một lần lại một lần mút, hận không thể đem chúng hòa vào cơ thể mình, sau đã là đi vào bên trong, không chỉ là hôn môi lúc này đây còn có âu yếm.

Động tác của Thắm Tương Tường tốc độ nhanh vượt xa tưởng tượng của Bạch Thủy Ương.

Chỉ vì thích thoải mái mà cô mới mặc váy nhưng bây giờ làn váy sớm đã bị kéo lên đến lưng, quần lót ren trắng lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, hai tay của anh theo eo mà đi lên, vuốt ve trước bộ ngực mềm mại, tùy thích nắn bóp thành đủ hình dạng.

“Anh rất thích chỗ này”. Thắm Tương Tường buông môi Bạch Thủy Ương ra, mũi chạm mũi, môi dán lên môi, bàn tay dưới lớp quần áo của cô không chút khách khí hưởng thụ sự mềm mại.

“Ừ....” Vốn dĩ tiếng rên rỉ không thể nghe rõ, nhưng khoảng cách của hai người ngay cả tiếng hít thở còn có thể nghe rõ mồn một, huống chi là tiếng rên.

Cô thẹn thùng không biết làm thế nào, liền bắt lấy bàn tay của anh ở phía trong áo mà cầu xin, “Đừng....”

Tất cả đối với cô mà nói đều rất lạ lẫm, xảy ra quá nhanh, giữa hai chân cô cũng có cảm giác là lạ, tim lại đập thật nhanh thật nhanh.

Cơ hội cho cô thở dốc của Thắm Tương Tường đã kết thúc, anh theo môi dưới của cô mà hôn xuống, trên chiếc cổ trắng nõn liền lưu lại một vết hồng, anh muốn trên thân thể của cô đều phải in lại kí hiệu của anh.

Phía dưới áo, bàn tay to của anh đã gỡ bỏ nút thắt phía sau của cô.

“Tương Tường.....” Bạch Thủy Ương nắm lấy áo sơ mi của anh ngăn đầu lên, ánh mặt trời chiếu ngay trên mắt làm cô không thể mở mắt chỉ có thể rên rỉ kêu tên của anh.

6. Chương 6

Lời khẩn cầu tha thiết như vậy chính là liều thuốc trợ tình tốt nhất, Thắm Tương Tường thỏa mãn buông tha chiếc cổ đã đầy vết loang lổ tiếp tục đi xuống, dưới lớp quần áo là bàn tay hỗ trợ để hân hôn bộ ngực mềm mại, trên lớp vải mềm thượng hạng vẫn còn lưu lại vết nước ẩm ướt.

“Đừng, đừng mà, Tương Tường, xin anh,” Bạch Thủy Ương kẹp chặt hai chân, ôm lấy cổ hân liên tục cầu xin.

Không biết trải qua bao lâu, hân mới chịu thỏa mãn rời khỏi bộ ngực, dùng trán hân kề sát trán cô hỏi: “Thích không?”

Lúc này hân bối rối vì cường chế dục vọng mà khóe mắt đỏ lên, con ngươi đen sâu thẳm như có thể nhấn chìm bất cứ ai.

“Hả....thích”. Bạch Thủy Ương mím môi nhìn góc áo của hân, cô không dám nói không thích sợ hân lại làm thêm lần nữa, nhưng đây là hôn môi thân mật giống như lời hân nói, rất ngọt, cô thích.

Nhận được đáp án như ý Thắm Tương Tường mới giúp cô chỉnh sửa lại váy áo gọn gàng, rồi ôm cô nằm lên ghế, đặt cô nằm phía trên người hân.

Khi Bạch Thủy Ương muốn xê dịch cái móng liền bị hân dè lại.

“Không được lộn xộn”. Thắm Tương Tường đang nhắm mắt nghỉ ngơi gắt gỏng nói.

Cô chỉ là mắt chí nhớ chứ đâu phải là không có trí óc, vật ngẩng cao nóng rực bên dưới là cái gì cô vẫn hiểu được.

Từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ ửng dán lên ngực của hắn, hai người cùng nhau ngủ trưa dưới ánh nắng ấm áp.

Từ sau lần tiếp xúc thân mật ở ban công đó, mỗi lần ở chung Thẩm Tương Tường đều thường xuyên làm ra một ít động tác thân mật, giống như lúc rời khỏi nhà đi làm phải đợi Bạch Thủy Ương chủ động hôn lên mặt hắn mới chịu rời đi, nếu Bạch Thủy Ương quên, thì hắn sẽ đứng yên ở đó không chịu đi rồi dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô để cô chủ động nhớ tới.

Đã thế không chỉ có lúc đi làm mà ngay cả lúc về nhà cũng vậy, nếu Bạch Thủy Ương không hôn hắn sẽ cứ đứng ở ngoài cửa không chịu vào.

Dù sao những thứ đó thì cũng chỉ là hành động biểu hiện bình thường giữa vợ chồng với nhau, nhưng có những lúc hắn lại làm cho cô thể chống đỡ nổi.

Ví như thời điểm lúc cô nấu cơm, hắn sẽ đột nhiên xuất hiện ở phía sau kéo cô lại rồi hôn thật sâu, không chút khách sáo dùng lưỡi xâm nhập vào trong miệng, làm cho cô ngay cả thở cũng không thở được.

Ví như lúc cô đem trà vào phòng sách, Thẩm Tương Tường sẽ đột nhiên ôm lấy cô, đem cô đặt lên trên bàn làm việc, tay vuốt ve eo cô, môi thì hôn môi cô rồi nhẹ nhàng mút lên những dấu hôn đã mờ trên da thịt, hại cô gần đây đều không dám mặc áo trễ cổ.

Dù là đi ngủ sớm hay muộn thì chỉ cần tắt đèn là hắn lại kéo cô vào trong lòng, cởi áo ngủ của cô vuốt ve từng tắc da thịt mãi đến khi cô liên tục thở đứt quãng cầu xin hắn mới chịu buông ra, rồi đè nặng âm thanh nói: “Ngủ đi”.

Dường như mỗi ngày đều phải bị ép buộc làm như thế một lần, tuy rằng ép buộc nhưng trong lòng cô lại thấy hết sức ngọt ngào.

Nhưng dù có thân mật đến mức nào, dù hai người có trần trụi nằm với nhau thì Thẩm Tương Tường vẫn nhất quyết không chịu đánh phá phòng tuyến cuối cùng giữa hai người.

Trưa ngày hôm sau, chỉ còn nửa tiếng nữa là tan ca, cửa phòng làm việc của Thẩm Tương Tường bị đẩy ra, một người đàn ông cao gầy nhưng vô cùng tuấn mỹ đẩy cửa mà vào.

Đi theo phía sau là thư kí của hắn với bộ mặt khó xử “Tổng giám đốc Thẩm, ông Lâm không chịu đợi tôi thông báo trước liền tự mình xông vào.”

“Không liên quan đến cô, cô đi ra ngoài đi”. Thẩm Tương Tường vẫy vẫy tay nói với thư kí, làm cho cô nhanh chóng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ngài Lâm đây tên đầy đủ là Lâm Tử Lâm, là tam thiếu gia của tập đoàn tài chính Lâm thị, không có công ăn việc làm, là một kẻ chơi bởi phong lưu lâu năm, nhưng người đàn ông này cũng là người bạn tri kỉ tâm giao của Thẩm Tương Tường.

“Nghe nói Thẩm tiên sinh của chúng ta gần đây cứ vừa tan tầm là tránh gặp người, là do đã rơi vào vòng tay của người phụ nữ nào sao?” Lâm Tử Lâm hành động tự nhiên như ở nhà mình, trên tay cầm một điếu thuốc, hai chân thon dài gác lên trên bàn, trêu đùa Thẩm Tương Tường.

Chẳng ai có thể nghĩ rằng hai người đàn ông trái ngược nhau hoàn toàn này lại có thể trở thành bạn thân của nhau, ngày xưa khi gia cảnh vẫn còn sung túc Thẩm Tương Tường được cho đi học ở trường tiểu học quý tộc, mà năm đó Lâm Tử Lâm là bạn cùng lớp với hắn.

Sau này khi gia đình xảy ra chuyện, may mà được Bạch Tín Hùng giúp đỡ để ra nước ngoài du học không ngờ rằng Lâm Tử Lâm cũng trùng hợp là bạn học của hắn thế là hai người ngày càng trở nên thân thiết.

Lâm Tử Lâm tuy cà lơ phất phơ nhưng cũng thuận lợi hoàn thành việc học.

Thân là con thứ hắn không cần phải tiếp quản gia nghiệp, còn Thẩm Tương Tường sau khi về nước liền thuận lợi vào xí nghiệp của Bạch thị khởi nghiệp, hai năm trước kết hôn với Bạch đại tiểu thư, hiện tại là tổng giám đốc của tập đoàn Bạch thị, tất cả những sự kiện này đều có Lâm Tử Lâm trải qua cùng hắn, hai

người hiểu biết lẫn nhau, Lâm Tử Lâm hiểu rõ Thẩm Tương Tường cũng như Thẩm Tương Tường biết rõ ràng Lâm Tử Lâm thực sự không phải một kẻ cà lơ cà phát như hần vẫn thể hiện.

Mỗi người đều có quyền tự do lựa chọn cuộc sống của mình, vì vậy mà Lâm Tử Lâm cũng không hỏi nhiều.

“Cậu lại là từ trong tay cô nào bò đến đây à?... ..” Thẩm Tương Tường phản kích nói, trước mặt người bạn này hần không cần phải che dấu tính cách của mình.

“Lúc đi quên mất xem mặt cô ta, nếu không phải LiLy thì chắc là Luck, cậu có biết, mình không tài nào nhớ được tên mấy cô ấy.” Lâm Tử Lâm cau mày nghiêm túc nhớ lại.

“Thôi đừng nói chuyện của mình, nói chuyện của cậu đi, nghe nói bà xã cậu dạo trước xảy ra tai nạn giao thông, tiếc là lúc đó lại ở nước ngoài, lúc về thì cô ta đã xuất viện, hại tôi không có cơ hội thưởng thức tình trạng thảm hại của cô ta”.

Lâm Tử Lâm cười châm chọc, sau khi hút thật sâu một hơi thuốc liền nhả ra khói trắng.

Năm đó Thẩm Tương Tường muốn kết hôn cùng Bạch Thủy Ương hần là người kịch liệt phản đối, không phải Bạch Tín Hùng chỉ đưa hần ra nước ngoài học thôi sao, trước đó Thẩm Tương Tường cũng đã làm việc cho ông ta vài năm như thế cũng đã là trả xong nợ, có nhất thiết phải đem hạnh phúc cả đời mình ra để báo đáp không?

Tình sử oanh liệt của Bạch đại tiểu thư trong xã hội thượng lưu này có ai là không biết?

Cùng cô ta kết hôn, Thẩm Tương Tường chính là tự cầm sừng cho mình.

“Đừng nói cô ấy như vậy.” Thẩm Tương Tường nhú mày, đây là lần đầu tiên hần phản bác lời chỉ trích Bạch Thủy Ương của Lâm Tử Lâm.

“Làm sao vậy?. Đau lòng sao?”.

“Cô ấy là vợ mình”. Hần không thích Lâm Tử Lâm nói về vợ hần với giọng điệu khinh miệt như vậy.

“Hay, mới mấy tháng không gặp, từ khi nào cậu lại biến thành một ông chồng tốt bảo vệ bà xã của mình vậy?”

Lâm Tử Lâm nhìn biểu cảm trên mặt Thẩm Tương Tường không giống như đang nói đùa, tên bạn già này của hần hình như thực sự không vui, “Này, không thể nào, cậu cũng không phải không biết Bạch Thủy Ương thích cái tên Lưu Thanh Chu kia, cho dù cái thằng đàn ông vô dụng kia đã chết nhưng cô ta cũng vì hần mà tự tử, trong lòng cô ta nhất định không thể có thêm người khác.”

“Thủy Ương mất trí nhớ, cô ấy không nhớ rõ chuyện trước kia”.

“Mất trí nhớ? Cô ta mất trí nhớ? Ha ha ha ha.” Lâm Tử Lâm ha ha cười một cách thoải mái, “Vận số cô ta thật sự là rất tốt, xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy là tự nhiên chỉ có mất trí nhớ, không phải nói cô ta đâm chết người sao? Sau đó giải quyết thế nào?”.

“Nạn nhân đi ngang qua đường, Thủy Ương lái xe quá nhanh, trách nhiệm là của cả hai bên, ba đã vận dụng không ít quan hệ để làm vụ này lảng xuống.”

Tuy rằng là Bạch Tín Hùng phân phó nhưng tất cả đều do Thẩm Tương Tường đích thân thực hiện.

Thẩm Tương Tường cũng đã xem qua lý lịch của cô gái kia, tên cô ta là Giang Noãn Đông, tuổi thật sự còn rất trẻ nhưng sinh mệnh lại mất đi một cách dễ dàng, cô ta còn có một người em trai không những bị bệnh tim nghiêm trọng mà trí tuệ cũng có phần không bình thường, bọn họ cũng đã đưa thằng bé đến bệnh viện tốt nhất để điều trị.

“Hừ, người có tiền thật là tốt, đâm chết người cũng không cần chịu trách nhiệm.”

Lâm Tử Lâm cười trộm, nhưng hần lại quên rằng chính mình cũng là một kẻ bị cuốn trong vòng luẩn quẩn chi phối của đồng tiền, nếu không phải vì tiền thì làm sao lại có một đồng kẻ muốn thừa kế sản nghiệp xuất hiện bên cạnh hần?.

“Nghe nói tổng giám đốc của chúng ta đều đúng giờ ra về không tăng ca, hơn nữa mỗi ngày đều là về nhà, làm sao vậy? Kim ốc tàng kiều?” Lâm Tử Lâm đổi một điều thuốc khác nhìn Thẩm Tương Tường nói.

“Hay là hôm nay cậu cùng mình về nhà đi.” Thẩm Tương Tường nói xong thì tiếp tục làm việc, không nhìn Lâm Tử Lâm lấy một cái.

Lâm Tử Lâm vẫn tiếp tục hút thuốc, trên mặt vẫn bày ra vẻ ngênh ngênh ngang ngang.

Thẩm Tương Tường hiểu rõ Lâm Tử Lâm, tuy rằng bình thường hắn thích cầm thuốc lá là để cố làm ra vẻ, nhưng kì thực hắn rất ít hút thuốc, hôm nay lại hút hết điều này đến điều khác, chắc là lại gặp chuyện gì đó phiền lòng.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Bạch Thủy Ương vẫn đang mặc tạp dề lập tức đá bay dép phi ra cửa.

Cửa được mở ra, cô cầm lấy cặp tài liệu và áo khoác của Thẩm Tương Tường, rồi nhón chân đặt lên trên má hắn một cái hôn nhẹ, cười ngọt ngào nói: “Anh đã về, đã vất vả rồi.”

Mãi cho đến khi Thẩm Tương Tường nghiêng người, cô mới thấy được phía sau hắn còn có một người, cô lập tức đỏ mặt, trước mặt người ngoài mà cô còn hôn hắn, thật là xấu hổ quá đi.

Còn Thẩm Tương Tường lại vẫn giống chẳng có chuyện gì nói: “Anh đã về, đây là bạn anh Lâm Tử Lâm, tối nay cậu ấy sẽ ăn cơm ở nhà mình”.

Bạch Thủy Ương lập tức cầm một đôi dép lê khác đưa cho Lâm Tử Lâm, rồi ngượng ngùng xoa xoa tay, em đi xem canh thế nào rồi tiện làm thêm mấy món.” Vừa nói xong cô liền nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

Lâm Tử Lâm há hốc mồm, người này....Cô gái này thật sự là Bạch Thủy Ương sao? Tuy rằng không có lớp trang điểm đậm trên mặt, nhưng ngũ quan, diện mạo này đích xác là của Bạch Thủy Ương không hề sai, thế nào mà lại có cảm giác đã thay đổi không hề giống như trước?.

Cho đến khi vào ngồi ở phòng khách, Lâm Tử Lâm vẫn còn nguyên bộ dáng không thể tin, bèn muốn truy tìm dấu tích từ trên mặt của Thẩm Tương Tường.

Hắn hạ thấp giọng hỏi: “Cô ấy thật là Bạch Thủy Ương, không phải là chị em song sinh gì chứ?”

“Mình có thể làm chứng mẹ vợ chỉ sinh có một mình Thủy Ương”. Thẩm Tương Tường mở tivi lên chuyển qua kênh tin tức, dùng âm thanh của tivi để chặn đi tiếng thảo luận của bọn họ.

Bạch Thủy Ương bưng hai ly trà đặt trước mặt bọn họ, trên mặt vẫn còn mang theo điệu cười ngượng ngùng, Thẩm Tương Tường lần đầu tiên đưa bạn về nhà, cô không thể làm mất mặt hắn được.

Lâm Tử Lâm mở to hai mắt không thể tin, đồ bộ thể thao màu trắng, tạp dề màu lam, những thứ này căn bản không thể xuất hiện trên người của một Bạch tiểu thư diễm lệ, còn có móng tay được vẽ tinh xảo đâu? Cô ta lại còn có thể nấu cơm.....

Bởi vì lại có thêm một người, Bạch Thủy Ương bây giờ lại phải xào thêm lượng đồ ăn gấp đôi, đợi thêm một lúc mới mang lên bàn.

Dọn bát đĩa xong cô mới gọi: “Có thể ăn cơm rồi”.

Thẩm Tương Tường giống như một đại lão gia ngồi vào bàn, nhận lấy chén canh của Bạch Thủy Ương đưa lên uống.

Bạch Thủy Ương có chút khấn trương nhìn hắn, “Em lần đầu tiên nấu canh gà, lại cảm thấy đây là cảnh chỉ có phụ nữ thích ăn nên sợ anh không thích, nhưng em đã thử rồi, quả thực cũng không tệ.”

Thẩm Tương Tường cúi đầu nhấp một ngụm, chậm rãi phun ra ba chữ: “Đúng như vậy”

Trên mặt Bạch Thủy Ương lập tức nở ra nụ cười thoải mái, rồi cũng múc cho Lâm Tử Lâm một chén, “Anh Lâm anh ăn cũng thử xem”.

Lâm Tử Lâm nhận lấy bát canh, tuy là canh gà nhưng mùi không hề nặng, lại cũng không có váng mỡ nổi lênh bênh, hắn uống một ngụm cảm thấy quả thật không sai, uống thêm một ngụm, thật sự đúng như vậy, liền tiếp húp thêm ba ngụm rồi bốn ngụm.

“Thêm một chén nữa”. Lâm Tử Lâm cảm thấy phần khởi uống một hơi hết sạch.

Thẩm Tương Tường chặn lại cánh tay đang muốn tiếp nhận bát của Bạch Thủy Ương,: “Cậu ta có tay, để cậu ấy tự mức đi.”

Miệng hắn thì nói như vậy nhưng tay lại đưa chiếc bát trong tay mình cho cô “Thêm một chén nữa đi”.

Lâm Tử Lâm không phục lập tức kêu to, nhưng hai vợ chồng kia một chút cũng không để ý đến hắn, rõ ràng là thức ăn nấu cho năm người nhưng lại bị hai người đàn ông anh đến tôi đi quét sạch chỉ trong một lúc.

Cơm nước xong xuôi, hai người đàn ông vừa uống trà vừa ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nói chuyện.

“Không nghĩ tới tay nghề bà xã cậu lại tốt như vậy, đàn ông có vợ thật là hạnh phúc, hay là mình cũng đi cưới một cô vợ về giúp mình nấu cơm?” Lâm Tử Lâm than thở nói.

“Cậu? Thôi quên đi, đừng làm hại con gái người ta.” Thẩm Tương Tường phản kích nói

“Tương Tường”. Lâm Tử Lâm dừng một chút, “Cậu không lo lắng sao? Nếu Bạch Thủy Ương khôi phục trí nhớ, lại trở về con người trước kia thì phải làm thế nào?”

Bọn họ là bạn bè hai mươi mấy năm, Lâm Tử Lâm nhìn ra được người bạn tốt này của hắn đã thật sự bị lún sâu vào rồi, không thoát ra được.

“Sau này hãy nói”. Thẩm Tương Tường nói xong liền nhấp trà không nói thêm câu nào.

Nếu như thật sự khôi phục trí nhớ thì phải làm sao ? Hắn cũng không biết, đến khi cô khôi phục lại rồi tính sau.

Gần đây hắn có suy xét một vấn đề, hắn dường như một chút cũng không hiểu vợ của hắn, Bạch Thủy Ương trước kia luôn thích dạo phố, thích hàng hiệu.

“Dạo phố làm gì? Em chỉ có một mình, một thân thể, quần áo trong tủ dù có mặc đến mấy năm cũng không hết, có mua thì cũng là lãng phí.”

Bạch Thủy Ương trước kia thường thích tụ tập cùng với các danh môn đại tiểu thư gọi tên là tiểu thư tụ hội, khoe khoang trang sức, bạn trai.

Còn Bạch Thủy Ương hiện tại sau một lần tham gia liền trở về cầu xin: “Tương Tường, sau này chúng ta có thể không cần tham gia cái gì mà tiểu thư hội tụ này không?”

Đề tài mà các cô ấy nói cái gì em cũng đều không hiểu, em ở đó một mình hết ăn rồi uống đến no hết bụng, nhưng những thứ đó rất đắt không ăn thì sẽ rất tiếc, còn cái vòng cổ anh bắt em đeo nữa nặng đến nỗi mỗi hết cả cổ.”

7. Chương 7

Nhìn đôi mắt ngập nước của Bạch Thủy Ương, Thẩm Tương Tường không đành nói lời cự tuyệt.

Nếu cô không thích đến những nơi tụ họp xa hoa này, thì đến những nơi mà các cặp tình nhân bình thường hay đi vậy.

Lần đầu tiên đi xem phim, Thẩm Tương Tường mang theo bờ vai ướt sũng thông thả đi ra, Bạch Thủy Ương ôm cánh tay hắn xin lỗi, “Tương Tường, em thực không phải cố ý, nhưng trong rạp tối quá, em đang em thì tự nhiên ngủ mất, em cũng không phải cố ý chảy nước miếng trên quần áo anh, anh.... ..”

Còn chưa nói xong câu đôi môi của cô đã liền bị ngăn chặn, vừa nãy lúc nãy ở trong rạp phim hẳn đã muốn làm vậy, nhưng khổ nỗi cô gái ngu xuẩn này lúc nào cũng đều là đang ngủ!.

Đây đang là ở trên đường, có rất nhiều người đi lại a, Bạch Thủy Ương cố gắng kháng cự vài cái nhưng cuối cùng vẫn thuận theo tận hưởng nụ hôn của hắn, từ đó về sau hai người không còn đến rạp chiếu phim để xem nữa.

Cho dù là mua đĩa DVD về xem thì đến cuối cùng trong phòng khách vẫn sẽ biến thành cảnh hai người một bên đút cho nhau ăn, một bên trao đổi hôn môi, không ai để ý xem phim đã chiếu đến đoạn nào.

Nhưng có đôi lúc Thẩm Tương Tương thấy có chút thất bại, Bạch Thủy Ương quá nhập tâm vào vai trò làm một người vợ tốt của hắn, mà hắn lại dường như chẳng làm được chuyện gì khiến cô vui vẻ.

“Em có có đặc biệt thích thứ gì không, hay là đặc biệt muốn có thứ gì đó?”

Bạch Thủy Ương cau mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nói ra, “Thú nhồi bông, loại thật to có đủ hình dạng, khi ôm vào ngực thật là ấm áp, lông thật mềm mại”.

Thú nhồi bông? Danh từ này gần hai mươi năm nay Thẩm Tương Tương không có nghe thấy.

Ngay thứ hai sau khi tan ca, hắn lái xe đến cửa hàng bách hóa, ở quầy thiếu nhi dạo đi dạo lại thật lâu, cuối cùng cũng chọn được một con thỏ bông.

Một người đàn ông âu phục chỉnh tề ôm một con thỏ bông trắng đáng yêu, Thẩm Tương Tương đương nhiên biết mình kì quái biết bao nhiêu, nhưng lúc hắn cầm con thỏ về nhà nhìn thấy biểu cảm vừa kinh ngạc vừa sung sướng của bà xã thì hắn phát hiện tất cả đều đáng giá.

Nhưng tối hôm đó Bạch Thủy Ương lại chỉ biết ôm con thỏ chết tiệt kia cùng nhau ngủ, mà không phải hắn, làm hắn thật sự muốn vứt luôn con thỏ đó vào sọt rác.

Một hôm sau khi tiễn Thẩm Tương Tương đi làm cô vào dọn dẹp lại giường ngủ, đặt con thỏ vào giữa giường, lúc đi ra ngoài dọn dẹp phòng khách thì chuông cửa vang lên, mở cửa liền thấy nhân viên đưa hàng của nhân viên bách hóa,

“Xin hỏi cô là tiểu thư Bạch Thủy Ương ? Mời cô kí nhận.”

“Tôi đâu có mua gì.”

“Là một vị tên Thẩm Tương Tương hôm qua đến đặt trước ở cửa hàng chúng tôi, nói muốn đưa đến địa chỉ này, người kí nhận cũng là tên cô.

Sau khi Bạch Thủy Ương kí tên, nhân viên liền chuyển bốn năm cái thùng vào nhà.

Tiến nhân viên đưa hàng xong cô mới vào mở mấy cái thùng ra.

Trời ạ bên trong toàn là thú nhồi bông, có đủ loại nào là chó, meo, gấu....Hôm qua Thẩm Tương Tương cảm thấy cũng không tệ nên mỗi loại đều mua một con, nhiều đến nỗi trong nhà mỗi góc đều có thể để một con.

Thẩm Tương Tương ở bên kia đang tiến hành hội nghị, đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, trong không gian yên tĩnh của phòng họp ai nấy đều cảm thấy bất an.

Thẩm Tương Tương rút điện thoại từ trong túi ra ung dung nhận máy. Là người nào yêu cầu tất cả mọi người trong giờ họp không được để chuông điện thoại? Mọi người ghen hòng nhìn xuống trần trời.

Bạch Thủy Ương ở đầu dây bên kia căn bản không hề biết không khí bên này nghiêm trọng như thế nào, “Ông xã, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh nha”.

Cô gái hạnh phúc thẹn thùng vừa nói xong liền lập tức tắt máy, trái phải mỗi bên đều ôm đầy thú bông, nằm trên sàn nhà cười hạnh phúc.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thủy Ương không gọi tên hắn mà gọi hắn là ông xã, cảm giác thật không tệ chút nào.

Đương nhiên tối hôm đó Thẩm Tương Tương được hưởng thụ sự nghênh đón trước nay chưa từng có, Bạch Thủy Ương còn thay bộ đồ ngủ rộng thùng thình của mình bằng chiếc váy ngủ khêu gợi.

Nhưng cho dù Thẩm Tương Tường không thể khống chế xúc động của mình, thì hắn cũng chỉ có hôn môi, vuốt ve, sau đó liền đi vào nhà tắm trấn áp lại dục vọng rồi mới lại lên giường cùng cô ôm nhau ngủ.

Sau khi tiễn ông xã đi làm vào ngày hôm sau, lúc vào dọn dẹp nhà tắm Bạch Thủy Ương hết soi trái rồi soi phải, khuôn mặt xinh đẹp, không có nếp nhăn, không có tàn nhang, đường cong lung linh, đáng người bên ngoài rất gây hứng thú, không hề có vấn đề gì a.

Cảm giác nóng rực ở thân dưới của hắn cô cũng đã từng cảm nhận thấy, bên phía hắn không cũng không có vấn đề, vậy thì nguyên nhân là tại sao?.

Rõ ràng biết chỉ có một mình mình ở nhà, thế mà cô lại dè dặt cẩn trọng, lén lút tiến đến phòng sách mở máy tính ra lên mạng tra cứu nguyên nhân vì sao giữa vợ chồng không làm việc đó.

Nguyên nhân thứ nhất, phía nữ lãnh cảm.

Không có khả năng, cô rõ ràng là có động tình, có đáp lại mà, bây giờ khi hôn cô cũng đem đầu lưỡi thâm nhập vào miệng hắn, lúc hắn sờ của mình cô cũng nhiệt tình đáp lại.

Nguyên nhân thứ hai, phía nam bất lực.

Cái này càng không thể, Bạch Thủy Ương đập mạnh lên bàn một cái, cái đó của Thẩm Tương Tường lớn đến cỡ nào cô không phải không biết, lúc giúp hắn kì lưng cô đều đã thấy qua.

Nguyên nhân thứ ba, đối phương có nhân tình.

Nhân tình? Sự việc chưa từng xem xét qua này thoáng hiện lên trong đầu Bạch Thủy Ương, buổi tối hắn đều về nhà không có khả năng đi ra ngoài, nếu có thì cũng chỉ là ban ngày, ban ngày hắn đều ở công ty, chẳng lẽ lại là người trong công ty?.

Vấn đề ngày càng trở nên rối rắm, nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, chẳng lẽ Thẩm Tương Tường thật sự có bí mật gì sao? Cô đột nhiên nghĩ đến cách cửa bị khóa của căn phòng bên trái kia, Thẩm Tương Tường cũng không thích nói đến bí mật này.

Những ngờ vực trong lòng cô giống như quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, càng nghĩ càng ly kì, trong đầu cô hiện lên đủ mọi loại tình huống.

Bạch Thủy Ương lần đầu tiên không muốn về nhà, cô mua xong thức cùng với vật dụng thì liền đi vào một quán cà phê, nhìn người đi qua đi lại ngoài cửa sổ, suy sết vấn đề của mình, nhưng suy nghĩ của cô cứ như đi vào mê cung đi thế nào cũng không ra được.

Cô vuốt ve con thú bông trên tay, đây là con thú bông nhỏ Thẩm Tương Tường đưa cho cô, nó vừa vặn để có thể mạng theo bên mình.

“Chị dâu một mình ngồi ở chỗ này đếm người sao?” Một bóng người ngồi xuống trước mặt cô, một khuôn mặt cà lơ phơ xuất hiện trước mắt cô.

“Lâm....anh Lâm xin chào.” Bạch Thủy Ương giật nảy mình sau đó liền rụt người lại.

“Đừng nói là chị dâu ở đây chờ em nhé?”. Lâm Tử Lâm luôn thích dùng giọng điệu bốn cột để nói chuyện với phụ nữ.

“Không phải, chỉ có một mình tôi, tôi ngồi đây một lúc rồi mới về nhà”.

Lâm Tử Lâm nhìn túi to đựng đầy đồ bên cạnh, không giống như là có hẹn cùng người đàn ông khác, xem ra là hắn suy nghĩ quá nhiều.

“Vừa rồi nhìn chị rất hoang mang, có chuyện gì sao? Nói nghe chút đi, nói không chừng em đây có thể giúp chị giải quyết.” Lâm Tử Lâm vừa nói vừa không quên ném một cái nhìn mê hoặc đối với nữ nhân viên phục, cô nữ sinh liền lập tức đỏ mặt.

Bạch Thủy Ương đem tất cả những gì vừa xảy ra vào mắt, cô khiếp sợ hỏi: “Anh Lâm hình như rất có hiểu biết đối với phụ nữ”.

“Chị dâu đừng khách sáo, gọi em là Tử Lâm là được rồi, em không chỉ hiểu rõ phụ nữ mà còn với cả đàn ông.” Lâm Tử Lâm vừa nói vừa hướng về phía người khách phía sau Bạch Thủy ương mà phóng điện.

Bạch Thủy Ương quay ra sau nhìn thì thấy một thiếu niên trắng trẻo đỏ mặt đang cúi đầu.

Trời ạ thì ra cái tên này có thể ăn cả nam lẫn nữ.

“Tử.....Tử Lâm tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Chị dâu cứ nói, em cái gì cũng đều có thể tán gẫu được.”

“Tôi có một người bạn, người bạn kia của tôi đã kết hôn, nhưng chồng của cô ấy vẫn chưa cùng cô ấy phát sinh chuyện ấy.” Bạch Thủy Ương ấp úng nói.

Lâm Tử Lâm gật đầu hiểu rõ, bạn hả? Bạn? Ha ha ha, hẳn cuối cùng đã bắt được thóp để nhạo báng Thẩm Tương Tường rồi.

“Chuyện ấy là chuyện gì?” Hẳn ra vẻ không hiểu hỏi.

“Chính là cái đó” Bạch Thủy Ương đỏ mặt không biết giải thích thế nào mới ổn.

“Cái nào? Chỉ dâu nói rõ ra xem, em không hiểu.”

“Chính là chuyện phòng the”.

“À... Chuyện phòng the, em hiểu rồi”. Lâm Tử Lâm cố ý nói to hơn một chút.

Bạch Thủy Ương sợ đến mức nhìn đông nhìn tây, “Xuyt, xuyt anh nhỏ tiếng một chút, tôi....tôi chỉ là muốn thay người bạn đó hỏi một chút, vì sao rõ ràng là vợ chồng, nhưng người kia vẫn không đồng ý cùng cô ấy có quan hệ?”.

“Chị dâu, chuyện này cần phải phân tích trên nhiều phương diện, thứ nhất chồng của người bạn đó có thể là bất lực hoặc không khỏe mạnh? Thứ hai người bạn đó có phải hay không trên giường biểu hiện quá mức lãnh cảm, làm cho chồng cô ta không khơi dậy nổi hứng thú? Thứ ba có thể là người chồng đó có bóng ma tâm lý với việc tình ái, không thể tiến hành quan hệ bình thường?”

“Nếu.....nếu là cái thứ ba thì phải làm sao bây giờ?” Bạch Thủy Ương loại bỏ khả năng một và hai, điểm thứ ba Lâm Tử Lâm nói đến cô cũng chưa tìm thấy ở trên mạng.

“Xã hội bây giờ, áp lực của đàn ông so với phụ nữ lớn hơn rất nhiều, loại áp lực này cũng thường thể hiện ở trong chuyện quan hệ của vợ chồng, ví dụ như chỉ cần người nữ từng có một chút cự tuyệt hoặc phản kháng cũng đều sẽ làm cho đàn ông cho rằng mình thật thất bại, không được người nữ yêu thích, việc này xảy ra trong thời gian dài sẽ làm cho người nam có những hành vi không bình thường trong chuyện đó, ví như có người thích y tá, thích giáo viên, thích tiếp viên hàng không. Chị dâu chị thử nghĩ xem, một người hồi nhỏ từng bị giáo viên đánh quá nhiều nếu sau khi lớn lên có thể đem giáo viên đặt ở dưới thân hành hạ có phải hay không sẽ đặc biệt thỏa mãn?”. Lâm Tử Lâm phát biểu những lời lẽ sai trái của mình theo một cách hoàn toàn hợp tình hợp lý, giáo dục cho Bạch Thủy Ương những tư tưởng sai lầm.

“Ừm” Hình như là cũng có chút đạo lý, Bạch Thủy Ương gật đầu.

“Cho nên chị dâu, chị cần phải nói cho bạn của mình, đối mặt với người đàn ông như vậy thì phải đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không thể làm phật ý họ, nếu không thì đó chính là sát muối vào vết thương của bọn họ, trong chuyện tình ái còn phải chú ý đến việc đổi mới địa điểm cũng như tư thế cơ thể, phải tìm được cách làm cho đàn ông hưng phấn nhất như thế mới có thể làm ít nhưng hiệu quả không ngờ”.

Lâm Tử Lâm nói chuyện đạo lý rất rõ ràng, câu nào cũng có lý, cuối cùng còn không quên nói thêm một câu: “Chị dâu, em đã từng có nhiều bạn gái như vậy, chẳng lẽ những chuyện em phân tích vừa rồi có thể sai được sao? Đó đều là tuyệt đối đúng đắn.”

Thứ nhất không thể cự tuyệt, không thể phản kháng, tuyệt đối không thể biểu hiện một chút không vừa ý.

Thứ hai nếu muốn duy trì cảm giác kích thích tươi mới, tuyệt đối không để hẳn cảm thấy lạnh nhạt hay không thú vị.

Đây là hai điểm mà Bạch Thủy Ương rút ra từ những kiến giải của Lâm Tử Lâm, con thỏ nhỏ đã hoàn toàn bị ô nhiễm bởi sói già.

Hai điểm này chính là chú trọng vào tính chủ động từ phía nữ, chủ động thay đổi đa dạng phương thức hấp dẫn đàn ông, ở phương diện này Bạch Thủy Ương không có kinh nghiệm gì, nhưng cũng thật là cảm ơn những tiến bộ khoa học kỹ thuật, sự hòa nhập văn hóa quốc tế. Bạch Thủy Ương dành thời gian cả buổi chiều để tìm hiểu học hỏi, thiếu chút nữa là quên mất nấu cơm tối.

Bạch Thủy Ương ngâm mình trong bồn tắm không ngừng nhớ lại những tình tiết tình yêu trong phim hành động, làm xong một loạt hành động cổ vũ tinh thần mới đứng dậy mặc chiến bào, chiếc váy ngủ để lộ nhiều mảng da thịt trần trụi làm cô cảm thấy không tự nhiên, dường như muốn nhanh chóng chạy trốn lên giường, không đúng.....Cô mặc bộ này là muốn quyến rũ Thẩm Tương Tường, mới có một tí mà đã trốn lên giường thì hắn làm sao có thể nhìn thấy cái gì.

8. Chương 8

Bạch Thủy Ương đã đi đến bên giường, nhưng tự nhiên cứng hết người lại, giống như chân tay không còn nghe theo mình nữa, cô uống ừng ực một hơi hết sạch cốc nước lớn, ổn định nhịp tim rồi mới thông thả đến bên giường nằm xuống, chậm rãi kéo lấy chiếc chăn ở trên giường, nhưng không giống như mọi lần đem chăn trùm kín mít mà chỉ kéo một góc chăn đắp lên phía bụng.

Thẩm Tương Tường tuy đang cúi đầu đọc báo nhưng thỉnh thoảng vẫn ngẩng đầu lên ngắm Bạch Thủy Ương vài cái, cô gái này hôm cả bữa tối đều thất thần, mặt lại luôn đỏ lên không biết là đang suy nghĩ cái gì, bây giờ vừa mới bước ra đã áp dụng chiêu kia?.

“Thủy Ương, dạo này em đang thích cái gì sao?” Thẩm Tương Tường hỏi, chẳng lẽ cô lại nhìn trúng cái gì đắt giá?.

“Không có, thú nhồi bông trong nhà đã nhiều đến nỗi không đếm hết rồi, em thấy thế là quá nhiều rồi.” Bạch Thủy Ương nằm nghiêng mình, một tay nâng đầu, một tay khấn trương nắm lấy ga trải giường, trong đầu nhớ lại động tác Lâm Tử Lâm làm với cô nhân viên phục vụ, chuyển động con người mí mắt mở ra tung một cái liếc mắt mị hoặc về phía Thẩm Tương Tường.

“Thủy Ương, mắt em không thoải mái sao? Đèn sáng quá à? Vậy chúng ta ngủ sớm một chút đi.” Thẩm Tương Tường tắt đèn bên phía đầu giường mình, kéo Bạch Thủy Ương vào trong chăn, “Mấy hôm nay trở lạnh, dù đã mở lò sưởi nhưng vẫn nên đắp chăn kín vào.”

Bạch Thủy Ương chỉ trong nháy mắt đã bị bọc lại thành một cái kén, cô phồng má thở phì phò trong bóng đêm, tác chiến liên tục thất bại nhưng cô vẫn quyết không đầu hàng.

Cô nằm cọ cọ bên người Thẩm Tương Tường, đầu dựa lên vai hắn, hai tay thi ôm lấy cánh tay hắn, bộ ngực mềm mại kề sát ở mặt trên, đó là vũ khí lợi hại nhất của cô.

Đôi mắt trong trẻo của cô không ngừng chuyển động, nhớ lại những thứ đã viết ra, những vị trí mẫn cảm: lỗ tai, gáy, núm hoa, phía trong bắp đùi, hiện tại vị trí tiếp xúc thuận lợi nhất của cô chính vành tai và gáy.

Thẩm Tương Tường cảm thấy Bạch Thủy Ương hôm nay có chút khác thường, chẳng lẽ là do quá mệt mỏi? Trong đầu hắn cũng đưa ra vài suy đoán rồi lẳng lặng ôm cô đi vào giấc ngủ.

Nếu ngày mai vẫn vậy, thì có lẽ hắn nên tâm sự với cô.

Vành tai ướt giống như có cái gì đó liếm hắn.....

Cổ cũng như vậy, chẳng lẽ Bạch Thủy Ương nằm mơ mình ăn gì đó rồi tưởng cổ hắn là đồ ăn?

Thẩm Tương Tường thay đổi tư thế đêm Bạch Thủy Ương ôm phía trước, ngực kề sát lưng, cánh tay cường tráng ôm lấy eo cô.

Bạch Thủy Ương bé bỏng bị thay đổi tư thế, cô còn chưa có thành công đâu vậy nên liên tục xoay trái rồi xoay phải.

“Thủy Ương ngoan đừng động đây”. Hấn dùng giọng điệu dỗ trẻ con để nói.

Trong lòng Bạch Thủy Ương cảm thấy có bao nhiêu là thất bại, bây giờ các điểm mẫn cảm trên người hấn cô còn chưa chạm vào hết, trong sổ ghi chú cô còn ghi các lợi thế con gái như ngực cao, eo nhỏ, chân dài, toàn bộ những thứ đó cô đều có, eo thì đã bị ôm, còn Thẩm Tương Tường thì lại không có phản ứng gì, đôi chân dài vừa nãy cũng đã dùng để lượn qua lượn lại trước mặt hấn rồi, bây giờ chỉ còn.... ..

Cô nín thở, cầm tay hấn đặt lên ngực mình, rồi khe khẽ phát ra tiếng ngáy giả bộ ngủ.

Tốt lắm, tốt lắm, Bạch Thủy Ương mày làm tốt lắm, mày đang ngủ, không biết cái gì cả, mày chỉ đang chờ hấn biến thành sói đến ăn mình và không có phản kháng gì cả.

Lúc Bạch Thủy Ương còn đang đặc ý dạt dào, Thẩm Tương Tường liền cảm giác thấy không ổn lắm, tuy thứ trong lòng bàn tay mềm mại làm người ta lưu luyến, nhưng hấn cũng không muốn trong trời lạnh thế này mà ngày nào cũng đều phải đi tắm nước lạnh.

Nghe thấy tiếng ngáy nhẹ của Bạch Thủy Ương hấn nhẹ nhàng buông cô ra lùi về phía sau để làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Đêm dài yên tĩnh mà thê lương.

Tiếng rên rỉ thút thút từ bên kia truyền đến.

“Thủy Ương, Thủy Ương.....làm sao vậy? Mơ thấy gì sao?” Thẩm Tương Tường tiến đến chạm vào lại bị Bạch Thủy Ương đẩy ra, đầu ngón tay hấn còn cảm thấy ướt ướt.

Hấn hoảng tới mức lập tức ngồi dậy bật đèn, mất nhiều công sức mới có thể đem người bị chôn chặt trong chăn lôi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt làm hấn vô cùng đau lòng.

“Thủy Ương, Thủy Ương ngoan, đừng khóc, nói cho anh nghe ai bắt nạt em, để anh giúp em xử lí.” Hấn đem cô ôm vào lòng, đây là lần đầu tiên hấn thấy Bạch Thủy Ương khóc đau lòng như thế.

“Hu.....hu.... ..hu” Bạch Thủy Ương khóc mà không thể dừng lại, bắt đầu gào khóc thành tiếng, “Đều là anh, hu hu..... Đều là anh bắt nạt....”

“Anh?” Thẩm Tương Tường mờ mịt, hấn bắt nạt cô khi nào? Hấn rõ ràng là muốn thương yêu cô còn không kịp nữa là.

“Đều là anh....hu hu.....Đều là anh.....”

“Được, được, được đều là anh, đều là anh sai, Thủy Ương đừng khóc.”

Bây giờ Bạch Thủy Ương vẫn còn đang thút thút như một đứa trẻ con xấu tính, sau khi hấn vất vả dỗ dành trấn an thì tiếng khóc mới nhỏ dần.

“Bây giờ em có thể nói cho anh biết, anh đây đầu xỏ làm chuyện gì sai mới chọc em khóc đau lòng như vậy?”

Tay cầm lấy khăn giấy, vành mắt đỏ hoe, dù sao thì bộ dạng xấu xí như vậy cũng đã đều bị hấn thấy hết, Bạch Thủy Ương do dự một chút rồi mạch lạc nói thẳng ra, “Em dụ dỗ anh, nhưng tên đầu gỗ như anh ngay cả một phản ứng cũng không có.”

“Dụ dỗ ?” Thẩm Tương Tường vẫn không rõ nói: “Em dụ dỗ anh khi nào?”

Bạch Thủy Ương tức giận trừng mắt lườm hấn, tức giận nói: “mặc bộ váy ngủ gợi cảm đó không phải là dụ dỗ sao? Lại còn liếm tai, liếm cổ đều là những vùng nhạy cảm của đàn ông còn không phải là dụ dỗ sao? Lại còn, lại còn cầm tay anh đặt ở, đặt ở trên ngực, cái này không phải dụ dỗ sao? Nhưng phản ứng gì anh cũng không có, lại còn đẩy người ta ra.”

Bạch Thủy Ương phải nhận lấy một trận đả kích nghiêm trọng về tâm lý phụ nữ.

“Chẳng lẽ là em không gợi cảm sao? Là ngực không đủ lớn sao? Anh sờ thử xem, sờ thử xem, rõ ràng là rất lớn, một tay người ta cũng cầm không hết bộ ngực mình.”

Cô giận dữ cầm lấy tay hắn, để hắn sờ lấy bộ ngực của mình, lúc này tức giận lại bị cảm giác xấu hổ làm cho tan biến hết.

Thẩm Tương Tương ôm Bạch Thủy Ương vào trong lòng không để cô thấy bộ mặt khóc dở cười dở của mình, nếu không chắc chắn cô lại càng thêm tức giận.

Thì ra cả buổi tối đều quái dị là vì cô muốn dụ dỗ hắn, không biết vì sao Thẩm Tương Tương lại có một loại cảm giác như trong nhà đang nuôi con gái mới lớn vậy.

“Rất lớn, Thủy Ương của ta rất đầy đặn, ta đều biết hết.”

Cảm giác mềm mại trắng mịn trong lòng bàn tay, hắn ôm Bạch Thủy Ương lên trên đùi mình, “Như vậy em vẫn cảm thấy dụ dỗ ánh thấy bại sao?”

“Nhưng tại sao.....tại sao? Vì sao anh cũng không...”

“Thủy Ương ngoan.” Thẩm Tương Tương đem mặt giấu trên bờ vai của cô, ngửi mùi hương thơm ngát vương trên tóc, ngón tay đùa nghịch vài lọn tóc, “Bây giờ em không phải một Bạch Thủy Ương hoàn chỉnh, em đã quên mất mình trước kia rồi còn gì, nếu bây giờ anh thừa dịp chính em cũng không rõ ràng về bản thân mình mà để xảy ra quan hệ, khi em nhớ lại trước kia.....Thủy Ương nếu em nhớ được chuyện trước kia, em sẽ hối hận.”

Em đã quên trước kia mình đã yêu một người đàn ông sâu đậm như thế nào, em quên bản thân mình oán hận anh như thế nào, em đã quên....Thủy Ương, là anh không muốn em về sau càng thêm thù hận anh hơn nữa.

Thẩm Tương Tương đè nén quá nhiều tình cảm trong lời nói, Thủy Ương không rõ lắm chuyện lúc trước, cái cô rõ ràng duy nhất là bây giờ, cô biết hiện tại cô thích Thẩm Tương Tương, rất thích, vô cùng thích, thích nhiều đến mức tình nguyện đem tất cả hiến dâng cho hắn.

“Sẽ không, em chắc chắn sẽ không hối hận.”

Bạch Thủy Ương kiên định nói, cô đổi tư thế ngồi trên người hắn, ngọn đèn chiếu lên nửa thân hình gợi cảm, cô cầm tay hắn đưa đến nơi thầm kín nhất của mình.

“Thủy Ương, em.....” Thẩm Tương Tương nhìn Bạch Thủy Ương mà không thể tin, nhìn cô đang đỏ bừng mặt.

Ngay cả đi ngủ cũng đều là mặc váy ngủ dài in hình nhân vật hoạt hình, vậy mà chỉ vì quyến rũ hắn mà vợ hắn liền không mặc quần lót leo lên giường.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc xen lẫn vui mừng của Thẩm Tương Tương, cô biết mình đã thành công, quả nhiên đàn ông đều là động vật háo sắc.

Thẩm Tương Tương kích động nghiêng người đem Bạch Thủy Ương đè dưới thân, “Thủy Ương, em xác định không hối hận?”

Cô then thùng gật đầu với hắn.

Hắn liền kích động hôn lên môi, cô ngượng ngùng cầm lấy tà váy ngủ, “Tắt đèn.”

“Được, tắt đèn”

Trong phòng lại tối đen như mực, trong không khí chỉ còn lại âm thanh những nụ hôn của hai người.

Thẩm Tương Tương lại nhắm nháp đôi môi đỏ mọng, hơi thở hắn hỗn loạn đánh trên môi cô nói: “Thủy Ương, anh muốn hôn em”.

Rõ ràng là đã hôn rất nhiều lần, nhưng những lời nói này vẫn làm cho hai gò má cô đỏ ửng.

Thẩm Tương Tương liền hôn một cách thô bạo, dụ dỗ đầu lưỡi, mút môi trên của cô đến phát đau, nhưng cô vẫn không thể tự kiềm chế mà cổ tình sa vào trong nó.

Thân thể hai người chậm rãi nóng đỏ lên như lò lửa, rõ ràng mấy tháng nay bọn họ cũng vô số lần thân mật, nhưng cảm giác lúc này hoàn toàn khác.

Giờ đây Thẩm Tương Tường đã không còn cần phải đè nén, ham muốn mãnh liệt thô bạo hôn môi vợ mình, bàn tay hắn mang theo hơi thở nóng bỏng vuốt ve khuôn mặt, xuống đến cổ rồi bờ vai của cô, liên tục làm cho cô cảm thấy ý loạn tình mê.

Ngón tay hắn từ vai vuốt ve dọc xuống theo cánh tay, môi hắn nóng lên và không ngừng hôn.

Bạch Thủy Ương bị vuốt ve mà tay nắm chặt vào giường, cô cảm thấy giống như có cái gì đó từ phía trong mình chảy ra, một cảm giác quá mức xa lạ, thân thể cô sợ hãi run rẩy không ngừng.

“Tương Tường,... cảm giác rất kỳ quái.... ..” Lần đầu tiên bị như vậy, cô chỉ còn cách xin giúp đỡ từ người đàn ông đang cùng mình thân mật này.

Thẩm Tương Tường liền nhanh chóng hiểu được cơ thể Bạch Thủy Ương đang dần nổi lên khát vọng.

“Em ảm ướt.” Thẩm Tương Tường hạ thấp người than nhẹ bên tai cô “Là vì anh.”

Bạch Thủy Ương thẹn thùng không dám nhìn vào khuôn mặt kiêu ngạo tuấn dật của hắn, cô biết rằng bây giờ bất cứ động tác nào của mình đều có thể lấy lòng hắn.

... ..

Sóng gió qua đi, Thẩm Tương Tường xoay người đặt Bạch Thủy Ương đang ngất đi ghé vào người mình.

Hắn xoa xoa đôi mắt ảm ướt, hôn đôi môi cùng vành tai xinh đẹp của cô.

Bà xã, em vất vả rồi.

Người đàn ông bị đè nén bấy lâu nay đã được phóng thích, dục vọng đương nhiên không thể cứ như vậy mà hết được, hắn ôm cô đi vào phòng tắm, dập dờn màn nước mùa xuân.

Hôm sau, khi Bạch Thủy Ương tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, mà người đàn ông bên cạnh cũng đã đi làm.

Cô không biết tối qua họ đã làm bao nhiêu lần, cô không ngừng cầu khẩn hắn ngừng lại, lần nào hắn cũng cam đoan là lần cuối cùng, nhưng mà sau mỗi lần cuối cũng đều có những lần khác.

Người đàn ông này, thể lực sao có thể tốt như vậy không biết.

Cô đem khuôn mặt đang nóng lên giấu vào trong chăn, cơ thể dưới chăn sạch sẽ thoải mái, là Thẩm Tương Tường đã giúp cô tắm rửa sạch sẽ, lại còn làm một bữa sáng ấm áp đặt ở đầu giường, làm cho trong ngực cô thấy ngọt ngào như mật.

Bạch Thủy Ương bước xuống giường, hai chân còn chưa chạm xuống sàn thì đã té lăn ra, đùi bủn rủn không còn sức lực, cô liền chu chu cái miệng lên nói: “Rõ ràng bên ngoài lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, trên giường cũng không phải là không không chế được, nhưng đối với chuyện hạ lưu này mà nói thì đặc biệt thích.... .., đồ hai mặt.

Bạch Thủy Ương ngoài miệng thì oán trách lại còn cắn một miếng sandwich thật to cho hả giận, nhưng hai mắt cong cong lấp lánh sáng ngời.

Thẩm Tương Tường thì lại ngoài ý muốn đến công ty muộn mất nửa giờ, thư kí luôn đi theo bên người cũng không đoán ra nguyên nhân đến muộn lần này của hắn.

“Xếp Thẩm, anh không khỏe sao?” Ngoài nguyên nhân này ra, cô không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

“Không có”. Hắn kí xong toàn bộ tài liệu rồi đưa cho thư kí, “Cuộc họp thường kì giữa các phòng ban vẫn theo thường lệ, một tiếng nữa tiến hành, ngoài nội dung chính ra tôi nghĩ sẽ nghe một chút ý kiến về dự án phát triển mới của công ty, cô thông báo đến các bộ phận để chuẩn bị đi.”

“Vâng”. Chỉ có một tiếng, xem ra bọn họ sẽ tha hồ mà bận rộn.

Thư kí cầm xấp tài liệu đi ra ngoài, dù sao cũng cảm thấy tổng giám đốc có cái gì đó không bình thường, đúng rồi, lúc này hắn vừa đi vào văn phòng vừa cười.

Chẳng lẽ có liên quan đến cuộc điện thoại kia? Hắn luôn ghét nhất là khi họp mà có điện thoại cắt ngang thế mà hôm đó lại tự nhiên lại nhận điện thoại, không biết là ma lực của thần thánh phương nào, tự nhiên lại có thể làm tan chảy tổng giám đốc băng giá của cô.

Thứ kí đang cầm điện thoại thì lại thấy một người không nên xuất hiện vào lúc này lại có mặt ở đây Lâm Tử Lâm, cô nhìn đồng hồ trên tay, mười giờ đúng, lúc này không phải hắn vẫn là nên nằm trong vòng tay phụ nữ sao, sao lại có thể xuất hiện sớm như vậy?

9. Chương 9

Lần này cô không cản lại mà trực tiếp đưa hắn vào văn phòng Thẩm Tương Tường.

“Xem ai đó hôm nay thật là đường quan rộng mở nha”. Lâm Tử Lâm đặt mông ngồi trên ghế sofa, chân dài vắt duỗi ra đặt trên bàn uống trà, hắn đây thật sự là rất thích cái bàn này mà, độ cao thật chuẩn, sau này chắc hắn cũng cần mua một cái thế này ở nhà mới được.

“Làm sao mà có thể đến sớm như vậy? Chắc là bị cô nào thả ra, không lẽ ngài Lâm đây tuổi vẫn còn trẻ mà thận đã bắt đầu suy?”

“Phi! Cậu mới yếu thận đấy, đúng là đồ vong ơn phụ nghĩa, nếu không phải ngày hôm qua tôi đây vì bà xã cậu mà ra sức chỉ điểm, cậu nghĩ rằng mình có thể cả vật thể thoải mái như vậy sao?”. Lâm Tử Lâm chỉ thẳng vào mặt Thẩm Tương Tường mà mắng.

Câu nói này rút cuộc đã khơi dậy được hứng thú của Thẩm Tương Tường, “Cậu gặp cô ấy khi nào?”

“Hôm qua, lúc đó bà xã cậu vẫn còn ngồi ngẩn cả người trong tiệm cà phê, mình còn cho rằng cô ấy hồng hạnh vượt tường ngồi đó đợi tình nhân, không ngờ bà xã cậu lại có thể ngồi yên một tư thế trong suốt một giờ đồng hồ, nếu tớ không đi xuống nói chuyện không biết cô ấy còn định ngồi đến khi nào.”

“Sau đó thì sao?”. Bạch Thủy Ương là do rất cô đơn nên mới ngồi ngẩn người ở quán cà phê sao?

“Bà xã cậu hỏi mình một vấn đề, là vì sao đã là vợ chồng mà giữa hai người vẫn không xảy ra chuyện quan hệ, cậu nói xem người bà xã cậu ám chỉ đến là ai?”

Sắc mặt Thẩm Tương Tường trở nên buồn bã, hắn không thích Bạch Thủy Ương cùng với Lâm Tử Lâm nói chuyện với nhau về những đề tài tế nhị như vậy.

“Nhưng cứ yên tâm mình đã dùng cả loạt các chiêu thức để huấn luyện vợ cậu rồi, thế nào? Tối qua hưởng thụ đủ chứ?” Lâm Tử Lâm nhún mày nheo mắt, ra vẻ ta đây rất giỏi trong chuyện này vậy.

Không trách được là tối qua Bạch Thủy Ương kì quái như vậy, thì ra tất cả đều bị tên quái thái này ô nhiễm.

“Từ nay về sau mình sẽ dạy Thủy Ương tốt nhất là nên cách xa cậu một chút, để miễn khỏi phải học được những thứ không đúng đắn.” Thẩm Tương Tường nói.

“A cái tên vong ơn phụ nghĩa này qua cầu rút ván hả? Cậu xem ánh mắt chan chứa xuân tình, trước mắt có bóng đen, xem ra tối qua chiến đấu oanh liệt nhỉ, thế nào? Bạch Thủy Ương hưởng vị thế nào hả?”

Lâm Tử Lâm còn chưa nói xong, Thẩm Tương Tường liền nhấn xuống phím call phân phó cho thư kí bên ngoài: “Đưa anh Lâm ra ngoài”.

“Này, này, này cái tên lòng lang dạ sói này!”

Cuộc sống như là dĩ vãng, thời tiết thì càng ngày càng lạnh trong lúc đó tình cảm của Thẩm Tương Tường và Bạch Thủy Ương thì lại liên tục tăng nhiệt.

Làm việc điên cuồng nhưng lại không tăng ca, mỗi ngày đều về nhà ăn bữa tối tình yêu cùng vợ, buổi tối lại có bà xã ủ ấm giường, mỗi ngày của Thẩm Tương Tường đều cảm thấy vừa tiêu dao lại vừa thỏa mãn,

ngoại trừ việc Bạch Thủy Ương vẫn vô cùng bảo thủ trong chuyện tình ái ra thì hẳn hình như chẳng có gì phải phàn nàn.

Cũng vì Bạch Thủy Ương không thích những thứ như trang sức hay hàng hiệu, vậy nên Thẩm Tương Tường lại đành phải chọn lựa những thứ khác để làm quà tặng chẳng hạn như một chiếc bình hoa nhỏ, Bạch Thủy Ương rất thích hoa cỏ, nhìn cái ban công đầy hoa của bọn họ liền có thể nhìn ra điều đó; hoặc là khích lệ cô ấy mỗi khi có món mới, mang cô ấy ra ngoại ô chơi vào cuối tuần hay buổi tối liên tục gọi bà xã, bà xã là đều có thể làm Bạch Thủy Ương vui vẻ.

Đôi lúc hẳn cũng hỏi cô rằng liệu ngày nào cũng như vậy có phải là sẽ rất nhàm chán hay không, nhưng Bạch Thủy Ương không chút do dự nói: “Sẽ không đâu, mỗi ngày đều đi loanh quanh nhà như vậy em thấy rất thoải mái”.

Trong nhà có cô, có hẳn cô thật vui vẻ.

Lau xong sàn nhà Bạch Thủy Ương vươn vai vặn vẹo một chút, nhìn mặt sàn trơn bóng khuôn mặt cô liền tươi cười vừa lòng, ngày nào cũng như vậy cô thực thỏa mãn.

Bạch Thủy Ương lại cầm bình hoa đi thay nước, hoa đã héo gần hết nhưng cô luyến tiếc quăng đi, đây là bó hoa đầu tiên Thẩm Tương Tường tặng, thậm chí cô còn học cả cách làm hoa khô rồi cất một bông vào trong nhật kí.

Chuông cửa vang lên, Bạch Thủy Ương bỏ bình hoa đó đi ra mở cửa.

“Mẹ đến rồi à?”. Bạch Thủy Ương cầm lấy thứ gì đó trong tay của mẹ đặt một bên rồi ngồi xuống giúp bà đổi dép lê để bà khỏi phải cúi xuống.

Bạch Thủy Ương không biết tình cảm của mình và mẹ thế nào, nhưng bây giờ cô và mẹ mình rất thân thiết, mỗi tuần cô đều về nhà mẹ để cùng bà đi dạo, nói chuyện tâm sự.

“Mấy hôm nữa mẹ cùng ba con ra nước ngoài du lịch nên đến nói cho con biết trước một tiếng không lại mất công đến rồi lại đi về.” Bạch phu nhân nhận lấy ly trà hoa, nhìn con gái cười dịu dàng. Tuy Bạch Thủy Ương bây giờ đã hoàn toàn thay đổi nhưng thấy con gái lại hạnh phúc hơn trước kia bà liền thấy rất vui lòng.

“Thật sao? Mẹ nhớ phải mua quà về cho con đấy.” Bạch Thủy Ương ôm lấy tay mẹ mà làm nũng.

“Con bé này muốn quà như vậy thì cùng Tương Tường du lịch một chuyến không phải tốt hơn sao.” Bà Bạch vỗ nhẹ tay con.

“Con không cần, ra nước ngoài mệt chết đi được.” Thật ra cô biết Thẩm Tương Tường căn bản là bận rộn lắm sao mà có thời gian đi chơi cùng mình, nên cô chỉ lấy cớ mà thôi.

Bà Bạch bắt đắc dĩ lắc đầu, hai mẹ con tựa đầu cùng nhau nói mấy chuyện linh tinh.

Lúc bà Bạch ra về Bạch Thủy Ương bỗng nhiên nói: “Mẹ chờ con một chút, đi vào đây với con.”

Cô dẫn mẹ vào phòng ngủ, lấy một chiếc hộp nhỏ ở trên bàn trang điểm, “Mẹ, mẹ mở ra xem có thích không.”

Trong hộp là một chiếc kim cài áo tinh xảo.

“Gần đây con có tham gia khóa học dạy làm mấy thứ linh tinh như kim cài áo với dây chuyền, cái này cũng không có gì đắt đỏ cả mẹ đừng chê đấy.” Bạch Thủy Ương vừa nói vừa đeo vào giúp bà.

Chiếc kim cài áo với bông hoa hồng màu vàng phối hợp với chiếc lá màu xanh, Bà Bạch vuốt ve kim cài áo, khóe mắt ẩm ướt, “thích, rất thích.”

Bạch Thủy Ương thấy như thế mới yên tâm, rồi lại lấy trong tủ quần áo ra một gói to màu trắng, “Mẹ, cái áo bông này con may cho ba, định mấy hôm nữa mang sang, ba mẹ đi nhớ chú ý sức khỏe đấy, chơi vui về nữa nha.”

“Được, được con gái mẹ thật hiểu chuyện.” Bà Bạch nhìn khuôn mặt không chút son phấn của con gái, mắt lại đỏ lên, lúc ra cửa mới thấy cái cửa phòng phía đối diện liền hỏi: “Thủy Ương phòng đó là phòng gì ? Sao lại luôn đóng cửa thế?”

“Con cũng không biết, Tương Tường nói là phòng đó mất chìa khóa rồi, dù sao thì phòng đó cũng không dùng đến nên cũng cứ đóng như vậy.” Bạch Thủy Ương vừa giúp bà Bạch quàng khăn vừa nói.

“Vậy à, nếu đã khóa rồi thì cứ để nó khóa đi.” Bà Bạch nhìn đắm chiêu nói.

Bạch Thủy Ương đưa mẹ xuống lầu, lái xe đã chờ sẵn ở dưới.

Lên xe rồi nhưng Bà Bạch vẫn nắm tay Bạch Thủy Ương nói: “Dù con có thể nhớ lại hay không thì con vẫn vĩnh viễn là con gái ngoan của mẹ.”

Vất vả mang thai mười tháng, người mẹ vẫn luôn là người có thể cảm nhận được những cảm giác mà người khác không thể nhận thấy.

Noel đang đến gần, thời tiết ngày càng lạnh, trên đường không khí lễ hội đang dần lan tỏa. Bạch Thủy Ương vẫn làm những công việc như ngày thường, cô xách một túi to đứng chờ ở trạm xe buýt, tuy rằng Thẩm Tương Tường đề nghị phải giúp cô mua một chiếc xe mới nhưng cô lại không nhớ lái xe thế nào vậy nên xe buýt vẫn là tốt nhất vừa rẻ vừa tiện nghi.

Bỗng nhiên một thanh niên phát tờ rơi giả dạng ông già Noel tiến lại gần.

“Chào tiểu thư? Chúng tôi là tình nguyện viên của bệnh viện thành phố, sắp đến Noel, chúng em muốn mang đến cho các em nhỏ một buổi lễ Noel, nhưng lại không đủ nhân lực, chị có muốn tham gia cùng chúng tôi không?”. Người thanh niên đưa tờ rơi cho Bạch Thủy Ương, trên đó có in vài khuôn mặt trẻ con rất ấn tượng, tuy là ở trong bệnh viện nhưng những khuôn mặt non nớt đó lại vẫn tươi cười xán lạn, làm Bạch Thủy Ương cũng thấy vui lây.

Trên đó còn in thêm một vài yêu cầu đối với tình nguyện viên, cô thấy hầu hết đều phù hợp với mình.

“Chị thấy thế nào, đến tham gia cùng chúng tôi nhé?”. Cậu thanh niên cố ý hạ thấp giọng nói chuyện rồi lại làm thêm một động tác mời gọi rất khoa trương chọc cho Bạch Thủy Ương cười.

“Tôi thấy cũng hay lắm nhưng vẫn muốn về nhà thương lượng trước với người nhà một chút.” Bạch Thủy Ương cầm lấy tờ giấy cười đáp lại.

“Đương nhiên, phụ nữ vẫn nên hỏi ý kiến của chồng trước, nếu ông xã không đồng ý, tôi cũng không ngại cùng cô bỏ trốn đâu.” Cậu thanh niên vuốt vuốt chòm râu giả giọng như một ông già nói, nói xong cũng không quên nháy mắt với cô một cái rồi nhảy bên lên đi về phía bên kia, tay hắn cầm theo vài quả bóng bay đưa cho mấy em bé ven đường.

Tình nguyện viên đúng là một công việc không tồi.

Hôm nay sau khi cơm nước tắm rửa xong, Thẩm Tương Tường vẫn nằm dựa vào đầu giường đọc tạp chí và tin tức kinh tế, Bạch Thủy Ương nằm dựa vào bờ vai hắn nghịch nghịch đuôi tóc của mình, mắt cô cứ liếc nhìn hắn hết lần này đến lần khác, rõ ràng là muốn nói nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Thẩm Tương Tường bất đắc dĩ thở dài trong lòng, đến bây giờ Bạch Thủy Ương vẫn không thể hoàn toàn thẳng thắn mở lòng với hắn, hắn tắt tivi, cầm lấy đuôi tóc của cô vuốt ve trong lòng bàn tay mình.

“Toàn thân em từ trên xuống dưới đều là của anh, em không biết sao?”

Bạch Thủy Ương ngay lập tức đỏ mặt, bây giờ còn không tắt đèn đi ngủ thì làm sao mà nói ra được?

“Nói đi, có chuyện gì muốn nói cùng anh?”

“Sao anh biết?” Bạch Thủy Ương ngạc nhiên nhìn thẩm Tương Tường, “Chẳng lẽ anh biết thuật đọc tâm?”

“Anh không biết thuật đọc tâm nhưng đối với em hiểu rất rõ, chỉ cần có chuyện gì lo lắng thì em chắc chắn sẽ tra tấn tóc mình, anh cũng không hy vọng vợ mình có một cái đầu trọc lốc đâu.”

Một câu nói đùa ngay lập tức làm tâm trí hiểu kì của Bạch Thủy Ương đang dâng lên bị đánh bẹp xuống,

“Thực ra cũng không có chuyện gì to tát, hôm nay lúc đi chợ có người phát tờ rơi tuyển tình nguyện viên của bệnh viện, anh thấy thế nào?”.

“Em muốn đi?” Thẩm Tương Tường chăm chú nhìn vẻ mặt dè dặt cẩn trọng của Bạch Thủy Ương, hẳn rất vui khi thấy cô coi trọng ý kiến của hắn như vậy.

“Vâng, em muốn đi chăm sóc mấy đứa nhỏ, dù sao thì cũng rảnh rồi, anh yên tâm em tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến việc nấu cơm dọn nhà.” Bạch Thủy Ương còn giơ cả tay lên để thề.

“Nếu anh không muốn thì sao?” Thẩm Tương Tường hỏi ngược lại.

“Nếu vậy....Nếu vậy em sẽ làm cho anh đồng ý thì thôi”.

Thẩm Tương Tường buồn cười nhìn khuôn mặt tức giận của vợ mình rồi tắt đèn ôm cô nằm xuống.

“Vậy thì cho anh thấy năng lực của em đi, bà xã”.

“Được thôi ông xã, em nhất định làm cho anh vô cùng hài lòng.”

Mỗi lần chỉ cần Thẩm Tương Tường gọi cô là bà xã, Bạch Thủy Ương liền biết là hắn muốn, cô cũng chỉ có những lúc đó mới gọi hắn là ông xã.

Điều này dường như đã trở thành bí mật nhỏ của hai người bọn họ.

Sau khi Bạch Thủy Ương trải qua một phen “cố gắng”, cô đã rất nhanh chóng vinh dự trở thành tình nguyện viên đầu tiên của bệnh viện trung tâm thành phố.

Trong bệnh viện có vài đứa trẻ cần phải trị liệu dài hạn, Bạch Thủy Ương nghe các tình nguyện viên khác nói có thể các em nhỏ đó có thể sẽ không được xuất viện, cả đời đều phải ở trong bệnh viện rồi đợi đến lúc kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi cũng là tại nơi đây.

Cô tham gia huấn luyện, học cách để cùng những đứa trẻ đó hiểu nhau, làm thế nào để trấn an tâm trạng nôn nóng của chúng, và quan trọng nhất là làm thế nào để bồi dưỡng sự tin tưởng của chúng.

Hôm nay là ngày đầu tiên Bạch Thủy Ương chính thức bắt đầu làm việc, sáng sớm Thẩm Tương Tường lái xe đưa cô đến bệnh viện.

“Không cần miễn cưỡng, nếu không quen thì mình trở về nhà, ở trên phương diện hoạt động xã hội này công ty cũng quyên góp rất nhiều tiền rồi, nhiệt tình cũng không kém em đâu.” Thẩm Tương Tường cảm nhận được Bạch Thủy Ương có vẻ khẩn trương, lo lắng liền nói.

“Không sao, em nhất định có thể làm được, anh cũng không được đổi ý, anh đã答应 để em đi làm rồi đấy.”

Thẩm Tương Tường nhìn Bạch Thủy Ương kiên định, thoải mái đi vào bệnh viện rồi mới quay xe rời đi.

Cô dừng thang máy ở tầng bảy, buổi sáng ở bệnh viện cũng không có nhiều y tá bác sĩ, bệnh nhân cũng thế, nhưng có một đứa trẻ bất ngờ bị phát tác hen suyễn, các cô y tá đều vây quanh hỗ trợ.

Bạch Thủy Ương cũng chưa kịp giới thiệu mình cũng như làm quen với mọi người nên cũng chỉ đành ngồi nhìn mọi người đi qua đi lại trước mặt mình. Từ sâu phía trong hành lang truyền đến tiếng hít thở, khung cảnh ồn ào bên ngoài hoàn toàn không thể nghe thấy nhưng nó lại xuất hiện rõ mồn một bên tai Bạch Thủy Ương, cô nhìn về phía ấy, cuối hành lang là một nhà vệ sinh, một đứa trẻ mặc quần áo bệnh nhân nằm gục trên đất, ôm ngực kịch liệt thở hổn hển, giống như đang không thể thở được.

Cô lập tức chạy qua đỡ đứa trẻ rồi gọi to: “Bác sĩ, bác sĩ, bác sĩ!”

Cô không biết mình phải làm gì, nhìn khuôn mặt khó chịu của đứa bé lòng cô cũng cảm thấy quặn đau, không kịp suy nghĩ hai tay của cô như có trí nhớ một bên nới lỏng cổ áo giúp nó dễ thở hơn, một bên trấn an tinh thần hoảng sợ của nó.

“Đừng sợ, từ từ rồi sẽ đến, thở ra, hít vào, thở ra, hít vào, từ từ họ sẽ đến, không cần gấp.”

Lúc đợi bác sĩ cùng y tá chạy đến, Bạch Thủy Ương liên tục đỡ đứa nhỏ cho đến lúc bác sĩ y tá đến đưa nó đi, họ mang đứa bé đến một phòng bệnh rồi đeo bình dưỡng khí vào, sau khi mọi việc giải quyết

xong xuôi cô mới yên tâm thở phào một hơi.

10. Chương 10

Bên cạnh có vài tình nguyện viên khác đứng vỗ vỗ lưng cô, “Yên tâm, ở đây những chuyện thế này thường xuyên xảy ra, vừa rồi cậu xử lý rất khá đấy.”

“Ừm, đứa bé này bị sao vậy ?” Bạch Thủy Ương hỏi.

“Thằng bé này đã mười lăm tuổi rồi, không ngờ đúng không ?”

Bạch Thủy Ương gật đầu, thoát nhìn thì bộ dáng của đứa bé này cùng lắm cũng chỉ tám, chín tuổi.

“Thằng bé bị bệnh tim bẩm sinh, nghe nói lúc đó gia cảnh còn khá giả, cả nhà đều dốc tiền để chữa trị cho nó, đến năm được sáu tuổi thì lại bị viêm màng não gây ảnh hưởng đến trí lực, nhưng người nhà thằng bé vẫn không bỏ cuộc, vẫn chạy chữa cho hy vọng nó có thể sống lâu hơn một chút. Lúc được tám tuổi thì ba mẹ nó đều gặp tai nạn giao thông rồi chết, chỉ để lại thằng bé với chị của nó, lúc đó người chị cũng chỉ tám mười sáu tuổi, vừa học trung học vừa làm thêm khắp nơi lấy tiền chữa bệnh cho em, một đứa trẻ nuôi một đứa trẻ bị bệnh, có bao nhiêu vất vả cũng chỉ có hai người họ mới biết.

Nửa năm trước bệnh tim của thằng bé tái phát, chị nó phải gom góp lung tung mới có tiền đưa nó đến bệnh viện, bác sĩ nói đứa bé này cần phải làm phẫu thuật nếu không thì khó mà sống qua được hai tháng, nhưng chi phí phẫu thuật sao có thể chỉ bằng mấy đồng tiền làm thêm mà đủ được, đứa chị thất thần bỏ đi rồi không thấy về nữa.”

“Người chị bỏ rơi thằng bé sao ?” Bạch Thủy Ương nghe xong trong lòng thấy vô cùng khó chịu, nặng nề.

“Không, cô ấy đã chết, xảy ra tai nạn giao thông rồi chết, đứa bé này cuối cùng người thân chẳng còn ai, cũng không biết có phải là may mắn hay không mà người gây ra tai nạn lại là kẻ có tiền, sau khi biết tình trạng của thằng bé liền giúp nó thực hiện phẫu thuật, chi phí tại bệnh viện bấy giờ của nó đều do họ đó trả, đôi lúc thằng nhỏ cũng thấy người là gọi chị, cũng không biết là nó có thật sự nhận thức được hay không, chỉ sợ là nhớ, nhưng chị của nó cũng không trở về được.”

“Nó, nó tên là gì ?”

“Giang Phán Xuân, là hy vọng, mong chờ mùa xuân.”

Nước mắt Bạch Thủy Ương tự nhiên cứ thế tuôn ra, cô không biết bản thân mình đang khóc cái gì, chỉ là trong lòng cảm thấy rất đau đớn, không thể nào mà không nhớ nước mắt của mình, vì đứa nhỏ đang thương này, vì người chị đã chết, mà cũng vì cái gia đình đáng thương kia.

Bạch Thủy Ương đã ngồi nguyên một ngày ở bệnh viện, Giang Phán Xuân cũng không có tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bên dưới chụp dưỡng khí của nó làm cho người ta đau xót vô cùng.

Tiếng mở cửa vang đến, cô xoa xoa nước mắt.

Thẩm Tương Tường bước vào cửa nhưng không thấy vợ mình ra đón, liền đi vào nhà thì thấy Bạch Thủy Ương ngồi ở phòng khách xoay lưng về phía hắn, tay giống như đang lau nước mắt.

Hắn bước đến cô liền hơi nghiêng người để giấu đi đôi mắt đỏ hoe “Làm sao vậy ? Đã xảy ra chuyện gì ?”.

“Hu...hu...hu” Cô nhào vào trong lòng hắn, nước mắt không ngừng chảy, cô làm thế nào cũng không nhịn được, “Xin lỗi.....Em quên nấu cơm tối rồi.”

“Là chuyện này sao ? Chuyện này cũng không đáng để em khóc đau lòng như vậy, chúng ta ra ngoài ăn cũng không sao.”

“Không phải, không phải, là bệnh viện.....Trong bệnh viện có một đứa trẻ thật đáng thương.” Bạch Thủy Ương nghẹn ngào khóc làm cho âm thanh cũng trở nên đứt quãng.

Thẩm Tương Tương ôm cô đi vào phòng tắm, lấy khăn bông giúp cô lau mặt, “Anh đồng ý cho em đến bệnh viện là để cho em đỡ thấy buồn chán, chứ không hy vọng nhà chúng ta bị ngập nước thế này.”

“Nhưng nó rất đáng thương..... thật rất đáng thương.”

Cô không ngừng nói đáng thương, nước mắt vừa mới lau khô giờ lại chảy ra.

Thẩm Tương Tương bắt đầu dĩ cầm khăn uy hiếp: “Nếu còn khóc, thì em đừng nghĩ đến chuyện đến bệnh viện làm tình nguyện nữa.”

Tiếng khóc ngay lập tức nhỏ đi, Bạch Thủy Ương bĩu môi không ngừng thút thít, “Em mới không thèm nghe lời anh, em muốn đi bệnh viện.”

“Tốt, đừng khóc đừng khóc, nó đáng thương, anh đây không đáng thương sao, ông xã em vất vả làm việc một ngày, về nhà không những không có cơm ăn lại còn phải đối phó với bà xã khóc như thác đổ thế này, em nói xem có đáng thương hay không?”. Hần học giọng điệu trẻ con của cô nói.

“Anh đói rồi à?” Bạch Thủy Ương giương đôi mắt xung húp ngược ngừng hỏi, cô tự nhiên lại khóc đến quên cả thời gian.

“Đói, rất đói, chỉ là bây giờ lại nghiêm trọng hơn vì đau lòng.”

“Đau lòng, chẳng lẽ lại đổ bệnh sao? Không được, chúng nhanh đến bệnh viện, bệnh tim rất nghiêm trọng, nhất định phải cẩn thận kiểm tra một lần mới được.”

Thẩm Tương Tương vội vàng ôm chặt lấy thân mình Bạch Thủy Ương, “Nước mắt của em đều rơi ở trong tim anh, em nói xem có thể không đau lòng sao? Chẳng lẽ Thủy Ương của anh thật sự là làm bằng nước?”

“Đáng ghét” Bạch Thủy Ương cười mắng.

Ngày thứ hai, Bạch Thủy Ương không phải tham gia lớp học nào, nhưng sau khi Thẩm Tương Tương rời nhà cô cũng đi đến bệnh viện, cô tới rất sớm, cùng vài bác sĩ y tá quen biết hôm qua chào hỏi, rồi lại ngồi bên giường đứa nhỏ kia, nhìn đôi tay bé nhỏ của nó phải buộc dây truyền dịch, mắt cô cảm thấy cay rát, nhưng cô không thể khóc, nếu về bị Thẩm Tương Tương phát hiện nhất định sẽ không cho cô tiếp tục đến bệnh viện.

Ngón tay nhỏ bé của Giang Phán Xuân giật giật, Bạch Thủy Ương vui mừng nhìn cậu bé nhỏ giọng hỏi: “Em tỉnh rồi?”

Giang Phán Xuân nằm trên giường không nói, nhìn cô như muốn hỏi chị là ai.

“Chào em, chị là Bạch Thủy Ương, chị là người chăm sóc em, nếu em muốn có thể coi chị như chị gái, trong nhà chị là con một, nếu em đồng ý làm em trai chị, chị sẽ rất vui.”

Cô nắm lấy ngón tay tinh tế của đứa bé cùng nó bắt tay, “Chúng ta bắt tay là chính thức công nhận đây nhé.”

Bạch Thủy Ương nói chuyện cùng bác sĩ phụ trách của Giang Phán Xuân, bác sĩ nói trừ khi làm phẫu thuật thay tim nếu không thì đứa trẻ này có thể sống được bao lâu cũng không ai có thể đoán được.

Trước kia Giang Phán Xuân cũng có nói chuyện, nhưng từ sau khi chị gái qua đời thì thằng bé không còn muốn nói chuyện với ai, thỉnh thoảng có nói một hai câu nhưng nhiều nhất cũng chỉ là từ chị.

Gần đây thời gian rảnh rỗi của Bạch Thủy Ương hầu hết đều dành để ở bên cạnh Giang Phán Xuân.

Thẩm Tương Tương không thích cô thường xuyên đến bệnh viện, cho nên cô vừa phải lo tốt chuyện trong nhà vừa phải để ý đến con mắt lợi hại của Thẩm Tương Tương, bây giờ cô cũng không dám tùy tiện khóc, cũng không dám đem chuyện xảy ra ở bệnh viện nói với hần sợ hần từ trong lời nói của cô nghe là manh mối gì đó.

Lễ Noel đang đến càng gần, bệnh viện cũng giúp các em nhỏ chuẩn bị một bữa tiệc Noel nhỏ vào buổi tối, Bạch Thủy Ương liền tích cực giúp đỡ chuẩn bị, cô thật sự rất muốn tham gia bữa tiệc, nhưng cái cần thu phục không phải bệnh viện mà là người đàn ông ở nhà kia.

Cô ghé vào trên người Thẩm Tương Tường thở hổn hển, hai gò má phồng hồng.

Thẩm Tương Tường vuốt ve gương mặt ướt đầm mồ hôi của cô, dư vị của Bạch Thủy Ương vừa rồi cười lên người, cảm giác dự vọng phập phồng ở phía trên của hắn vẫn còn đọng lại, việc này đối với bà xã bảo thủ của hắn quả là bước đột phá không nhỏ.

“Hôm nay sao lại đột nhiên chủ động như vậy ?” Từ trong tư vị tuyệt vời vừa rồi thần kinh miễn cảm của hắn đã phát giác ra điều gì, nhưng hắn cũng không muốn vạch trần.

“Ông xã anh có thích không ?” Bạch Thủy Ương ngẩng đầu ngắm Thẩm Tương Tường, mỉm cười lấy lòng.

“Thích, em như vậy rất xinh đẹp.” Thẩm Tương Tường thành thật trả lời.

“Vậy anh có muốn thêm một lần nữa không ?” Bạch Thủy Ương cử động chân vuốt ve thân thể Thẩm Tương Tường vừa mới bình ổn dự vọng sau khi phát tiết.

Thẩm Tương Tường đè chân Bạch Thủy Ương lại, “Đủ rồi, cơ thể em lại chịu không nổi đâu.”

Hắn thương tiếc vuốt ve bông mắt đen của cô, làn da Bạch Thủy Ương rất trắng chỉ cần một chút quàng thâm là có thể thấy rõ, gần đây cô đang làm những gì hắn không phải không biết, chỉ là không muốn nói ra, nếu cô thích thì cứ để cô làm vậy.

“Ông xã mấy ngày nữa là đêm Bình an, buổi tối em có thể đến bệnh viện dự tiệc Noel không ?”

Rốt cuộc đã đến nội dung chính, vợ của hắn cố gắng cả buổi tối thì ra là để hắn đồng ý cho cô tham gia cái tiệc Noel chó má gì đó.

“Hả ? Không muốn đi cùng anh sao ?”. Đây chính là đêm Noel đầu tiên của bọn họ.

“Ông xã, em cam đoan trước mười hai giờ nhất định sẽ trở về cùng anh trải qua đêm Bình an, sau đó cùng nhau qua lễ Noel, ông xã có được không ?”

“Ngủ đi”

“Ông xã có được hay không ? Em chỉ đi một chút, trước mười hai giờ sẽ về mà.”

“Em cố gắng như vậy anh có thể nói không được sao ?”

“Ông xã, anh là tốt nhất !”

Ông chồng mạnh mẽ cuối cùng cũng không thể chống lại được màn vây hãm mềm mại như nước này.

Đêm trước đêm Bình an, đây là đêm lạnh nhất kể từ đầu mùa đông nó làm cho đêm Bình An càng tăng thêm hương vị.

Lúc Thẩm Tương Tường rời nhà đi làm hôm đó, Bạch Thủy Ương đích thân tự mình quần khăn ở ngoài vành cổ áo măng tô của hắn, nhón mũi chôn giữ chặt khuôn mặt hắn rồi hôn lên môi.

“Đừng quên cam kết của mình.” Thẩm Tương Tường nét mặt không chút biểu cảm cầm lấy cặp tài liệu ra ngoài đi làm.

“Nhất định không quên, tuyệt đối khẳng định sẽ về trước mười hai giờ.” Bạch Thủy Ương vẫy vẫy tay nhìn bóng lưng của hắn khuất dần, tuy biết rằng Thẩm Tương Tường không thể cùng cô trải qua đêm Bình an thì chắc chắn không vui trong lòng, nhưng cô thực sự rất muốn tham gia bữa tiệc đó, hoặc cũng có thể nói là cô rất muốn cùng Giang Phán Xuân cùng nhau trải qua đêm Bình An, đứa bé đó ngoài ý muốn đã níu chặt lấy lòng của cô.

Bạch Thủy Ương đi vào bếp, lấy đồ trong tủ lạnh ra chuẩn bị nấu ăn, cô là người phụ trách nấu cơm cho buổi tối hôm nay, đồ ăn của trẻ con rất chú trọng đến dinh dưỡng và vệ sinh, Bạch Thủy Ương không muốn mua thức ăn bên ngoài nên tất cả đều là tự tay cô chuẩn bị.

Bên kia, vừa bước vào thang máy Thẩm Tương Tường kéo kéo lại khăn quàng trên cổ, khước miệng lại bất tri bất giác cong lên, món quà đầu tiên Bạch Thủy Ương tặng hắn trong mùa đông này có vẻ đặc biệt ấm áp.

Tối nay công ty hẳn có tổ chức tiệc, hẳn vốn muốn đưa cô đến tham gia, nhưng lại bị cô an bài giành trước, hẳn không có cơ hội mở miệng.

Buổi tối.....buổi tối nhất định phải làm cho cô hiểu được kết cục của việc chọc giận ông xã.

Taxi dừng ở trước cổng bệnh viện, Bạch Thủy Ương xách theo túi to bên mình nhưng cái túi nhỏ của cô lại vừa vặn đựng phải người một người đang đi đường.

“Đụng vào anh rồi, thật ngại quá.” Bạch Thủy Ương vừa xin lỗi vừa xem bên gói to có bị đụng không rồi mới yên tâm.

Người đàn ông cúi đầu vội vàng đi bị đụng ngã đến khi nghe thấy âm thanh của Bạch Thủy Ương mới ngẩng đầu, người đàn ông khuôn mặt sáng sủa chỉ tiếc là khuôn mặt có vẻ tiêu tụy, cằm dính đầy màu nước, giống như một nhà nghệ thuật thất bại vậy.

“Thủy Ương, cô là Thủy Ương?”. Người đàn ông không thể tin ngược mắt lên nhìn cô gái, đi giày bệt, trang phục thể thao, nếu không phải hẳn rất quen thuộc giọng nói của Bạch Thủy Ương thì hẳn không thể nào mà nhận ra cô gái không mặc hàng hiệu này là một Bạch Thủy Ương luôn nhất định phải trang điểm lộng lẫy trước khi ra khỏi nhà.

Người đàn ông thấy Bạch Thủy Ương giống như bị làm cho sợ hãi đang có ý muốn quay đầu bỏ đi.

“Anh là ? Thật ngại quá, anh à tôi không biết anh.”

Nghĩ rằng có lẽ là người quen trước kia của mình nên cô cũng hướng người bị ngã nhìn thêm vài cái.

Bạch Thủy Ương vừa nói xong người đàn ông liền giậm chân, không biết hẳn ?

“Thủy Ương em làm sao có thể không biết anh, anh là Thanh Chu đây, Lưu Thanh Chu em nhớ không ? Anh không biết ba mẹ đã nói gì với em, nhưng anh chính là người đàn ông em yêu thương nhất, làm sao em có thể không nhớ được ?” Lưu Thanh Chu kích động cầm lấy cánh tay cô không chịu buông ra giống như việc cô quên hẳn là một việc kinh thiên động địa vậy.

“Thật xin lỗi, tôi từng bị tai nạn giao thông, đối với những việc trước kia đều không nhớ được, xin anh buông tay ra”. Bạch Thủy Ương vừa giẫy dụa vừa lo lắng cho đồ đạc trong tay nên không thể ngay lập tức dứt tay Lưu Thanh Chu ra.

May mà có một tình nguyện viên nam đi đến thấy vậy thì hét lớn: “Này, anh đang làm cái gì ? Còn không mau thả tay ra”.

Lưu Thanh Chu bị dáng người cao lớn dọa cho sợ đến mức lập tức thả tay, vừa chạy vừa hô to: “Thủy Ương, anh sẽ còn đến tìm em”.

Cô ta mất trí nhớ, tự nhiên lại mất trí nhớ, đây chắc chắn là cơ hội khác mà ông trời cho hẳn, nghĩ đến đây trên mặt hẳn liền ngập tràn một luồng khí quý dị.

“Không có sao chứ?”. Người tình nguyện viên hỏi cô, rồi cầm lấy túi to trong tay Bạch Thủy Ương hai người cùng nhau đi vào bệnh viện.

“Cảm ơn anh, may mà có anh đi qua, không thì tôi cũng không biết làm thế nào”. Bạch Thủy Ương lại cảm ơn hẳn một lần nữa, hẳn liền quay sang cười sáng khoái.

“Không có gì, quan tâm đến người xinh đẹp như cô là việc nên làm.”

Đến bệnh viện, tối qua các tình nguyện viên đã cùng nhau trang hoàng phòng bệnh, treo đầy các quả cầu màu sắc cùng với cả ruy băng, làm cho phòng bệnh vốn lạnh lẽo nay đã trở nên ấm áp dạt dào.

Tối nay bữa tiệc được tổ chức ở tầng bảy, trong phòng còn được đặt thêm một cây thông Noel nhỏ, treo trên đó là các tấm thiệp viết nguyện vọng của các em nhỏ.

Bạch Thủy Ương bày biện đồ ăn xong, nắm bàn tay nhỏ bé của Giang Phán Xuân dẫn cậu đến trước cây thông Noel nói với cậu, “Đây là cây thông Noel, nếu em có ước nguyện gì thì hãy cầu nguyện với nó, nó sẽ giúp em hoàn thành tâm nguyện.”

Bạch Thủy Ương chỉ vào các tấm thiệp trên cây thông rồi giải thích, “em xem đây đều là những nguyện vọng của các bạn nhỏ, nguyện vọng chính là những chuyện em muốn thực hiện, chẳng hạn như em rất muốn thứ gì đó hoặc rất muốn thấy ai đó.”

11. Chương 11

Bàn tay nhỏ bé bị nắm có một chút run run, Bạch Thủy Ương vui mừng nói: “Phán Xuân em nghe hiểu chị nói gì đúng không? Chị biết Phán Xuân có thể nói, nói cho chị được không, Phán Xuânnguyện vọng là cái gì?”

Nhìn cây thông Noel màu xanh, trong đầu Giang Phán Xuân hiện lên một mong ước nho nhỏ mà không ai biết, đôi mắt lặng lẽ nhấp nháy một vài tia sáng.

Giang Phán Xuân chỉ ngón tay nhỏ lên ngôi sao trên cây thông, môi mấp máy mở miệng một cách khó khăn. “Phố....” Một tiếng từ sâu trong cổ họng phát ra, Giang Phán Xuân cố gắng dùng sức nhưng những tiếng tiếp theo cũng không thể phát ra được, hơi thở của cậu bé cũng trở nên dồn dập hơn.

“Phán Xuân muốn nói cái gì? Nói cho chị nghe, nói từ từ thôi không cần vội.”

“Phố.....phố.....”

Những âm thanh nhỏ vụn thoát ra không thể thành câu, từ ngữ duy nhất Bạch Thủy Ương có thể nghe ra được là từ chị.

“Phán Xuân nhớ chị gái đúng không? Chị tin rằng chị em cũng vô cùng nhớ em đấy, cho nên Phán Xuân nhất định phải sống cho thật khỏe mạnh, sống thật tốt cho chị em ở trên trời có thể nhìn thấy được không?”.

Giang Phán Xuân cái hiểu cái không nhưng cũng gật đầu, yên tĩnh ngồi vào góc, nhìn ngôi sao trên đỉnh cây thông đến ngơ ngẩn cả người.

Các em nhỏ thường ngủ sớm, nên tuy nói là tiệc tối nhưng đã bắt đầu từ bốn giờ chiều, một vài bé lên sân khấu hát biểu diễn, nhảy múa, tiếng hát điệu nhảy đều vẫn rất còn thơ ngây non nớt.

Sau đó các tình nguyện viên phân phát bánh kẹo cho các em nhỏ, nhìn những khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không ai có thể nhìn ra đây là những đứa trẻ đang bị bệnh tật tra tấn, các nhóm tình nguyện cùng nhau vui cười đi theo bọn nhỏ.

Bữa tiệc chỉ có thể kéo dài đến bảy giờ, trước tám giờ là phải đưa bọn trẻ lên giường nghỉ ngơi đây là yêu cầu của bác sĩ.

Bạch Thủy Ương đưa Giang Phán Xuân lên giường, giúp cậu uống thuốc sau đó lấy ra một gói quà đưa cho bé.

“Phán Xuân đêm Bình An vui vẻ, đây là quà chị tặng em.”

Giang Phán Xuân không hề động đậy, Bạch Thủy Ương vừa nói vừa nắm bàn tay nhỏ bé của cậu cùng kéo dải ruy băng trên gói quà ra.

“Em nhìn xem, đây là một chiếc mũ, mùa đông rất lạnh, có nó bây giờ buổi tối Phán Xuân cũng có thể đội mũ đi ngủ rồi.” Bạch Thủy Ương đội mũ lên đầu Giang Phán Xuân, “Thế này rất ấm áp đúng không?”.

Bạch Thủy Ương sờ sờ đỉnh đầu cậu bé, rồi giúp bé đắp chăn sau đó mới ra về thẩn bí rút ra từ trong túi một thứ gì đó.....là ngôi sao trên đỉnh cây thông Noel.

“Đây là do chị thay mặt Phán Xuân xin các anh chị tình nguyện viên khác lấy về.” Bạch Thủy Ương để ngôi sao ở bên giường, “Chị giúp Phán Xuân treo ở đây, như vậy thì mỗi buổi sáng thức dậy chỉ cần mở mắt ra là có thể ngay lập tức thấy sao rồi, Phán Xuân có thích không?”.

Bạch Thủy Ương ngồi nói chuyện với Giang Phán Xuân một lúc lâu, khi thấy cậu bé đã ngủ say mới đi ra ngoài cùng những người khác dọn dẹp ở sân.

Trong đêm Bình An, tập đoàn Bạch thị tổ chức một buổi tiệc tụ họp các nhân viên trong công ty, trước kia đều là do chủ tịch Bạch Tín Hùng chủ trì, nhưng hôm nay ông ấy đi vắng nên tất cả mọi việc đều rơi xuống người Thẩm Tương Tương.

Kết thúc màn đọc diễn văn Thẩm Tương Tương đều đứng tránh ở trong góc, nhưng dù hẩn trốn ở chỗ nào cũng vẫn không ngừng có người đến kính rượu.

Làm hết phận sự hâm nóng không khí của người chủ trì xong, trong lòng hẩn chỉ hận một nỗi không thể làm cho buổi tiệc này kết thúc sớm một chút.

“Buổi tiệc quan trọng thế này như thế nào lại không thấy có Thẩm phu nhân của chúng ta tham dự?”. Lâm Tử Lâm không biết từ nơi nào nhảy ra, một thân âu phục, trong tay cầm một ly cocktail, xuất hiện đột ngột bên cạnh Thẩm Tương Tương.

“Cô ấy còn có việc khác.”

“Thì ra là tổng giám đốc Thẩm của chúng ta bị tụt hạng xếp phía sau.” Lâm Tử Lâm vẫn duy trì điệu cười cợt nhả, “Không biết là buổi tiệc này còn phải kéo dài đến khi nào, mà tổng giám đốc Thẩm của chúng ta lúc này người đã giống như tên mất rồi?” (Chắc là Tương Tương gần giống tương tự chẳng ?)

Thẩm Tương Tương liếc mắt nhìn hẩn một cái..... không nói gì.

“Đừng nói là người làm anh em này không giúp cậu đấy.” Lâm Tử Lâm nhảy lên sân khấu, cướp lấy mic trong tay người chủ trì, “Mọi người cùng giơ tay lên nào....”

Lâm thị hào môn tam thiếu gia quả thật là có sức hút vô cùng lớn, Lâm Tử Lâm chỉ một chút đã có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thẩm Tương Tương nghiêng người chậm rãi dọc men theo lối đi ra khỏi hội trường, vừa ra khỏi cửa liền thấy một chiếc xe màu lam đỗ ở cửa.

Lắc lắc chìa khóa trong tay, đây là chìa khóa vừa rồi Lâm Tử Lâm đưa cho hẩn, dám đỗ xe lung tung như vậy thì cũng chỉ có một mình Lâm Tử Lâm thôi, Thẩm Tương Tương mở cửa leo lên nghênh ngang lái xe đi.

Lúc Bạch Thủy Ương cùng những người khác dọn dẹp xong cũng đã mười giờ tối, mọi người chia tốp ba tốp năm ở cửa bệnh viện tạm biệt nhau, Bạch Thủy Ương từ chối ý tốt chở về nhà của mấy người bạn, đứng chờ taxi bên đường.

Vì là ngày lễ nên ngay cả taxi cũng ít đi, Bạch Thủy Ương không ngừng nhìn ngó xung quanh, mặc dù còn hai tiếng nữa nhưng cô cũng vẫn hy vọng nhanh chóng trở về nhà.

Lưu Thanh Chu đã đợi ở cửa bệnh viện đằng đằng suốt một ngày nhưng không gặp được Bạch Thủy Ương, đợi đến tối cuối cùng cũng thấy cô đi ra, sợ chuyện lại diễn ra như lúc sáng, lần này Lưu Thanh Chu đứng ở xa xa nhìn thật lâu, khi chắc chắn chỉ còn một mình Bạch Thủy Ương hẩn mới tiến đến.

“Thủy Ương em đang đợi anh sao?” Lưu Thanh Chu thân mật ôm Bạch Thủy Ương vào lòng ngực, “Thủy Ương, anh đã trở về.”

Bạch Thủy Ương giật nảy mình, đột nhiên bị một người xa lạ ôm lấy, cô cuống quýt cầm lấy chiếc túi to trong tay đập lên người Lưu Thanh Chu.

“Thủy Ương, Thủy Ương em đừng như vậy, anh là Lưu Thanh Chu.” Hẩn liên tục lặp lại của tên mình.

Lưu Thanh Chu trong thế giới của Bạch Thủy Ương trước kia thật sự là một cái tên vô cùng quan trọng, nhưng đối với Bạch Thủy Ương hiện tại mà nói thì chẳng qua cũng là một cái tên xa lạ mà thôi.

Lưu Thanh Chu dùng sức mạnh giữ chặt hai tay Bạch Thủy Ương, lấy ảnh từ trong chiếc ví da đưa cho cô xem.

“Thủy Ương em xem, rõ ràng chúng ta là quan hệ này.”

Đèn đường chiếu lên tấm ảnh, trên ảnh có một đôi nam nữ, Bạch Thủy Ương liếc mắt một cái là nhận ra chính là mình cùng người đàn ông này, hai người trong ảnh thân mật hôn nhau tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc.

Bạch Thủy Ương cầm lấy tấm ảnh, hai tay run lẩy bẩy, cô liên tục xem ảnh rồi lại nhìn lại người đàn ông đứng trước mặt mình, bọn họ từng cùng nhau chụp ảnh thân mật quá mức như vậy, tại sao cô lại không có một chút ấn tượng nào với hắn?.

“Thủy Ương, anh biết là do em bị tai nạn, em không nhớ ra anh, anh không trách em nhưng em không thể phủ nhận tình yêu của chúng ta như vậy.” Lưu Thanh Chu đau đớn nói, giống như cô đã làm tổn thương vô cùng sâu sắc đến hắn vậy.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thực sự không nhớ rõ, tôi không biết, tôi không biết.....” Bạch Thủy Ương không biết đã từng có một người đàn ông như vậy xuất hiện trong thế giới của cô trước kia.

“Thủy Ương lúc em xảy ra tai nạn, người nhà của em cơ bản là không cho anh gặp em, bọn họ khinh thường anh chỉ là một tên họa sĩ quèn, họ muốn nhân tại nạn đó cắt đứt chúng ta, muốn đem em cùng Thẩm Tương Tường kia cột vào nhau, nhưng Thủy Ương hai chúng ta mới thực sự là người yêu của nhau a, anh luôn luôn chờ đợi nhưng tại sao em không xuất hiện? Chúng ta hẹn nhau cùng bỏ trốn, anh luôn ở đó chờ em.” Lưu Thanh Chu ôm đầu thống khổ không ngừng khàn giọng gào thét, nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt.

“Thật là như vậy sao? Tôi không biết, tôi không nhớ rõ.” Bạch Thủy Ương không biết làm sao để an ủi được người đàn ông đang đau khổ vì tình này.

“Thủy Ương, cho anh một tiếng được không ? Cho anh một tiếng, anh sẽ đưa em đến một nơi, nói cho em chuyện trước kia của chúng ta.” Lưu Thanh Chu không ngừng cầu khẩn.

“Nhưng mà.....” Bạch Thủy Ương nhìn đồng hồ, hiện tại là mười giờ mười lăm, nếu trong một tiếng có thể giải quyết thì cô vẫn còn kịp về nhà.

“Thủy Ương bây giờ ngay cả một giờ đồng hồ em cũng không đồng ý cho anh sao?”

“Được, nhưng chỉ một tiếng, sau một tiếng tôi phải về nhà.” Bạch Thủy Ương miễn cưỡng đáp ứng đề nghị của Lưu Thanh Chu.

“Được Thủy Ương, một giờ là đủ rồi, cảm ơn em Thủy Ương, anh nhất định sẽ làm em nhớ lại chuyện trước kia.” Lưu Thanh Chu không ngừng nói lời cảm ơn, diễn một màn người lâm li bi đát của một người đàn ông đang đi tới tận cùng đau khổ, đúng ra thì hắn không nên làm họa sĩ mà phải trở thành diễn viên mới đúng.

Cách bọn họ không xa, một chiếc xe màu lam chậm rãi ngừng lại, Lưu Thanh Chu hình như chỉ cần liếc một cái là đã thấy rõ người trong xe.

“Thủy Ương anh có thể cầm tay em không?”

Bạch Thủy Ương có chút khó xử, vừa định từ chối thì hắn đã nắm lấy tay cô.

“Thủy Ương, chỉ cần một chút là được rồi, anh chỉ cần một chút thôi, anh muốn chắc chắn em vẫn ở bên cạnh anh mà thôi.”

Một người đàn ông ở trước mặt cô đang có tâm trạng như vậy làm cô không tìm ra được lý do để cự tuyệt.

Lưu Thanh Chu đưa cô đến một căn phòng đơn sơ chỉ có một cái giường cùng với dụng cụ vẽ tranh.

Cô nghe Lưu Thanh Chu kể lại một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ, một tình yêu chân thành chỉ bởi vì khác biệt thân phận, vì sự quý phá của quyền thế mà chia lìa.

Lưu Thanh Chu nói bọn họ gặp gỡ rồi kết bạn với nhau ở tại khuôn viên trường đại học, chỉ có cô mới có thể thưởng thức tài năng của hắn, hắn yêu thích sự dịu dàng xinh đẹp của cô, hai người nhanh chóng rơi vào lưới tình, ở ngoài xã hội cô là Bạch gia đại tiểu thư danh giá còn hắn chỉ là một họa sĩ vô danh, cô cũng không ghét bỏ mà vẫn luôn yêu thương hắn, nhưng tình cảm của họ bị cha mẹ cô phát hiện, bọn họ kịch liệt phản đối thậm chí còn dùng tính mạng để uy hiếp cô ép cô kết hôn cùng với Thẩm Tương Tường. Trước tình huống đó Bạch Thủy Ương chỉ còn có thể thỏa hiệp, đồng ý kết hôn với Thẩm Tương Tường.

Lưu Thanh Chu nói, sau khi cô kết hôn bọn họ đã chia tay, nhưng cuộc sống hôn nhân của cô cũng không hạnh phúc, Thẩm Tương Tường không phải là người đàn ông tốt, ngang ngược, độc đoán, vô lý thậm chí lại còn ra tay đánh cô, mỗi lần như vậy Bạch Thủy Ương đều khóc lóc tìm đến hắn, dần dần bọn họ lại trở về bên nhau.

Bạch Thủy Ương từng yêu cầu Thẩm Tương Tường ly hôn nhưng hắn không đồng ý, vậy nên bọn họ chỉ còn cách là lựa chọn bỏ trốn.

Ngày bọn họ ước hẹn cũng là ngày cô xảy ra tai nạn, Lưu Thanh Chu luôn chờ đợi cô ở nơi hẹn của bọn họ, nhưng có chờ thế nào cô cũng không xuất hiện, hắn đi hỏi thăm thật lâu mới nghe được tin là cô vì bị tai nạn mà không thể đến.

Sau đó hắn lại đi tìm cha mẹ cô, hy vọng bọn họ có thể đồng ý nhưng lại bị đuổi đi.

Lưu Thanh Chu bị cắt đứt hoàn toàn mọi tin tức về Bạch Thủy Ương, nếu không phải hôm nay đụng nhau ở trên đường, thì hắn cũng không biết rằng thì ra cô vẫn ở trong thành phố này, lại còn ở gần hắn như vậy.

Đối với câu chuyện của Lưu Thanh Chu đặc biệt là phần về Thẩm Tương Tường, Bạch Thủy Ương luôn luôn duy trì thái độ hoài nghi, nhưng đối với tình cảm lưu luyến giữa cô và Lưu Thanh Chu cô cũng không thể không tin, trong cái tầng hầm nhỏ hẹp của nhà hắn, cứ vài bức tranh thì lại có một bức vẽ người mà người mẫu lại chính là cô, có những bức có chừng mực nhưng cũng có những bức vẽ lộ tả tếu bạo đến mức những cảnh đó chỉ có người yêu mới có thể nhìn.

Một tiếng sau Lưu Thanh Chu đưa cô ra ngoài, mà không hề yêu cầu cô ở lại.

“Thủy Ương, anh không mong cầu bây giờ em có thể nhớ lại hết chuyện của chúng ta, nhưng sau khi trở về em hãy hồi tưởng lại một chút, nếu em không tin anh thì có thể trực tiếp hỏi Thẩm Tương Tường hoặc ba mẹ em, em nhất định có được đáp án mình muốn, lúc đó anh tặng em rất nhiều tranh nó có thể chứng minh quan hệ của chúng ta, chúng chắc chắn vẫn còn ở chỗ của em, Thủy Ương em nhất định phải nhớ ra anh.”

Lưu Thanh Chu dùng ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Bạch Thủy Ương, cuối cùng vẫn lưu luyến buông tay.

Hắn đưa cô lên xe, không ngừng vẫy tay phía sau yêu cầu cô tìm về quá khứ của họ.

Sự xuất hiện của Lưu Thanh Chu bỗng trở thành tảng đá đè nặng trong ngực cô.

Về nhà, vẫn còn mười phút nữa mới đến mười hai giờ, đêm nay là đêm Bình An, cô và Thẩm Tương Tường đã cùng mong chờ thật lâu, cô cũng không nghĩ đến việc hỏi hắn điều gì trong tối nay, cô cũng không dám xác định lời nói của Lưu Thanh Chu.

Bạch Thủy Ương lắc lắc đầu ném Lưu Thanh Chu lại phía sau, mở cửa thay giày ra.

“Thật xin lỗi, em về trễ, nhưng vẫn chưa đến mười hai giờ, em đã làm đúng như cam kết của mình.” Toàn bộ căn phòng vừa yên tĩnh lại tối tăm, cô mở điện phòng khách lên, không có ai, vào bật đèn phòng ngủ cũng không có ai.

Rõ ràng yêu cầu cô phải về trước mười hai giờ nhưng chính mình đến bây giờ còn chưa trở về, Bạch Thủy Ương oán trách trong lòng, đợi chút nữa nhất định phải nhân cơ hội này phải cười nhạo hắn mới được.

Đợi thêm mười phút, Bạch Thủy Ương liền gọi điện cho Thẩm Tương Tường nhưng đều là yêu cầu chuyển vào hộp thư thoại,

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đủ loại chuyện không may hiện lên trong đầu Bạch Thủy Ương, cô lại gọi vào điện thoại của hắn, rồi ngồi đợi trên ghế, uống say cũng được, bị bạn bè kéo đi cũng tốt, Thẩm Tương Tường ngàn vạn lần không cần phải xảy ra chuyện gì không hay.

Là đêm Bình An nhưng Bạch Thủy Ương lại không bình an chút nào.

12. Chương 12

Lâm Tử Lâm đang chơi vui vẻ trong bữa tiệc, không nghĩ rằng trong Bạch thị lại nhiều nhân viên xinh đẹp như vậy, sao trước đây hắn không phát hiện ra nhỉ?

Nhưng chính lúc hắn muốn tìm hoan mua vui, chiếc di động đáng ghét lại vang lên, lúc bắt điện thoại hắn tức giận nói: “Đứa nào không có mắt dám cắt ngang chuyện vui của ông?”

“Lâm Tử Lâm ra ngoài đi, mình chờ cậu ở chỗ cũ.” Vừa nói xong đối phương liền tắt điện thoại.

Lâm Tử Lâm từ cuộc trò chuyện xác nhận lại vài thứ, mẹ kiếp, đúng là Thẩm Tương Tường, tên này không phải là về nhà ôm bà xã sao, giờ này lại gọi vào điện thoại hắn làm gì?

Hắn đẩy các người đẹp đang vây xung quanh ra, ngay cả thời gian cùng các nàng lưu luyến cũng không có, nhanh chóng đi ra ngoài.

Ra khỏi hội trường Lâm Tử Lâm mới nhớ tới xe mình đã sớm bị Thẩm Tương Tường đem đi rồi, Lâm tam thiếu gia chỉ có thể bắt một chiếc xe đi thẳng đến quán bar.

Vừa vào quán bar, Lâm Tử Lâm liếc mắt một cái đã thấy Thẩm Tương Tường kia đã say túy lúy ghé người vào ghế trên quầy, làm bạn bè hai mươi năm, đây là lần đầu tiên hắn thấy Thẩm Tương Tường thất lễ như thế.

Thẩm Tương Tường vốn dù uống say nhưng vẫn có thể giữ được cho mình bình tĩnh, nhưng bỗng dưng bây giờ lại xúc động cùng với khách ngồi bên phát sinh xô xát, Lâm Tử Lâm cuống quýt chạy lên kèm theo bộ mặt tươi cười.

“Xin lỗi, thật xin lỗi, bạn tôi uống say, không phải cố ý đâu, các anh cứ vui vẻ chơi tiếp, chơi tiếp đi.” Lâm Tử Lâm túm lấy Thẩm Tương Tường kéo vào trong một góc, vì là ngày lễ trong quán hiện tại vô cùng chật chội phải khó khăn lắm mới tìm được một chỗ trống.

“Mẹ kiếp, cậu đang làm cái gì, ở nhà có bà xã xinh đẹp như vậy, cậu còn vào đây làm gì? Người ta không chừng còn đang ở nhà chờ cậu kia.”

“Đã không còn, cái gì cũng đều không có, cô ấy sẽ không chờ mình.”

“Cô ấy là vợ cậu, không chờ cậu thì chờ ai?” Lâm Tử Lâm trừng mắt lên, “Cậu không chỉ là ngộ độc rượu thôi đấy chứ hay là đầu óc cũng hỏng cả rồi?”

“Cô ấy nhớ đến, cái gì cũng đều nhớ đến.....” Thẩm Tương Tường thống khổ ôm đầu hét lên với Lâm Tử Lâm: “Cô ấy nhớ đến cậu có hiểu hay không? Cô ấy nghĩ đến !”

“Nhớ đến là nhớ đến ai?Là tên khốn Lưu Thanh Chu ?” Lâm Tử Lâm mang máng đoán được, không ngờ rằng trong nháy mắt sắc mặt Thẩm Tương Tường đã trắng bệch.

“Đừng nói với mình là thật đi... ” Lâm Tử Lâm cũng bị dọa, đều do cái miệng quạ đen của hắn.

“Dạo trước không phải vẫn còn tốt sao ? Sao tự nhiên lại nhớ lại ? Nói gì đi nữa thì Thẩm Tương Tường muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn tài hoa có tài hoa, Lưu Thanh Chu kia làm sao mà so được với cậu, đừng lo, nói không chừng hiện tại người Bạch Thủy ương thích là cậu ấy chứ.”

Chính mắt hắn nhìn thấy bọn họ nắm tay cùng nhau vui vẻ trên đường, như vậy còn có thể sao ?

Nói cái gì mà đến bệnh viện dự tiệc, lừa người, đều là lừa người, cô ấy rõ ràng là vì hẹn hò cùng tên đó.

Thẩm Tương Tường oán trách trong lòng, đau lòng nói không nên lời, trong thế giới của Bạch Thủy Ương hắn vẫn luôn là kẻ dư thừa mà thôi.

“Về nhà, trời lạnh như vậy, về nhà đi, có chuyện gì thì nói rõ ràng cùng cô ấy.” Lâm Tử Lâm đỡ Thẩm Tương Tường đứng dậy, chiếc khăn quàng từ trên cổ rơi xuống.

“Khăn, khăn quàng cổ của mình.” Hắn muốn đưa tay nhặt lên lại bị những người đi qua đi lại chặn lại.

Lâm Tử Lâm kéo hẳn, “Chỉ là một cái khăn thôi, cậu muốn bao nhiêu mình cũng có, cái này này rớt rồi thì thôi, bỏ đi.”

“Rớt rồi thì thôi, bỏ đi”

Hắn lặp đi lặp lại lời nói của Lâm Tử Lâm trong suy nghĩ rồi ngó ngẩn cười, nhưng ý cười lại không truyền đến mắt, hai mắt hắn thâm trầm ẩn chứa nỗi đau thương mà trước nay chưa từng có.

Hắn không phải không nghĩ đến việc Bạch Thủy Ương sẽ khôi phục lại trí nhớ, chỉ là không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy, ở đúng lúc bọn họ ngọt ngào nhất, ở lúc hắn chưa có chuẩn bị gì mà cắt đi từng khúc ruột của hắn.

Lúc Lâm Tử Lâm đưa Thẩm Tương Tường về nhà trời cũng đã rạng sáng, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Bạch Thủy Ương lê hai chân run run đi ra mở cửa, thấy Thẩm Tương Tường người đầy mùi rượu đang ngã vào người Lâm Tử Lâm đầu ngủ gục trên vai hắn.

Cô nhờ Lâm Tử Lâm giúp mình đưa Thẩm Tương Tường vào phòng ngủ, lúc tiễn Lâm Tử Lâm ra về hắn khó xử nhìn cô vài cái, lần này hắn lại không gọi cô là chị dâu.

“Nếu.....Nếu có thể, thì không cần yêu hắn.”

Lâm Tử Lâm bỏ lại câu nói không đầu không đuôi quay đầu bỏ đi, cũng không để cho Bạch Thủy Ương cơ hội hỏi lại.

Bạch Thủy Ương nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của hắn, cô đóng cửa lại, vào lại trong phòng chăm lo người đàn ông đang say túy lúy kia, giúp hắn tháo giày, tắt, cởi bỏ áo khoác, cố hết sức nâng nửa thân mình của hắn lên.

“Đã bằng này tuổi rồi, thế nào mà uống rượu cũng không biết chừng mực? Uống được thì uống không uống được thì phải biết thôi đi chứ.”

Bạch Thủy Ương vừa cần nhand vừa giúp hắn cởi quần áo, hy vọng hắn có thể ngủ thoải mái một chút.

Đầu hắn tựa lên bờ vai cô, miệng phì cười.

“Cười, chỉ biết cười, người vất vả là tôi đây này.”

Giúp hắn cởi đến trên người chỉ còn cái áo sơ mi, cô đắp chăn lại rồi bật lò sưởi, đi vào phòng tắm bưng ra một chậu nước sạch, ngâm khăn bông rồi trườm trên trán hắn, lại lấy thêm một cái lau mặt lau cổ cho hắn.

Khăn bông mát lạnh xua đi khô nóng cùng với hơi rượu trên mặt làm cho thần trí Thẩm Tương Tường chậm rãi tỉnh táo lại, hắn hít mắt lại nhìn Bạch Thủy Ương đang ngồi bên cạnh.

Bạch Thủy Ương không hề biết hắn đã tỉnh táo hơn, cô vừa chà lau người cho hắn một bên vừa lẩm bẩm.

“Cũng may không có chuyện gì, có biết vừa này người ta có bao nhiêu sợ hãi ? Gọi di động cũng không được, cũng không biết liên hệ với ai, lại còn muộn như vậy, nếu ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Tên khốn này, về muộn cũng không gọi điện, anh có biết em lo lắng thế nào không? Còn nói người ta nhất định phải về trước mười hai giờ, chính mình lại không tuân thủ, bây giờ đã hơn một giờ đêm Bình An qua rồi còn đâu.”

Bạch Thủy Ương cởi quần dài lau chân cho hắn, rồi đem khăn bỏ vào nhà tắm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô ghé vào bên giường, dùng đầu ngón tay sờ đôi mắt đẹp, vuốt ve chóp mũi cao thẳng của hắn, nếu tương lai có con, đứa trẻ của họ chắc chắn sẽ vô cùng đẹp đẽ.

Vì ý nghĩ của mình, Bạch Thủy Ương không khỏi bật cười thành tiếng, cô kể sất ở bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Đêm Bình An vui về, Noel Vui về.” rồi hôn lên môi hắn một cái.

Đôi môi của hắn mát lạnh làm đôi môi cô bùng bùng nóng lên.

Cô vừa muốn lùi lại lại bị bàn tay dày rộng giữ chặt gáy, vốn là hôn nhẹ giờ lại biết thành nụ hôn sâu mãnh liệt.

.....
Một đêm mi mẫn chỉ mới bắt đầu.

Sáng sớm hôm nay đặc biệt yên tĩnh.

Bạch Thủy Ương mở mắt ra thấy Thẩm Tương Tường nằm bên cạnh cũng đã tỉnh, hai mắt hần trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Cô vừa mới cử động một chút thì đau đớn đã từ hai chân lan ra, tối qua Thẩm Tương Tường quá xúc động, dững mãnh như dã thú, như muốn đem cơ thể cô nghiền nát, không hề tìm thấy một chút dịu dàng của thường ngày, Thẩm Tương Tường như vậy làm cô cảm thấy xa lạ, cô không thích.

“Tương Tường sau này anh có thể không uống rượu nữa được không?” Bạch Thủy Ương nhìn hần năn nỉ, mấy tháng này ở chung dường như chỉ cần cô mở miệng thì hần đều đồng ý.

Mặt hần đánh lại, lông mày rậm nhíu chặt lại tạo thành một nếp nhăn lằn sâu ở giữa, vẫn như trước không có một tiếng động, đôi mắt đen kịt làm người ta không đoán được suy nghĩ của hần.

Bạch Thủy Ương không hiểu, gơ tay vuốt lên vết nhăn thì hần nghiêng đầu né tránh cự tuyệt sự quan tâm của cô. Cánh tay của cô thất bại vì sự lạnh lùng của hần, cô cảm thấy ngực mình như bị ai đó nhéo một cái thật đau.

Rốt cuộc là vì cái gì? Là cái gì làm cho Thẩm Tương Tường biến thành thế này? Tối qua thô bạo, hôm nay lại lạnh lùng? Là do công ty xảy ra chuyện gì sao?

Ngay cả cô cũng u sầu đầy mặt, trong lòng hỗn loạn.

Thẩm Tương Tường đứng dậy, cấp tốc thay quần áo, đeo cà vạt đi ra ngoài, để lại một câu cộc lốc, “Anh đi làm”.

Ánh mắt thanh lạnh của hần làm cho Bạch Thủy Ương phát lạnh, giống như nếu như lúc này cô buông tay thì sẽ không bao giờ thấy hần nữa.

Cô bò xuống giường vớ đại một bộ đồ mặc vào rồi đuổi theo, ánh mắt có chút hoảng loạn gắt gao đuổi theo hần.

“Anh chờ một chút, em lập tức làm bữa sáng, một chút là xong ngay.” Bạch Thủy Ương chạy đông chạy tây trong phòng bếp không biết nên làm cái gì trước cái gì sau.

“Không cần, anh sẽ ăn ở bên ngoài.”

Không chờ Bạch Thủy Ương Thẩm tương Tường vội vàng cầm cặp đi đến giá dép, hai tay của Bạch Thủy Ương đang cầm chảo bỗng cứng đờ, lau khô hai tay lên tạp dề, cô cầm áo khoác của hần đi ra.

“Gần đây có khí lạnh, mặc thêm một áo đi.”

Bạch Thủy Ương cố gắng điều chỉnh tâm lý, không nhìn vào thân hình lạnh lẽo của hần, cô nhún chân đem áo khoác lên người hần,

“Buổi tối anh thích ăn món gì?”

Bạch Thủy Ương nâng cằm nhìn thân hình cao lớn của chồng, hai tay giấu ở phía sau bầu chặt vào nhau làm cho chúng đỡ lên dù đau nhưng cũng không thả ra, chỉ có như vậy mới có thể giúp cô làm ra vẻ bình tĩnh tránh cho mình lại chảy nước mắt.

Thẩm Tương Tường đứng thẳng thân người, hần muốn nhanh chóng rời đi nhưng đôi chân dường như lại không chịu nghe lời, bởi vì hần thấy Bạch Thủy Ương đang cười nhưng lại giống như sắp phát khóc đến nơi.

Hần chằm chằm nhìn vào cô, trên thương trường hần đã gặp qua cả trăm nghìn loại người, dù đối phương có thể che dấu tốt thế nào hần cũng có thể nhìn rõ một hai, duy chỉ có cô gái đang đứng trước mặt này là hần không thể nhìn thấu được.

Chính là bởi cô mất trí nhớ, đem kiều ngạo của một cô gái được nuông chiều trước kia biến thành người phụ nữ yêu gia đình của hiện tại, chính bởi vì mất trí nhớ cô đã quên mất người tình sâu đậm trước kia, đem tất cả tình cảm đó dồn lên người hấn.

Ông trời dường như muốn trêu đùa nên mới để hấn sa vào đoạn tình ái này.

Cô rõ ràng đã gặp lại người tình trước kia, hấn không tin Lưu Thanh Chu không kể cho cô nghe về quan hệ trước kia của bọn họ, cô đã biết, cô.....

Bạch Thủy Ương, cô rõ ràng là cái gì cũng biết, vì sao lại còn trước mặt hấn diễn trò người vợ tốt ? Cô có biết rằng làm như thế càng khiến hấn đau lòng hơn hay không ?

Thẩm Tương Tường bướng bỉnh ép buộc mình xoay người, bàn tay nắm chiếc cặp tài liệu lại bị một bàn tay nhỏ bé lạnh như băng bắt lấy.

Cô bị ánh mắt của hấn dọa đến sợ.

Tay của cô không chỉ lạnh mà còn tràn ngập thống khổ, tất cả nỗi đau này đều bởi vì hấn.

“Tương Tường, có phải em làm sai cái gì hay không? em xin lỗi, anh đừng giận em được không ?”. Bạch Thủy Ương bắt lực cắn chặt môi dưới, đôi mắt to ngập nước chầm chầm nhìn vào hấn không buông tha, nước mắt trong suốt lặng lẽ theo khóe mắt tuôn xuống.

Hai mắt tối như mực của Thẩm Tương Tường cố ý né tránh tầm mắt của cô, chỉ nhìn chầm chầm vào đôi môi bị cắn đến đỏ ửng.

Cô gái này thật là thích hành hạ chính mình, thậm chí còn ném đi tự tôn cúi đầu nhận sai trước mặt hấn, trong lòng Thẩm Tương Tường rối loạn như tơ vò không thể đưa ra một ý nghĩ cụ thể rõ ràng, tay hấn bị cô nắm quá chặt, cô không muốn buông tay, hấn làm sao mà lại không muốn như thế chứ. Cứ như vậy mà đánh cược một phen..... không chừng hấn còn có thể có cơ hội thắng.

Hấn cúi đầu đôi môi mỏng nóng rực cắn mút đôi môi đỏ tươi của cô, đầu lưỡi mạnh mẽ xuyên qua phòng tuyến đi vào nguồn suối ướt át của Bạch Thủy Ương.

Bạch Thủy Ương khép lại làn mi còn ẩm hơi nước, hàng lông mi dài tạo thành một cái bóng nhỏ in trên má, cô nhiệt tình đáp lại, cùng hấn dây dưa đầu lưỡi mềm mại.

Chiếc cặp rơi xuống đất, cả hai không ai quan tâm, bàn tay to của hấn trượt vào trong làn váy của cô, vuốt ve thân thể dưới làn váy ngủ.

Nụ hôn mạnh mẽ của hấn ẩn chứa bao thâm tình.

Bởi vì trải qua một đêm kích tình, thân thể cô vẫn còn mẫn cảm, chỉ âu yếm đơn giản cũng đã làm cho cô thở hồng hộc, hai chân như nhũn ra, nếu không có hấn ôm lấy eo có lẽ cô đã ngã xuống sàn.

Trong không khí ngập tràn hơi thở ý loạn tình mê, thấy cô vì lạnh mà run lên một cái ở trong lòng mình, Thẩm Tương Tường lúc này mới chậm rãi buông ra.

Hai người dựa vào nhau thật gần đến mức có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Thẩm Tương Tường bế cô đi vào phòng ngủ của họ.

“A”. Bạch Thủy Ương bị mất thăng bằng vội đưa tay ôm chặt lấy cổ hấn, cảm nhận lồng ngực cùng với đôi tay rắn chắc của hấn, không biết có phải ngày tân hôn cô cũng từng được hấn ôm như vậy không, ý nghĩ háo sắc như vậy làm cho cô xấu hổ, hai gò má ửng hồng.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước đang ào ào chảy, hơi nước nhàn nhạt tỏa ra, Thẩm Tương Tường đem Bạch Thủy Ương ngâm vào bồn nước ấm áp, rồi ngồi xuống cùng cô đối mặt.

“Đừng đến bệnh viện nữa, nếu em thích làm việc, anh có thể an bài cho em một chức vụ ở công ty.” ánh mắt nóng rực của hấn liếc qua làn nước nhìn xuống thân mình nõn nà, cổ họng căng thẳng.

“Tại sao,” Rõ ràng là hấn đã đồng ý với cô.

13. Chương 13

Bạch Thủy Ương lòng đầy nghi vấn được bao phủ dưới làn môi mỏng của Thẩm Tương Tường, dưới màn hơi nước hẩn hẩn mút đôi môi, cảm nhận đôi môi ướt át của cô, hận không thể đem cô hòa tan vào mình.

“Đồng ý với anh.” âm thanh hẩn trầm thấp ra lệnh nói.

“Được”. Dưới nụ hôn liên tục của hắn cô không ý thức rõ ràng mà đáp ứng.

Có được câu trả lời của Bạch Thủy Ương, hắn từng tý từng tý một ở trên đôi môi cô mà dày xéo, ý loạn tình mê,

Đợi đến lúc Bạch Thủy Ương hoàn hồn, thì Thẩm Tương Tường đã rời đi từ lúc nào.

Khí lạnh tràn về làm nhiệt độ giảm mạnh, Bạch Thủy Ương ngồi trên ghế ở ngoài ban công nhìn cảnh sắc quanh hiu ở ngoài cửa sổ,

“Haizzz.....”. Lại một tiếng thở dài bật ra từ cánh môi của cô.

Nồi canh cà ri trong bếp sùng sục sôi, mùi thức ăn thơm ngào ngạt nhưng không thể hấp dẫn chủ nhân của nó.

Đã sáu ngày, buổi trưa hôm đó hắn điện về nói với cô là chỉ nhánh ở nước ngoài có chuyện, hắn phải ngay lập tức bay sang để giải quyết, kể từ hôm đó đến nay đã sáu ngày.

Sáu ngày liền cô không nhận được lấy một cuộc điện thoại của hắn, chẳng lẽ hắn vẫn không vui vì chuyện hôm đó?.

Hôm đó rõ ràng cô đã tuân thủ về nhà trước mười hai giờ, tại sao hắn lại còn tức giận như vậy?.

Bạch Thủy Ương nghĩ đến nát óc vẫn không thể nghĩ ra là vì sao.

Vì mất ngày nay sợ lỡ mất điện thoại của Thẩm Tương Tường cô đều không dám ở ngoài quá lâu, lúc lúc lại kiểm tra di động, thậm chí còn nghĩ ngờ điện thoại mình có bị rút hồng hay không nữa.

Cô tự giễu cợt mình, thì ra tương tự có mùi vị thế này.

Hắn không thích cô đến bệnh viện làm việc, cô tạm thời đáp ứng, cũng đã xin phép nghỉ, nhưng cô thực sự không thể nào bỏ rơi được Giang Phán Xuân nên vẫn luôn giữ liên lạc với các y tá trong bệnh viện, các cô ấy vẫn thường thông báo với cô về tình trạng của cậu bé.

Đứa nhỏ đó dường như đối với cô có quan hệ huyết thống vậy.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, Bạch Thủy Ương ngay lập tức hưng phấn xông đến nhấc máy.

“Alô, Tương Tường à?”. Cô kích động dùng hai tay nắm lấy di động.

“Là cô Thẩm phải không? Cô có phải là cô Thẩm tình nguyện viên không ạ ? ”. Đầu dây bên kia là âm thanh quen thuộc của cô y tá.

,

“Là tôi đây.” Ngực Bạch Thủy Ương trầm xuống

“Giang Phán Xuân có chuyện gì phải không ? ”

“Bệnh tình của Giang Phán Xuân đột ngột chuyển biến xấu, đã được đưa đến phòng phẫu thuật, cô có muốn đến xem thế nào không ?” Bên kia đầu dây ngoài tiếng nói của cô y tá còn có cả những âm thanh của dụng cụ y tế va vào nhau.

Bạch Thủy Ương lập tức gạt đầu, “Tôi lập tức đến liền.”

Cô vội vội vàng vàng thay quần áo, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Lúc Bạch Thủy Ương đến bệnh viện thì Giang Phán Xuân đang làm phẫu thuật, tuy rằng lần trước đã phẫu thuật tim thành công, nhưng bản thân sức khỏe của cậu bé không tốt không thể chịu được những đả kích mạnh.

“Cô Thẩm, sáng nay Phán Xuân đột nhiên xuống giường đi đi lại lại như muốn tìm ai đó, chúng tôi khuyên thì đều không khuyên được nó, khi giữ lại thì cậu bé bắt đầu gào hét, đến buổi tối thì tình hình bắt đầu chuyển biến xấu đi”. Y tá liếc nhìn Bạch Thủy Ương sắc mặt đã trắng bệch, liền đỡ cô ngồi xuống ghế tựa ngoài phòng phẫu thuật.

“Tình hình của Phán Xuân thế nào thì cô cũng rất rõ ràng, thân thể cậu bé không chịu được phẫu thuật lần thứ hai, cho nên bác sĩ luôn luôn phải sử dụng phương pháp trị liệu để trì hoãn, việc duy nhất chúng tôi có thể làm là kéo dài sinh mệnh của cậu bé mà thôi.” Sau khi thuật lại những lời bác sĩ đã nói xong cô y mới đột nhiên nhớ đến công việc của mình lập tức đi làm.

Tuy rằng không hiểu vì sao Bạch Thủy Ương lại quan tâm đến một đứa bé xa lạ như vậy, nhưng nhìn biểu cảm đau đớn như vậy của ấy, cô y tá cũng thầm cầu nguyện cho Giang Phán Xuân có thể bình phục.

Cuộc phẫu thuật kéo dài hết tám tiếng, Bạch Thủy Ương cũng ở ngoài đợi suốt tám tiếng.

Sau khi giải phẫu xong cậu bé lập tức được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, Bạch Thủy Ương cũng chỉ có thể nhìn thân thể bị cắm đầy ống hút nhựa của Giang Phán Xuân qua một tấm kính cách ly thật dày.

Hôm sau đi làm cô y tá vẫn nhìn thấy Bạch Thủy Ương khuôn mặt tiêu tụy ngồi ở hành lang.

“Cô Thẩm, Phán Xuân ở trong này không có việc gì đâu, cô về nhà nghỉ ngơi chút đi.” Cô y tá không đành lòng nói.

Về mặt Bạch Thủy Ương có chút hốt hoảng gật đầu, hôm qua vội đi ngay cả di động cũng không mang theo, cô thật sự là cần phải về nhà một chuyến.

“Cảm ơn cô.”

Lưu Thanh Chu không biết chỗ ở của Bạch Thủy Ương chỉ có thể ở bệnh viện ôm cây đợi thỏ, lần trước hẳn nhận tiền của Bạch Tín Hùng chấp nhận giả chết để Bạch Thủy Ương hết hy vọng, nhưng chi phiếu kia làm sao có thể thỏa mãn lòng tham của hắn, đi sông bạc vài lần hắn lại trắng tay.

Không nghĩ đến Bạch Thủy Ương ngốc nghếch đó lại vì hắn mà tìm đến cái chết, lại còn quên hết việc trước kia, đây chính là cơ hội cho hắn trở mình, Bạch Thủy Ương này chính là mỏ vàng của hắn.

Hắn có thể làm Bạch Thủy Ương yêu hắn một lần thì đương nhiên cũng sẽ có lần thứ hai.

Ra khỏi bệnh viện chưa được bao xa, Bạch Thủy Ương lại bỗng gặp phải người mình không muốn gặp.

“Thủy Ương, cuối cùng anh cũng gặp được em, sắc mặt em kém quá, không khỏe sao?” Lưu Thanh Chu thân mật vuốt ve trán của cô. Bạch Thủy Ương đang choáng váng nên không kịp né tránh, tuy rằng Lưu Thanh Chu dáng dấp cũng thanh tú thoát trông rất nhã nhặn, nhưng đối với cái đụng chạm của hắn trong lòng Bạch Thủy Ương lại cảm thấy rất mâu thuẫn, từ tận đáy lòng cảm thấy rất ghê tởm.

“Anh đừng động vào tôi.” Bạch Thủy Ương né tránh khi Lưu Thanh Chu muốn nắm lấy tay cô, “Anh Lưu, tôi thực sự không nhớ ra và cũng không quen anh.”

Lúc Lưu Thanh Chu còn định nói gì đó thì Bạch Thủy Ương đã kịp lên taxi trước một bước.

“Anh lái xe, phiền anh nhanh lên, lái nhanh lên một chút.” Bạch Thủy Ương vừa lên xe đã vội vã giục lái xe đi nhanh, mặc cho Lưu Thanh Chu ở ngoài xe quát to tên cô nhưng cô cũng không muốn dây dưa gì nhiều với hắn.

Nhìn Bạch Thủy Ương hiên ngang rời khỏi trước mắt mình, Lưu Thanh Chu điên tiết đến nghiến răng nghiến lợi, trong đầu hắn nảy sinh mưu kế lập tức nhảy lên một chiếc taxi khác đuổi theo.

Bạch Thủy Ương về đến nhà liền để ý nhưng vẫn không thấy đôi giày đàn ông nào trước cửa.

“Tương Tương, anh đã về.” Quả nhiên là cô vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy người đàn ông cô luôn nghĩ đến đứng ở trước mặt.

Bạch Thủy Ương kích động nhào vào lòng người nọ, cô có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói với hắn, mấy ngày nay cô luôn nhớ mong hắn, cô muốn kể cho hắn nghe chuyện của Giang Phấn Xuân, cô thực sự đã xem Phấn Xuân như em trai mình, cô rất sợ cậu bé cứ như vậy mà ra đi.

Thẩm Tương Tương bị ôm, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, không đáp lại nhiệt tình của cô.

Bạch Thủy Ương thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tương Tương, chỉ thấy hắn lạnh lùng lướt qua nhìn phía sau lưng cô, cô đưa mắt theo ánh nhìn của hắn, Lưu Thanh Chuhắn sao có thể xuất hiện ở đây? Cô bị theo dõi !

Thẩm Tương Tương phát ra một tiếng cười lạnh, “Quả nhiên, cô quả nhiên là ở với hắn mới có thể cả đêm không về.”

Hắn lạnh lùng kéo hai tay đang ông của Bạch Thủy Ương ra, xoay người đi vào phòng, không muốn nhìn hai người họ thêm một chút nào nữa.

Tối qua Thẩm Tương Tương về nhà, nhưng hắn không muốn báo trước vì muốn cho Bạch Thủy Ương một cái bất ngờ, nhưng bây giờ mọi kinh hỉ đều là kinh hãi.

Sau khi về đến nhà thì hắn liền không thấy Bạch Thủy Ương, gọi vào di động thì lại thấy chuông kêu ở trong phòng, hắn ngồi ở sofa chờ cô cả đêm, đêm càng tối thì hắn càng thấy bất an, hắn đợi cô trọn một đêm, không ngờ rằng lại chờ được kết cục như vậy.

“Thủy Ương.....” Bạch Thủy Ương muốn bắt lại tay của Thẩm Tương Tương, nhưng cánh tay cô lại bị Lưu Thanh Chu bắt lấy trước.

“Anh Lưu, tôi thật sự không biết anh, anh không cần cứ bám lấy tôi làm gì.” Bạch Thủy Ương chỉ biết là Thẩm Tương Tương hiểu lầm, cô phải nhanh chóng giải thích rõ ràng, cô thật vất vả lắm mới giã thoát khỏi Lưu Thanh Chu, đem cánh cửa đóng lại chặn hắn ở bên ngoài.

“Tương Tương, không phải như thế, anh nghe em giải thích, em căn bản không biết tên họ Lưu đó, là hắn tự tìm đến, hôm qua trong bệnh viện có một đứa trẻ nguy kịch em đến xem cậu bé, cả đêm qua đều ở trong bệnh viện, buổi sáng vừa rời khỏi viện thì tự nhiên gặp hắn, em không biết vì sao hắn lại theo đến đây, em thật sự không biết.” Bạch Thủy Ương hoảng loạn, chỉ biết nói không ngừng, hy vọng Thẩm Tương Tương có thể tin tưởng mình.

Nhưng ánh mắt của Thẩm Tương Tương như đã ném cô xuống mười tám tầng địa ngục.

“Bạch Thủy Ương cô không cần phải lừa mình dối người thêm nữa, cô tưởng lừa được tôi thì có thể lừa được chính mình sao? Người trong lòng cô vẫn luôn là cái tên Lưu Thanh Chu kia, còn tôi chẳng qua cũng chỉ là công cụ lợi dụng mà thôi.” Thẩm Tương Tương đau khổ nhíu mày, không ngờ hắn lại ngu xuẩn mắc mưu lần thứ hai.

“Tương Tương.....Anh đang nói gì em không hiểu, cái gì mà lợi dụng với không lợi dụng, em không hề muốn lợi dụng anh.” Bạch Thủy Ương không thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Thẩm Tương Tương.

“Ngày trước cô đồng ý kết hôn với tôi là vì cô và hắn cãi nhau đòi chia tay, cô vì trả thù hắn nên mới đồng ý gả cho tôi, đêm tân hôn hắn lại trở về cầu xin cô quay lại cô liền không thêm liếc mắt đến kẻ vừa trở thành chồng mình là tôi đây đến một cái đã lập tức lao đến ôm ấp người tình, Bạch Thủy Ương cô nói đây không phải lợi dụng thì là gì?”. Thẩm Tương Tương đang cười, cười chính mình ngu muội, cười chính mình tự nhiên còn cho rằng Bạch Thủy Ương đã thay đổi, con người dù có thay đổi thế nào thì tâm cũng không thể thay đổi.

“Bạch Thủy Ương người cô thích, cô yêu luôn là Lưu Thanh Chu kia, vì sao còn muốn trêu đùa tôi?”

“Không phải, em thích anh không phải hắn, em không quen biết hắn thì sao có thể thích hắn? Tương Tương, em yêu anh không phải hắn.” Bạch Thủy Ương rất sợ hãi thấy Thẩm Tương Tương phát điên như vậy, muốn cầm lấy tay áo của hắn nhưng lại sợ hắn gạt ra một lần nữa.

“Không biết? Bạch Thủy Ương, không có trí nhớ, cô dựa vào cái gì mà nói không quen hẳn, lại dựa vào cái gì mà nói cô thích tôi ? Cô hiện tại thích, nhưng nếu sau này cô nhớ lại chuyện trước kia, nhận ra mình vẫn thích hẳn, thì cô lại định xử trí tôi thế nào? Dem tôi một cước đá đi rồi kèm theo một tờ đơn ly hôn phải không?”.

“Trước kia, trước kia thật sự nghiêm trọng vậy sao?”.

Thẩm Tương Tường cầm lấy tay Bạch Thủy Ương kéo đến trước cái cửa cấm kị trong ngôi nhà này.

“Thủy Ương, cô có biết bên trong là cái gì không?” Thẩm Tương Tường lấy chìa khóa ra, cánh cửa nhẹ nhàng chuyển động.

“Không, em không cần biết, không cần biết.” Cô cầm lấy tay hắn, không muốn mở cánh cửa kia ra.

Cánh cửa chuyển động nhanh, âm thanh hết sức rõ ràng, cửa mở ra, trong phòng đều là các bức tranh được xếp ngay ngắn, là tranh khỏa thân của Bạch Thủy Ương.

Chẳng lẽ đó đều là tranh Lưu Thanh Chu giúp Bạch Thủy Ương vẽ trước kia? Bạch Thủy Ương sợ ngây người.

“Những bức vẽ đó đều là do người đàn ông mà cô yêu chân thành vẽ, nếu không yêu sâu sắc, thì Bạch gia đại tiêu thư kiêu ngạo sẽ cho phép người khác vẽ nhiều tranh khỏa thân như vậy sao?” Thẩm Tương Tường rời khỏi căn phòng, nơi làm cho hắn không tài nào hít thở được.

“Bạch Thủy Ương cô rất tàn nhẫn, cô muốn thích ai thì liền thích, lại không có một chút để ý đến đau khổ của người khác, tôi thừa nhận mình yêu cô không thoát ra được, không cần cô phải đá, tôi tự mình đi, Bạch Thủy Ương chúng ta ly hôn đi, là tôi thua, thua đến rối tinh rối mù, tự nhiên lại yêu một người đến hai lần, tôi buông tay, cô tự do.”

Thẩm Tương Tường bình tĩnh rời đi, Bạch Thủy Ương không có phản ứng gì, cô đã bị chuyện trước mắt đá kích.

Giống như những lời Thẩm Tương Tường nói, một kẻ trống rỗng như cô, một kẻ không có trí nhớ sao có thể có tư cách nói thương hắn.

Trong căn phòng trống trải, Bạch Thủy Ương nước mắt rơi như mưa.

Cô thật sự không nghĩ ra nổi chuyện trước kia, nhưng cô nhớ cô thật sự rất yêu người đàn ông tên Thẩm Tương Tường.

Thẩm Tương Tường bỏ đi, Lưu Thanh Chu vẫn chưa đi.

Hắn lợi dụng Thẩm Tương Tường không đóng cửa đi vào trong nhà, lần theo tiếng khóc của Bạch Thủy Ương mà tìm đến.

“Thủy Ương.....” Ngón tay hắn vừa chạm đến bả vai, Bạch Thủy Ương liền nhanh như chớp tránh đi.

Lưu Thanh Chu nhíu mày lại, vẫn như trước nhăn nheo khuyên nhủ: “Thủy Ương, sàn nhà rất lạnh. Chúng ta đứng lên hãy nói.”

“Anh tránh ra, đừng có động vào tôi.” Bạch Thủy Ương lui về phía sau, không muốn cùng với hắn quá thân cận, nếu không có hắn thì Thẩm Tương Tường cũng không biến thành như vậy.

“Thủy Ương, em cũng thấy những bức tranh này rồi, đều là ngày xưa anh vẽ cho em, đây đều là chứng cứ chúng ta yêu nhau lúc trước.” Lưu Thanh Chu không để ý đến Bạch Thủy Ương đang dẩy dụa, kích động đem cô ôm chặt vào lòng mình.

“Anh nói láo, tôi không yêu anh, tôi mới không yêu anh, người tôi yêu là Tương Tường không phải anh.” Hai tay Bạch Thủy Ương không ngừng dẩy dụa, muốn thoát ra khỏi trói buộc của hắn, không còn cách nào cô liền vùng tay cho Lưu Thanh Chu một bạt tai.

“Anh buông tôi ra, buông ra, tôi muốn giải thích rõ ràng với Tương Tường, tôi cần bản không hề yêu anh.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lưu Thanh Chu bắt đầu vặn vẹo, “Tương Tương, Tương Tương, cô gọi thật thân mật đấy, cô cho rằng hẳn sẽ thích loại dân nữ như cô sao? Cô trước kia là người của Lưu Thanh Chu này, thì bây giờ cũng vậy.”

Lưu Thanh Chu bị kích động đột nhiên như phát điên, đẩy Bạch Thủy Ương nằm ra sàn nhà, bắt đầu xé rách quần áo trên người cô.

14. Chương 14

“Không được, không muốn, anh tránh ra!” Bạch Thủy Ương bị dọa, không ngừng thét chói tai.

“Bạch Thủy Ương, cô cùng lắm thì cũng chỉ là con dân nữ bị tôi dùng qua, cô có tư cách gì mà thương hấn? Hơn nữa cô vẫn còn là một hung thủ giết người, cô nhất định cô vẫn còn không biết lúc xảy ra tai nạn chính mình đã đâm chết người đi, cái tên Thẩm Tương Tương kia làm thế nào mà giúp cô thu dọn vậy?” Lưu Thanh Chu ngả ngón cười to.

Bạch Thủy Ương nhân cơ hội này, với lấy chiếc bình hoa nện một cái vào đầu hấn, máu tươi theo trán chảy xuống, Lưu Thanh Chu trừng lớn hai mắt không thể tin rằng người đàn bà từng vì hấn mà tìm cái chết lại dám làm vậy với hấn.

Rầm! Lưu Thanh Chu ngã xuống sàn.

Bạch Thủy Ương vừa run rẩy đi đến phòng khách tìm được điện thoại của mình.

“Ba.....Ba...” Chân tay cô luống cuống cầm đi cầm lại điện thoại không biết nói thế nào.

“Thủy Ương con đừng vội, con đang ở nhà đúng không? Ba ba lập tức sang đó, con không cần lo lắng, không cần sợ hãi, ba lập tức đến liền”. Bạch Tín Hùng nghe được giọng nói kích động của con gái lập tức biết là cô xảy ra chuyện.

Nghe được giọng nói của Bạch Tín Hùng, Bạch Thủy Ương dần dần bình tĩnh lại, vừa bỏ điện thoại xuống, tiếng di động lại vang lên, là của y tá trong bệnh viện.

“Cô Thẩm cô mau đến đây nhanh, Phán Xuân không xong rồi, cô mà không đến nhanh thì không kịp nhìn mặt cậu bé lần cuối đấy.” Đã nghèo lại còn gặp eo.

Chuyện tốt không thành đôi còn chuyện xấu lại không ngừng kéo đến.

Bạch Thủy Ương bắt chập sợ hãi của mình lập tức đến bệnh viện, cô chạy vọt đến phòng bệnh của Giang Phán Xuân, cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu bé không chịu buông.

“Phán Xuân, Phán Xuân sao rồi? Phán Xuân chị đến rồi đây.” Bạch Thủy Ương không ngừng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Phán Xuân. “Phán Xuân không có việc gì đâu, em phải kiên cường lên, sống sót, nhất định phải sống sót.”

Bác sĩ vừa định ngăn lại những hành động quá mức kích động của Bạch Thủy Ương thì y tá liền kịp thời ngăn lại, “Kệ cô ấy đi, để những bi thương của cô ấy giải tỏa ra ngoài cũng là chuyện tốt.”

Trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng khóc của Bạch Thủy Ương cùng với âm thanh tí tách của dụng cụ y tế.

Giang Phán Xuân dường như từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, trong tiếng kêu to không ngừng của Bạch Thủy Ương, hàng lông mi dài của cậu run run, đôi mắt chậm rãi mở ra, đôi môi dưới chụm đường khí khẽ mấp máy, phát ra âm thanh yếu ớt.

“Chị...”

Tí tách..... Bạch Thủy Ương còn chưa kịp trả lời, thì dụng cụ y tế liền phát ra một tiếng bén nhọn.

Một tiếng gọi chị của Giang Phán Xuân làm vỡ số những mảnh nhỏ hình ảnh ủa đến trong đầu Bạch Thủy Ưng, Giang Phán Xuân ngã xuống đất khóc oa oa, Giang Phán Xuân gào khóc đòi ăn, Giang Phán Xuân bi bô tập nói, Giang Phán Xuân chập chững từng bước đến gần cô, Giang Phán Xuân phát bệnh nằm trên giường thân mình cắm đầy ống nhựa.....Trong trí nhớ của cô tràn ngập toàn là Giang Phán Xuân, nhưng lại không có bất cứ thứ gì về Bạch gia.

Bởi vì căn bản cô không phải là Bạch Thủy Ưng, cô là Giang Noãn Đông.

Bạch Thủy Ưng bị kéo ra, bác sĩ ngay lập tức cấp cứu kích tim lần cuối cho Giang Phán Xuân.

Lúc Giang Phán Xuân qua đời là chín giờ bốn mươi lăm phút, sinh mệnh của một đứa trẻ đến cứ như thế mà kết thúc.

Tám năm trước ở một khu dân cư cao cấp của Đài Bắc, sắp đến hoàng hôn, mặt trời ở phía tây ánh đỏ rực cả nửa bầu trời, rặng mây hồng ánh lên ánh sáng viền vàng chói mắt, cảnh đẹp làm người ta không thể rời mắt.

Ánh sáng vàng óng ánh chiếu hắt vào khu dân cư nhưng một cảnh đẹp như vậy lại không hề hấp dẫn với một người.

“Chị, bọn họ đang làm cái gì vậy?” Giang Phán Xuân cầm lấy tay chị mình đứng ở bên ngoài đường cái nhìn vào ngôi nhà, cậu bé không hiểu tại sao lại có nhiều người ra ra vào vào nhà mình như vậy.

“Bọn họ đang chuyển nhà” Giang Noãn Đông nắm chặt tay của cậu, khước mắt ửng hồng nhìn ngôi nhà của chính mình trong mười sáu năm, nơi đây đã ngay lập tức không còn là nhà cô nữa.

“Chuyển nhà, chuyển nhà là cái gì?” Năm nay Giang Phán Xuân đã tám tuổi, nhưng chỉ số thông minh cũng không thể bằng một đứa trẻ bốn tuổi bình thường, đứa trẻ nhỏ mở đôi mắt đen bóng nhìn người chị thân thiết nhất của mình.

“Chuyển nhà là chúng ta không thể ở lại nơi đây nữa, phải chuyển đi nơi khác.” Giang Noãn Đông ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt vuột ve đôi má cậu.

Năm đó cô cũng chỉ là một cô gái mười sáu tuổi.

“Vậy ba mẹ đâu? Ba mẹ cũng chuyển nhà với chúng ta phải không?” Giang Phán Xuân hết nhìn đông nhìn tây, nhìn tới nhìn lui trong đám người nhưng không thể thấy ba mẹ của cậu.

Lời nói vô tâm của Giang Phán Xuân một lần nữa là đôi mắt của Giang Noãn Đông đỏ lên, đứa em trai tôi nghiệp này của cô vừa sinh ra thì đã bị bệnh tim, từ nhỏ hơn nửa thời gian là ở trong bệnh viện, lúc sáu tuổi thì lại bị viêm màng não, ảnh hưởng đến phát triển trí lực, nhưng cha mẹ cô chưa bao giờ ghét bỏ đứa nhỏ này mà luôn xem như bảo bối đi khắp nơi tìm danh y chạy chữa.

Giang Noãn Đông kéo cậu bé lại ôm vào lòng, “Không, ba mẹ sẽ chuyển đến nơi khác, không ở cùng chúng ta.”

“Vì sao? Sao ba mẹ lại không ở cùng chúng ta?” Cái đầu nhỏ nhỏ của Giang Phán Xuân ghé vào vai cô, nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì.....Bởi vì ba mẹ sẽ đến một nơi rất tốt, nơi đó trẻ con không thể ở được.” Hai tuần trước tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mệnh của hai vợ chồng họ Giang, chỉ để lại hai đứa con của họ là Giang Noãn Đông và Giang Phán Xuân.

“Còn chị thì sao? Chị sẽ ở cùng Phán Xuân sao?” Giang Phán Xuân không yên tâm cầm lấy quần áo của chị mình, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Nhưng lúc vợ chồng Giang thị bận bịu làm việc kiếm tiền chạy chữa cho con thì Giang Noãn Đông là người luôn ở bên cạnh cậu bé, cô là người mà cậu bé thân thiết nhất, là chỗ dựa duy nhất của cậu.

“Đừng gấp gáp, thở từ từ, chị sẽ không rời bỏ Phán Xuân, trẻ con chúng ta phải ở cùng một chỗ với nhau.” Giang Noãn Đông vỗ nhẹ vai, an ủi dỗ dành cậu bé. Hai đứa trẻ đứng dựa vào nhau nhìn ngôi nhà đã từng gắn bó của mình, tràn ngập bi thương.

Những tài sản đáng giá trong ngôi nhà đã bị chuyển đi gần hết, đến lúc chỉ còn lại căn phòng trống rỗng, người đàn ông trung niên chỉ đạo công việc của công ty vẫn chuyển cuối cùng cũng đã rời đi những đồ vật cuối cùng, rồi mang một dáng vẻ thâm thù đại hận ung dung đi đến trước mặt hai chị em.

“Noãn Đông, chuyện bố cháu biển thủ công quỹ mấy hôm trước chú cũng đã nói tường tận với cháu, ông chủ còn muốn ra tòa kiện ba cháu, nếu không phải chú phân tích rõ tốt xấu với ông ta thì hai cháu đã sớm bị bắt vào tù rồi.” Người đàn ông thô lỗ khạc đờm nhổ xuống đất, trừng mắt với hai chị em họ.

“Cảm ơn chú.” Giang Noãn Đông biết trước kia ba mình làm tổng giám đốc ở công ty, gia cảnh của nhà cũng không tệ, bởi vì Giang Phán Xuân mà ông ấy rất ít quan hệ với thân thích, ba mẹ cô vừa xảy ra chuyện thì người tự nhận là chú này tìm đến nhà cô, lại còn mang theo vợ con, lấy quần áo của ba cô mặc, lấy trang sức của mẹ cô đeo, đứa em họ kia còn bắt nạt cả em trai cô.

Tang sự của ba mẹ vừa xong, thì ông ta liền nói với Giang Noãn Đông chuyện ba cô biển thủ công quỹ của công ty bị phát giác, nếu thế chấp nhà của cô cũng không trả đủ, nên muốn bán ngôi nhà để gán nợ, nếu không có tiền thì sẽ tố cáo ba cô ra tòa.

Giang Noãn Đông bị dọa cho khiếp sợ, ba cô đã chết, cô không muốn ông chết rồi còn bị mang tiếng xấu, cô xin ông chú này giúp đỡ giải quyết, ông ta vốn không đồng ý nhưng vì cô liên tục cầu khẩn nên mới xuống nước đáp ứng.

Giang Phán Xuân thực sự sợ ông chú này nên đã sớm trốn phía sau Giang Noãn Đông, không dám nhìn vào ông ta.

“Lão già chết tiệt kia còn không mau đến đây giúp? Tôi đỡ không nổi cái này đây này.” m thanh của bà thím truyền từ trong nhà ra còn có cả tiếng bùm bùm, chú cô lập tức xoay người lái xe đi xử lý, tiếp sau đó liền truyền ra tiếng cãi vã của hai vợ chồng.

“Con mụ chết tiệt này, tôi đã bảo cô cái này không đáng tiền, không cần lấy.” Giọng người đàn ông quát lớn.

“Ông nói không đáng tiền thì không đáng tiền à, anh của ông giàu như vậy, thì đồng tranh trong nhà cũng bán được giá tốt, dù sao cũng đã gọi công ty chuyển nhà, có thể lấy được thì sao không lấy?” Giọng đàn bà sắc nhọn không chịu yếu thế vọng ra.

Lại một trận loạt âm thanh bùm bùm, Giang Noãn Đông nhìn thấy họ mang bức bích họa trong phòng khách nhà mình khiêng ra, để lên xe tải.

Trong phòng lại có hai dáng người nhỏ nhỏ đi ra, là hai người con của chú cô.

“Anh, anh xem em mặc bộ này có đẹp không?” em họ cô mới mười hai tuổi, mặc trên người là chiếc váy mà mẹ cô mua cho làm quà sinh nhật, bộ đồ rất đẹp nhưng có chút rộng, làm váy rộng đều kéo lê trên mặt đất dính đầy đất cát.

Giang Noãn Đông lập tức quýnh lên chạy đến ngăn đứa nhỏ lại, “Đây là mẹ chị.....”

Giang Noãn Đông còn chưa kịp nói xong, đã bị cậu em họ mười bốn tuổi va vào, cô chao đảo vài bước rồi ngã xuống đất, cậu em họ tuy bé hơn cô hai tuổi nhưng cũng rất cao lớn, cách nói chuyện cũng thô lỗ giống như ba nó.

“Cái gì mà của chị của em, mặc trên người em tôi thì chính là của em tôi!” Cậu em họ sờ sờ túi tiền của cậu ta, lấy ra một cái vòng cổ bằng đá đưa cho đứa em gái, “Em thấy cái này đẹp không? Đây là của anh mua cho em.”

Nói vậy, cái đó rõ ràng là quà Noel của cô, Giang Noãn Đông nhìn cái vòng cổ trên tay cậu ta bưng bưng tức giận mà không dám làm gì.

“Tránh ra đồ ngốc !” Cậu ta đá một cái vào Giang Phán Xuân đang đứng bên cạnh, kéo em gái đi đến gara xe, “Để anh nói cho em biết, cái xe này nhìn vậy nhưng lại rất nổi tiếng, anh đã lớn như vậy còn chưa bao giờ được ngồi xe tốt như vậy, đợi khi có thể đi thi bằng lái nhất định phải lái đến trường khoe mới được.”

Giang Noãn Đông chạy nhanh đến đỡ Giang Phán Xuân, nuốt tất cả những cảm giận vào trong bụng.

Lúc cô em họ đi qua Giang Noãn Đông mới thấy sau lưng cô ta còn giấu một con thú bông, từ bề ngoài cũ kĩ của nó là có thể nhìn thấy được là đã được mua rất nhiều năm rồi.

“Không được lấy, đó là của tôi.” Giang Noãn Đông giật lấy con thú bông giữ chặt không chịu buông.

“Oa.....oa.....” Cô em họ bỗng dưng bị dọa, không cẩn thận ngã nhào lên đất.

Tại một căn biệt thự cách biệt thự Giang gia hai con phố, có một người thiếu niên đang đứng, cậu ưu sầu nhìn căn nhà mình.

“Tương Tương, tất cả đồ đạc trong nhà đều được giữ nguyên vẹn, chú sẽ sắp xếp người đến dọn dẹp định kì, cháu không cần lo lắng.” Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cậu thiếu niên, vì tính cách nghiêm túc của mình làm ông không biết thế nào để an ủi một đứa trẻ vừa mất đi ba mẹ.

“Cảm ơn chú Bạch.” Người thiếu niên tên là Thẩm Tương Tương, cậu đã mười tám tuổi đang chuẩn bị tham gia kì thi đại học cả nước, nhưng chỉ vì tai nạn máy bay mà mất đi ba mẹ, cũng không có thân thích gì.

Người đàn ông tên Bạch Tín Hùng này là bạn thân của ba cậu, lúc ba cậu qua đời một mình ông đã giúp cậu xử trí tất cả các công việc, thậm chí bao gồm cả chuyện công ty của ba cậu.

Thì ra là công ty của ba cậu vì sai lầm trong đầu tư mà mấy năm nay thua lỗ, ba cậu cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì, đến khi ba cậu qua đời chủ nợ liền ầm ầm kéo đến.

“Không cần lo lắng, nợ của ba cháu đã trả xong, không có ai ép cháu bán căn nhà này nữa đâu.” Bạch Tín Hùng nhìn ra được Thẩm Tương Tương quyến luyến căn nhà này, lưu luyến căn nhà mà cả gia đình ba người họ cùng sinh sống.

“Chú Bạch, cháu muốn ra nước ngoài du học.” Gương mặt mười tám tuổi của Thẩm Tương Tương tuy vẫn còn nét non nớt nhưng ánh mắt đã vô cùng kiên định.

“Được, tất cả cứ giao cho chú.” Bạch Tín Hùng gật đầu, ở trên người cậu thiếu niên này làm cho ông có thể thấy lại bóng dáng của người bạn sáng khoải của mình, không ngờ rằng người bạn già này của ông lại ra đi đột ngột như vậy, cứ nghĩ đến là làm ông không khỏi thấy chua xót trong lòng.

“Chú vẫn còn có chuyện, chú sẽ bảo lái xe chờ cháu, nếu muốn thì cứ đi dạo xung quanh cũng không sao, chú đi trước.” Bạch Tín Hùng vỗ vỗ vào bả vai Thẩm Tương Tương, để cho cậu có được một chút không gian yên tĩnh, mấy ngày nay không hề thấy cậu bé này rơi ra một giọt nước mắt, đứa nhỏ này quá quật cường, đến mức làm người khác thấy đau lòng.

Sau khi Bạch Tín Hùng đi khỏi, Thẩm Tương Tương đứng nhìn đám mây ở phía tây dần xuất thần, cậu đuổi theo đám mây, không muốn ngày trôi qua nhanh như vậy, qua ngày hôm nay cậu sẽ rời khỏi nơi này.

Cậu cứ đi theo hướng tây mà đi cho đến khi nghe được tiếng khóc. Nơi này là khu dân cư cao cấp, đều là những người có học thức, ít khi có thể thấy được tiếng ồn ào như vậy.

Từ rất xa cậu nhìn thấy có một cô gái bị ngã trên mặt đất, dùng thân mình che chở cho một cái gì đó, một đôi trai gái nhỏ tuổi đứng mắng cái gì đó với cô gái, cách cô gái mấy mét có một đứa trẻ nhỏ đang đứng khóc thút thít.

“Chị..... không được đánh chị tôi.” Giang Phán Xuân giãy giụa muốn đi đến bên Giang Noãn Đông.

“Không được, Phán Xuân em không được đến đây.” Giang Noãn Đông che chở con thú bông trong lòng, những thứ khác có thể cho họ, chỉ có cái này không được, tuyệt đối không thể cho họ.

15. Chương 15

“Anh, chị ta mỗi ngày đều ôm con thú này ngủ, nhất định là chơi rất hay, nếu không thì sao chị ta lại thà chết không buông ra như vậy.” Cậu bé kia nghe xong liền cảm thấy có phần đạo lí, cúi người xuống muốn

giật lấy con thú bông.

Giang Noãn Đông bị ngã rên đất bỗng được một cánh tay kéo đứng lên, tránh được bàn tay của cậu em họ.

“Anh là ai?”

“Trẻ con không lo học hành, lại ở đây bắt nạt người khác.” Thẩm Tương Tường đem Giang Noãn Đông bảo vệ phía sau, đứng đối diện với cậu nhóc, vì Thẩm Tương Tường cao hơn cả một cái đầu nên làm cậu ta phụng phịu có vài phần kinh sợ.

“Là chị ta lấy đồ của tôi trước.” Cô em thấy anh bị dọa liền lập tức cãi lại.

“Cô nói vậy, con thú này là của tôi, là mẹ mua cho tôi, lúc Phán Xuân ra đời mẹ đã mua cho tôi, mẹ nói sau này mẹ phải chăm sóc em nên không có thời gian chơi với Noãn Đông, nên mua con thú bông này để cùng chơi cùng ngủ với Noãn đông.” Giang Noãn Đông trốn ở sau lưng Thẩm Tương Tường, nhờ khí thế của Thẩm Tương Tường mà lần đầu tiên cô dám cãi lại dám người nhà ông chú này.

“Chị....” Không nghĩ đến Giang Noãn Đông dám phản kích lại, cô em tức đến nổi đỏ hết mặt mày.

Tiếng bà thím từ phía xa tìm đến, “Hai đứa kia, hôm qua bảo chúng mày thấy có gì đáng giá thì lấy hết đi, bây giờ còn ầm ĩ cái gì? Còn không mau mà lên xe cho hả.”

“Coi như chị tốt số, không thì tôi đã cho chị một trận.” Thằng em họ lớn tiếng quát, vừa nói vừa kéo theo đứa em gái đi về phía gara xe.

Lúc cả nhà chú của Giang Noãn Đông lái xe của bố cô đi qua, ông chú từ trong xe ngó đầu ra cửa sổ dặn, “Đợi lúc nữa người của cô nhi viện sẽ đến tiếp nhận hai đứa, cứ ngoan ngoãn ở chỗ này đợi.”

Chiếc ô tô nghênh ngang đi qua.

“Phán Xuân, Phán Xuân em không sao chứ?” Giang Noãn Đông bắt chập vết đau trên người mình bận rộn chỉnh sửa lại quần áo, kiểm tra khắp người Giang Phán Xuân khi chắc chắn cậu bé không bị thương gì mới nhẹ nhõm thở ra.

“Chị, người xấu đi rồi chị đừng sợ.”

Giang Noãn Đông nắm tay Giang Phán Xuân xoay người nói cảm ơn với Thẩm Tương Tường, “Chuyện vừa rồi...cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, chỉ là tiện tay mà giúp thôi.” Vừa rồi Thẩm Tương Tường rõ ràng nghe thấy hai từ cô nhi viện xem ra hai chị em này cũng giống như cậu, chỉ còn lại một mình.

Trời tối dần, Thẩm Tương Tường lo lắng cùng hai chị em họ đứng ở ven đường cho đến khi xe của cô nhi viện đến đón đi.

Giang Noãn Đông vụng trộm đặt một cái gì đó vào lòng bàn tay Thẩm Tương Tường, khuôn mặt non nớt nở nụ cười nhàn nhạt nói: “Em tên là Giang Noãn Đông, cảm ơn anh, anh phải sống vui vẻ đấy.”

Thân hình cô nhỏ nhỏ đỡ em trai lên xe, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt Thẩm Tương Tường.

Bốn năm trước Thẩm Tương Tường học xong trở về nước liền vào công tác tại xí nghiệp của họ Bạch, trở thành trợ thủ đắc lực của Bạch Tín Hùng, bắt đầu xuất hiện trên các tạp chí tài chính và phương tiện truyền thông, Giang Noãn Đông chỉ cần nhìn là có thể nhận ra đây là người thiếu niên ngày đó đã giúp mình.

Rung động nhỏ nhỏ liền nảy sinh trong lòng, nhưng cô không dám theo đuổi hạnh phúc cô vẫn còn một đứa em trai cần chăm sóc.

Cô nhi viện vốn không thể gánh vác được chi phí chữa bệnh khổng lồ của Giang Phán Xuân, hưởng hồ hai năm trước bệnh cũ của cậu bé lại tái phát, tất cả mọi gánh nặng đều đặt trên đôi vai nhỏ bé của Giang Noãn Đông.

Hai năm trước Thẩm Tương Tường kết hôn với con gái của Bạch Tín Hùng, Giang Noãn Đông dù đau lòng nhưng vẫn thành tâm chúc phúc.

Bệnh tình của Giang Phán Xuân không ngừng chuyển biến xấu, cô cũng đã không còn để ý đến vọng tưởng nhỏ nhỏ của mình.

Đầu năm nay bệnh viện lại gửi thông báo, nếu không làm phẫu thuật, em trai cô chỉ có thể sống không quá ba ngày.... ..

Hiện tại cô vẫn còn nợ tiền của bệnh viện, thì làm gì còn tiền để làm phẫu thuật cho em trai, nếu em trai cô không thể qua khỏi thì cô cũng nên đi theo nó cho xong.

Ôm ý nghĩ muốn chết trong đầu, lúc Giang Noãn Đông bị Bạch Thủy Ương đâm trúng cũng cảm thấy rất thoải mái.

“Cô Thắm, cô Thắm cô tỉnh rồi sao?” Đập vào mắt Giang Noãn Đông là một mảng màu trắng, mùi thuốc tiêu độc tràn vào khoang mũi.

Bệnh viện....Cô đã nhớ ra...tất cả đều đã nhớ ra.

“Gương, đưa gương cho tôi” Cô vội vã từ trên giường đứng dậy. Nhìn đông nhìn tây muốn tìm kiếm vật bất kì vật gì có thể phản quang để có thể nhìn dung mạo bản thân.

Y tá cũng bị cô dọa cho sợ, vội vàng lấy từ trong túi mình ra một chiếc gương đưa cho cô.

Trong gương vẫn là khuôn mặt còn xinh đẹp hơn Giang Noãn Đông rất nhiều lần, bởi vì khuôn mặt này mà cô chiếm được tình yêu của Thắm Tương Tương, được vợ chồng Bạch Tín Hùng yêu thương.

Cô căn bản không phải là Bạch Thủy Ương, cô là Giang Noãn Đông, là một kẻ trộm vô sỉ.

Cô cướp mất của Bạch THỦY ƯƠNG cha mẹ, chồng, gia đình còn lấy luôn cả tình thương của họ đối với cô.

Nước mắt không thể khống chế theo khoeo mắt tràn ra, cô ngồi khóc như một đứa trẻ.

“Cô Thắm, xin bớt đau lòng, Giang Phán Xuân tuy rằng đã ra đi, nhưng đối với cậu bé cũng không phải là chuyện xấu, Phán Xuân ngoan như vậy, trên thiên đường nhất định sẽ có nhiều người yêu thích cậu bé.” Y tá bên cạnh cho rằng cô đau lòng cho Giang Phán Xuân liền lập tức an ủi.

Giang Noãn Đông liên tục lắc đầu, từ khi cha mẹ qua đời, vì chăm lo cho em trai mà cô ép buộc chính mình phải kiên cường, chưa từng chảy qua một giọt nước mắt, bây giờ cô khóc giường như đêm tất cả những ảm ức ngày xưa cùng một lúc phát ra, như vậy cô mới có thể cảm thấy thoải mái.

Giang Noãn Đông rời khỏi bệnh viện.

Cô không đi tìm Thắm Tương Tương cũng không đi tìm cha mẹ họ Bạch, cô không phải Bạch Thủy ương, cô không xứng đáng hưởng thụ tình yêu của họ.

Cô tin tưởng Bạch gia nhất định sẽ lo hậu sự cho Giang Phán Xuân chu toàn, cô có thể yên tâm rời đi, trở về cuộc sống của Giang Noãn Đông ngày xưa.

Giang Noãn Đông thuê một căn nhà trọ nhỏ, tìm một việc làm ở tiệm ăn nhanh, trong thời gian thử việc chịu nhiều khổ cực cô cũng không một câu oán hận, tổ trưởng nói cô biểu hiện rất tốt, tháng sau thì có trở thành nhân viên chính thức, như vậy tiền lương có thể nhiều gấp đôi.

Mỗi ngày cứ sáu giờ là rời giường, bảy giờ đến tiệm ăn chuẩn bị mở cửa buôn bán, nếu không quá đông khách mười giờ là có thể về nhà, vất vả nhưng Giang Noãn Đông thấy rất vui, tuy rằng đêm dài tĩnh mịch nhiều lúc lại thấy nhớ Thắm Tương Tương cùng hai vợ chồng họ Bạch, cảm thấy có vài phần xót xa lại vài phần ngọt ngào, nhưng cô làm sao có thể tiếp tục mặt dày mà độc chiếm họ?.

Có những lúc thật nhớ Thắm Tương Tương thì cô cũng chỉ như trẻ con nằm khóc thút thít trong chăn, hôm sau lại vẫn đi làm bình thường.

Cô vẫn cố gắng dành dụm tiền, hy vọng có thể trả lại tiền cho vợ chồng họ Bạch vì đã lo cho em trai mình, mặc dù chính cô cũng không biết khi nào mới có thể hoàn thành.

Hôm nay trong tiệm ăn nhỏ lại xuất hiện một đôi vợ chồng trung niên, người đàn ông nhìn rất nghiêm túc, người phụ nữ ánh mắt quý phái, nếu những người thường xuyên theo dõi bản tin tài chính không chừng sẽ chấn động khi thấy họ.....

Giang Noãn Đông đang cúi đầu cảm giác thấy có người đến liền ngay lập tức ngẩng đầu lên tươi cười, “Hoan nghênh quý khách, xin hỏi quý khách dùng gì?”.

“Thủy Ương, con có khỏe không?” Bà Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dưới chiếc mũ lưỡi trai, hai hốc mắt liền đỏ lên, cảm cũng nhơn ra rồi, đứa nhỏ này tại sao lại không biết chăm sóc mình như vậy.

Thủy Ương.....Thật lâu rồi không có ai kêu cô bằng cái tên này.

Giang Noãn Đông ngẩn người hồi lâu mới phục hồi tinh thần, gật gật đầu với hai vợ chồng họ sau đó xin chủ quán giải lao rồi dẫn hai vợ chồng Bạch Tín Hùng đến một quán cà phê.

“Thủy Ương con gầy đi thật nhiều.” Bà Bạch không ngừng vuốt má con gái thủ thủ, ánh mắt trĩu mến làm cho Giang Noãn Đông chột dạ không thôi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi con không phải Bạch Thủy Ương, không phải là con gái hai bác.” Cô cúi đầu không ngừng nói lời xin lỗi, môi dưới run run, không biết giải thích thế nào, họ sẽ tin vào câu chuyện tráo đổi linh hồn vớ vẩn này sao?

“Đứa trẻ ngốc này, con không phải con gái chúng ta thì còn ai vào đây nữa?” Bà Bạch vuốt ve cái gáy gầy gò của Giang Noãn Đông, khẽ nhìn thoáng sang chồng rồi chậm rãi nói.

“Ba mẹ thật có phúc, tuy rằng đã không còn đứa con gái là Thủy Ương, nhưng lại có thể có đứa con gái hiểu thuận như con, con giúp mẹ cắm hoa nấu cơm, lại còn may áo cho ba con, ông ấy thật sự rất thích, thích đến nỗi mặc còn không nỡ cởi ra.” Bà Bạch vừa nói vừa liếc mắt trêu chọc chồng, khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Tín Hùng liền một mảng phiếm hồng.

Giang Noãn Đông không hiểu nhìn hai vợ chồng, dường như họ vừa nói gì cô cũng đều không nghe ra.

“Đứa bé ngốc, người làm mẹ luôn là người hiểu rõ nhất con gái của mình, chẳng lẽ con cho rằng mẹ không cảm thấy con gái mình thay đổi sao? Lúc đầu mẹ cũng không muốn tin, không muốn chấp nhận chuyện Thủy Ương cứ thế mà rời xa chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể nào mà không yêu thương con, đứa bé ngốc, bây giờ con có thể nói cho ba mẹ biết con tên gì không?”

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, từ lúc Giang Noãn Đông mất trí nhớ, bà đã bắt đầu hoài nghi, nhưng liệu đây có phải là bồi thường của trời xanh đối với họ? Liệu có phải Bạch Thủy Ương ở trên trời cố tình gửi xuống cho họ một đứa con gái đáng yêu.

“Mẹ...” Giang Noãn Đông ôm vai bà Bạch khóc thành tiếng, tâm trạng bất ổn liền có thể buông xuống.

“Đứa bé ngốc.” Bạch Tín Hùng cũng vỗ vỗ vào bả vai gầy gò ốm yếu của con gái, “Về nhà đi”.

Vậy là Giang Noãn Đông dùng thân phận Bạch Thủy Ương về lại Bạch gia, bà Bạch sợ cô không thoải mái liền ra lệnh cho những người giúp việc trong nhà đều phải gọi cô là Noãn Đông tiểu thư.

Từ ngày cô bỏ đi đã mấy tháng, Thẩm Tương Tường cũng không tốt chút nào, liên tục ở công ty, chưa hề về qua nhà.

Giang Noãn Đông rất muốn hỏi chuyện về hắn, nhưng mẹ cô lại không chịu nói một lời, cô cũng không còn tự tin vào mình, trước kia cô cảm thấy mình chính là Bạch Thủy Ương, là vợ của hắn, có quyền nhận yêu thương của hắn, nhưng bây giờ cô đã biết mình là Giang Noãn Đông, thì có lý do gì để tiếp cận hắn?

Bà Bạch dường như chỉ cần liếc qua là có thể thấy được tâm sự của cô, “Tương Tường là người thông minh, tuyệt đối sẽ không bao giờ để mình vấp ngã hai lần ở cùng một nơi, lần đầu nó thích Thủy Ương là vì nhan sắc của con bé, kết hôn là vì báo đáp ân tình, nhưng Thủy Ương đã làm Tương Tường quá đau lòng rồi, lần thứ hai nó thích Thủy Ương chẳng lẽ lại vẫn có thể là vì bề ngoài sao?.....Là vì con, ngốc ạ.”

Lần thứ hai chính là vì Giang Noãn Đông trở thành Bạch Thủy Ương.

“Thủy Ương và con khác nhau như nước với lửa, Thủy Ương nhiệt tình, dùng mọi phương thức mãnh liệt theo đuổi tình yêu của mình, còn con lại như mặt nước ôn nhu, Tương Tương từ nhỏ đã mất cha mẹ, đối với gia đình nó luôn có mong ước có thể tìm thấy một mẫu người hiền dịu như mẹ mình để chung sống, Thủy Ương không thể cho nó những thứ đó nhưng con lại làm được, như vậy còn không thể làm cho nó thích con sao?”

Giang Noãn Đông nghe mẹ mình nói thế liền đỏ mặt lên.

“Con đã muốn biết tình hình của nó như vậy chỉ bằng đến thẳng công ty gặp không phải tốt hơn sao?” Bà Bạch liền khiêu khích. “Nói không chừng hai đứa tiểu biệt thắng tân hôn, lại còn có thể cho mẹ được bế cháu sớm hơn một chút nữa ấy chứ!”

Tuy ngoài miệng không muốn thừa nhận, nhưng Giang Noãn Đông cuối cùng vẫn bị mẹ mình thuyết phục. Cô muốn đi gặp hẳn.

Giang Noãn Đông trốn ở bên ngoài văn phòng tổng giám đốc, hết nhìn đông lại nhìn tây, vốn đã nhận được lệnh của chủ tịch là không được cản trở Giang Noãn Đông đi lại trong công ty, nhưng thư kí nhìn thấy hành động quái dị của cô cũng không kiềm được lòng mà nhắc nhở nói: “Thẩm phu nhân, tổng giám đốc bây giờ đang có họp, không có ở văn phòng.”

“à, vậy sao?” Giang Noãn Đông ngượng ngùng cười, đem cái hộp giấu phía sau đưa cho cô thư kí, “Cái này.....cái này phiền cô giúp tôi đưa cho anh ấy.”

Anh ấy trong lời cô ngoài trừ Thẩm Tương Tương còn có thể là ai?

Vừa nói xong Giang Noãn Đông ngay lập tức co chân chạy đi, mà không chú ý đến một dáng người đi ra từ trong góc.

“Tổng giám đốc, tôi đã làm theo lời anh nói với cô Thẩm rồi.” Thư kí nhìn vẻ mặt bí hiểm của Thẩm Tương Tương, hai vợ chồng này rốt cuộc đang làm trò gì? Làm hại cô phải làm gián điệp hai mang, vừa phải nghe theo chủ tịch lại vừa phải tiếp tay cho tổng giám đốc.

“Đây là thứ cô Thẩm nhờ tôi giao cho anh.”

“Ừ”.

Cô ấy đã trở về, buổi tối đầu tiên Giang Noãn Đông trở về nhà họ Bạch, Thẩm Tương Tương cũng đã nhận được tin, mà tin hiệu tin tức phát ra đương nhiên cũng là từ người đã về hưu rảnh rỗi không có việc gì làm..... Bạch chủ tịch, vừa rồi hẳn chỉ nhìn thấy một bên mặt của cô, cô gầy đi thật nhiều, cô gái chết tiết này tại sao lại không biết tự chăm sóc mình chứ?

Hắn biết cô không ở cùng với Lưu Thanh Chu, hẳn biết cô đã đốt hết nhưng bức tranh của Lưu Thanh Chu, hẳn cũng biết cô vẫn làm tình nguyện tại bệnh viện, nhưng hẳn không biết cô có yêu hẳn không.

16. Chương 16

Thẩm Tương Tương chăm chú nhìn cái hộp Giang Noãn Đông đưa đến suốt nửa giờ, cuối cùng vẫn quyết định mở ra, bên trong là một viên kẹo đã tan mất một nửa được gói lại.

Ngày thứ hai cô vẫn như lần trước nhờ thư kí chuyển cho hẳn một con thú nhồi bông cũ nát. Thẩm Tương Tương đem nó để trên ghế sofa trong văn phòng mình, ánh mắt không khống chế được luôn thất thần nhìn về hướng đó.

Ngày thứ ba hẳn nhận được một tấm ảnh cổ gửi đến, trong ảnh là một phòng ở đã cũ nhưng vẫn rất xa hoa, cảnh vật xung quanh làm cho hẳn thấy có chút quen mắt.

Ngày thứ tư trên bàn của hắn là mấy cái hộp, bên trong đều là những món mà hắn thích ăn, chết tiệt mùi vị này hắn chỉ cần một miếng là có thể biết là do ai làm, hắn chỉ thử một ngụm rồi bảo thư kí trả lại cho Giang Noãn Đông.

Vài ngày sau hộp thức ăn lại nườm nượp xuất hiện trên bàn làm việc của hắn, thậm chí từ cơm trưa mở rộng đến cả cơm tối, rốt cuộc cô gái kia đã mua chuộc được bao nhiêu người đến đưa cơm cho hắn?

Thậm chí cả khi hắn lái xe vào bãi đỗ xe nhân viên quản lý cũng tiến tới đưa cho hắn một cái hộp nói: “Tổng giám đốc Thẩm, đây là Thẩm phu nhân bảo tôi đưa bữa sáng cho anh.”

Hắn ngượng ngùng nhận lấy, vừa đến văn phòng liền nghiêng răng nghiêng lợi với cái hộp, nhưng đợi đến lúc hắn lấy lại bình tĩnh thì sandwich đều đã tiến thẳng hết vào bụng hắn.

Có lần đầu tất sẽ có lần sau.

Hai bọn họ giống như đang chơi trò mèo đuổi chuột, hắn đối với cô lẩn tránh nhưng cô lại không ngừng đưa đồ đến.

Và tất cả đều đã bị hắn dùng sức ăn như hổ của mình xử hết, Thẩm Tương Tường lần thứ N than thở, ngày mai hắn nhất định sẽ đem hộp cơm còn nguyên vẹn trả lại.

Tiếng chuông di động vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn, là điện thoại của Bạch Tín Hùng.

“Ba”.

“Tương Tường, buổi tối về nhà ăn cơm đi, mẹ con nhớ con đấy.”

Về nhà sẽ nhìn thấy cô ấy, hành động mấy ngày nay của cô ấy là để lấy lòng mình sao? Cô đã không muốn đích thân gặp hắn thì hắn về nhà cũng là cách không tệ để trả đòn.

Có vẻ như đàn ông khi yêu đều đặc biệt ngây thơ.

“Vâng, hôm nay con sẽ về.”

Thẩm Tương Tường đến nhà họ Bạch, mãi đến lúc ăn cơm tối vẫn không thấy được người hắn muốn thấy.

Trên bàn cơm chỉ có hắn cùng với vợ chồng Bạch Tín Hùng cả thấy ba người.

“Đừng nhìn nữa, con bé không có ở nhà.” Bạch Tín Hùng nhìn đứa trẻ chính tay mình chăm sóc, trợ thủ đắc lực chính tay mình bồi dưỡng, không ngờ rằng Thẩm Tương Tường lại giống cha hắn đến vậy, chỉ cần cần đến chuyện tình cảm là liền dây dưa không rõ.

Thẩm Tương Tường ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, cúi đầu ăn cơm.

“Thủy Ương không ở nhà”. Bà Bạch gấp thức ăn vào bát cho hắn, Giang Noãn Đông là con gái của bà, Thẩm Tương Tường là con trai của bà, nhìn hai đứa trẻ yêu nhau đang lạc trong mê cung không thoát ra được, xem ra hai kẻ già này phải ra tay một phen mới được.

Không ở đây? Cô ấy còn có thể đi đâu?

Sau khi ăn xong Bạch Tín Hùng liền gọi hắn vào thư phòng, “Tương Tường, con luôn luôn tự tin mình là người thông minh, con cũng là người ở cùng với Thủy Ương lâu nhất, là người gần gũi nhất, đừng để chuyện trước kia làm mờ mắt, từ khi Thủy Ương thay đổi thì những gì con bé làm đều là những thứ nó thích, nó muốn tự mình làm mọi chuyện, chẳng lẽ con chưa từng suy nghĩ vì sao mà con bé lại làm như vậy?”

Bỗng nhiên Thẩm Tương Tường lại nhận được một tấm ảnh. Trong ảnh Bạch Thủy Ương đứng ở trong vườn hoa của ngôi biệt thự, cầm vôi nước tưới hoa, vui vẻ tự sướng chụp ảnh, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Bên góc trái tấm ảnh viết một hàng chữ, xin chào tên em là Giang Noãn Đông.

Đây là nơi ở của cô ấy sao? Hình như là nơi nào đó hắn đã thấy qua.

Giang Noãn Đông, tên nghe rất quen, giống như đã nghe qua ở đâu rồi vậy.

Giang Noãn Đông, Giang Noãn Đông....Không phải là cô gái bị chết trong tai nạn của Bạch Thủy Ương sao?

Con thú nhồi bông rớt từ trên ghế xuống gây hấp dẫn chú ý của Thẩm Tương Tường.

Giang Noãn Đông là cô gái ngày trước có một cậu em trai, đứa trẻ đã qua đời trong bệnh viện tên Giang Phấn Xuân.

Như vậy mọi chuyện đã rõ, cô ấy không phải Bạch Thủy Ương.

Vớ vẫn thực vớ vẩn, nhưng tại sao hần lại vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

Là như vậy sao? Hần có thể lý giải theo cách đó sao?

Thẩm Tương Tường cường chế bản thân không được kích động, hần đi đến nơi chụp trong bức ảnh, nơi đó là nhà của hần, hần từng cùng ba mẹ mình sống ở đó, Bạch Tín Hùng đã giúp hần giữ lại nhưng hần vẫn không dám đổi mặt mà trở về.

Cảnh vật giống như trong ảnh, vườn hoa hoang phế một lần nữa được hồi sinh.

Cửa lớn mở ra, hần đẩy cửa đi vào liền thấy một dáng người nho nhỏ quỳ rạp xuống lau sàn nhà, cô buộc tóc đuôi ngựa, đeo tạp dề, mặc trang phục ở nhà đơn giản, giống như một bà chủ nhà bình thường vậy.

Hần thấy cô quay đầu cười với mình.

“Anh đã về”. Giang Noãn Đông còn không kịp bỏ khăn lau xuống, một cổ lực mạnh mẽ đã lao đến.

Hần và cô hai người cùng ngã xuống sàn, Thẩm Tương Tường run run chôn chặt mặt ở cổ cô.

Cô ôm lấy bờ vai hần, để mặc toàn bộ sức nặng của hần đặt lên người mình, ở bên tai Thẩm Tương Tường thì thào nói.

“Anh nói em trước kia không có tư cách yêu anh, cho nên em đem mình trước kia tìm về, sau khi tìm về lại phát hiện mình càng yêu anh, anh bảo em phải làm sao bây giờ ? Em chỉ có thể mặt dày theo đuổi anh, anh biết em không có sở trường gì, giỏi nhất cũng chỉ là giặt giũ với nấu cơm, cho nên chỉ có thể không ngừng giúp anh làm thức ăn, Thẩm Tương Tường lần này anh không đẩy em đi được đâu, xin chào em là Giang Noãn Đông, em yêu anh.”

Giang Noãn Đông cảm thấy cổ mình ẩm ướt, người đàn ông này nhiều năm trước đã đã giúp đỡ cô vào lúc cô khó khăn khiến cho cô bao năm mong nhớ, bây giờ đã ở ngay bên cạnh.

“Xin chào, anh là Thẩm Tương Tường, anh cũng yêu em.”

17. Chương 17: Ngoại Truyện

Sáng sớm trên ngọn cây vẫn còn mang theo sương sớm trong suốt, nắng sớm chiếu rọi trên vườn hoa nhỏ xinh đẹp, dọc theo những luống hoa hồng được chủ nhân tỷ mỉ chăm sóc nay đã nở rộ, hồng phấn, hồng tím, đỏ tươi đủ màu sắc cho dù là mùa đông hoa vẫn đua nở dưới ánh mặt trời càng nổi bật vẻ đẹp kiều diễm động lòng người.

Giang Noãn Đông thu hồi vòi nước, khước miệng cong lên mỉm cười, tất cả mọi chân tướng từ bốn năm trước đã được rõ ràng, cuối cùng cô cũng đã được thoải mái dùng cái tên Giang Noãn Đông.

“Mẹ” Một cục thịt tròn chập chững bước chân đi tới rồi liền ngã sấp xuống phía trước ôm lấy chân Giang Noãn Đông.

Đây là con của cô và Thẩm Tương Tường tên là Thẩm Hạo Hành năm nay ba tuổi.

“Hạo Hành dậy rồi hả? Giang Noãn Đông cúi người xuống ôm lấy cục thịt nhỏ, trong vườn hoa có chút lạnh, mà trên người cậu nhóc chỉ mặc mỗi áo ngủ, cô liền ôm con đi vào phòng.

“Con không thấy mẹ”. Thẩm Hạo Hành ngáp ngáp ghé vào vai Giang Noãn Đông, ngón tay mập mạp dụi dụi mắt, bộ dạng ngủ không no giấc.

“Hạo Hạo trở về tiếp tục ngủ nhé?” Giang Noãn Đông nhìn bộ dáng giận dữ đáng yêu, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán cậu bé.

Thẩm Hạo Hành lắc lắc đầu, lại cọ cọ vào cổ mẹ, ghé sát vào lòng cô không chịu nằm xuống dưới.

“Mẹ, ba ba đã về.” Thẩm Hạo Hành liếc nhìn thấy xe của Thẩm Tương Tường liền kêu lên.

“Đúng vậy, ba ba đã về” Giang Noãn Đông mặc áo khoác vào cho con, bây giờ đi nhà trẻ vẫn còn sớm, ít nhất phải chờ ăn xong bữa sáng mới có thể thay đồng phục cho cu cậu.

Cuối năm công ty bận tối mắt tối mũi, thân là lãnh đạo Thẩm Tương Tường phải làm tám gương tốt ở lại công ty tăng ca, tối hôm qua ngay cả mấy giờ hân về nhà cô cũng đều không biết.

“Ba ba đâu? Trong phòng không có ba ba” Thẩm Hạo Hành ở trong phòng hét nhìn đông lại nhìn tây, mấy ngày nay Thẩm Tương Tường không ở cùng, cậu ngủ cùng Giang Noãn Đông, buổi sáng dậy còn chưa nhìn thấy ba ba, vừa này ở trong phòng khách cũng không có.

Mặc đồ xong cho con, Giang Noãn Đông nắm bàn tay mập mạp nhỏ nhắn, “Xong rồi, chúng ta đi tìm ba ba”.

“Xuất phát.”

Ra khỏi phòng ngủ của vợ chồng bọn họ, Giang Noãn Đông mở cửa phòng bên cạnh.

“Mẹ, đó là phòng con.” Thẩm Hạo Hành nói, chẳng lẽ ba ba ở bên trong?

Phòng Thẩm Hạo Hành được sơn màu xanh nhạt tươi mát đáng yêu, trên sàn vẫn còn đồ chơi chưa dọn dẹp, ngay cả trên giường cũng toàn là đồ chơi, trên chiếc giường nhỏ nhỏ có một người đàn ông đang nằm ngay cả áo khoác cũng chưa cởi ra.

“Mẹ, đúng thật là ba ba.” Ba ba đúng thật là ngủ trong phòng cậu.

“Ừ”. Giang Noãn Đông trấn an tâm trạng kích động của con, hai mẹ con nhìn nhau cười, dàn thành hàng ngồi xổm bên giường nhìn Thẩm Tương Tường ngủ.

Năm tháng đối với người đàn ông này thật là ưu ái, dường như không lưu lại dấu tích gì, khuôn mặt hân vẫn anh tuấn như vậy, nhưng mấy ngày liền tăng ca làm cho cằm hân mọc lún phún một lớp râu nhàn nhạt.

Giang Noãn Đông vuốt ve cằm Thẩm Tương Tường, râu của hân cọ nhẹ vào lòng bàn tay cô, cảm giác này cũng không tệ.

Thẩm Hạo Hành cũng học mẹ đưa tay vuốt vuốt cằm ba ba.

Cổ Giang Noãn Đông đột nhiên bị cánh tay cường tráng ôm lấy, còn chưa kịp phản ứng môi của cô đã bị đối phương nóng bỏng cắn mút, đụng chạm đầu lưỡi.

Nụ hôn nóng ảm mà thâm tình, cô không kháng cự, thuận thế dựa lên bả vai Thẩm Tương Tường hưởng thụ nụ hôn buổi sớm.

Hôm qua hai giờ sáng hân mới về đến nhà, đèn trong phòng khách sáng mờ nhạt, trong nôi vẫn còn phần cơm tối cho hân, hai mẹ con thì đã nằm ôm nhau ngủ trên giường lớn, âu yếm nhìn đứa con chiếm vị trí của mình, hân vươn tay nheo nhẹ khuôn mặt phúng phính, không nỡ quấy nhiễu mộng đẹp của hai mẹ con.

Hân vốn ngủ không sâu, lúc hai mẹ con mở đi vào hân đã tỉnh, nghe hai người nói chuyện, tùy ý để họ vuốt ve cằm mình.

Đây là vợ con hân, là hai người quan trọng nhất của hân.

“Mẹ mẹ, mau thả con ra.”

Bị ép giữa hai vợ chồng, cậu nhóc không thoải mái bắt đầu khua loạn chân tay mà không biết rằng cha mẹ cậu đang vài làm chuyện người lớn mà trẻ con không nên nhìn.

Hai người làm việc xấu một hồi lâu sau mới tách ra, nhìn ánh mắt tràn ngập dục vọng nồng đậm của Thẩm Tương Tường, Giang Noãn Đông then thùng tránh mắt đi.

“Mẹ không thoải mái sao? Mặt hồng quá nha.”

Lời trẻ con vô tâm của Thẩm Hạo Hành làm cho Giang Noãn Đông vốn đang ngượng ngùng liền quay sang oán trách trừng mắt nhìn ông xã một cái.

“Nhanh đi rửa mặt, chút nữa là có thể ăn bữa sáng của mẹ làm.” Thẩm Tương Tường vỗ vỗ vào mông đuổi thẳng nhóc đi, giải cứu bà xã đang bị con trai chế nhạo.

“Mẹ con muốn ăn trứng ốp la cùng với lạp xườn.” Vừa nghe đến ăn Thẩm Hạo Hành nhanh như chớp chạy vào nhà vệ sinh.

Thẩm Tương Tường đem bà xã ôm chặt vào ngực tận hưởng buổi sáng yên bình.

Cô đùa nghịch khuy áo sơmi của hắn thì thào nói: “Tương Tường, nếu lần này là con gái, chúng ta đặt tên là Thủy Ương được không?”.

Thẩm Tương Tường vừa kinh ngạc vừa sợ hãi vừa vui mừng trợn trừng mắt, đem Giang Noãn Đông ôm chặt thêm, khó có thể tin được, nhưng hắn rất muốn làm ba ba.

Lúc này ngoài cửa sổ ánh mặt trời tươi đẹp mà sáng lạng, năm nay mùa đông chắc là cũng sẽ ấm áp như tâm trạng của hắn nhỉ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phep-mau>